Mythologia Æsopica.

In quâ continentur

ÆSOPI FABULÆ Græco-Latinæ CCXCVIII.

Secundùm Editionem Gabrielis Bracii omnium antiquissimam.

Cum variis Lectionibus.

In usum Scholæ Etonensis.

LONDINI,
Typis *J. H.* impensis verò *J. Slatter* Bibliopolæ *Etonensis*; & prostant venales apud *T. Newborough* ad Insigne Pilæ deauratæ in Cœmetrio D. Pauli, 1697.

LECTORI.

AD hanc Editionem concinnandam duos vetustissimos codices nactus sum, alterum à Gabriele Bracio editum, anno M. IID. XIV. Cal. Junias, alterum Frobenianum Basileæ M. D. XXI. Quorum ope posteriorum editionum errores, eosque negligentiæ non ignoscendæ plurimos sustulimus. Scio quidèm hasce fabulas utcunque suo nitori redditas, mediocriter se habere, qualescunque tamen sint, doluit adhuc pejores reddi. Varias Lectiones, quæ veritatem præ se ferebant certissimam, textui inserendas duxi, & insertas suo quam-

quo

que loco habes: easdem tamen ad finem libri adjicere consultius visum est, ne quis audaciam criminaretur nostram, fidem desideraret. Versionem Latinam prorsùs intactam reliqui, neque enim nostrum erat novam procurare, & veterem emendatam dare ne in votis quidem erat.

ʼΑΙΣΩʹ-

ΑΙΣΩΠΟΥ
ΜΥΘΟΙ.

1. Ἀετὸς καὶ Ἀλώπηξ.

Ἀετὸς καὶ Ἀλώπηξ φιλιωθέντες, πλησίον ἀλλήλων οἰκεῖν ἔγνωσαν, βεβαίωσιν φιλίας ποιούμενοι τὴν συνήθειαν· ὁ μὲν οὖν ἐφ᾽ ὑψηλοῦ δένδρου τὴν καλιὰν ἐπήξατο· ἡ δὲ Ἀλώπηξ ἐν τοῖς ἔγγιστα θάμνοις ἐτεκνοποιήσατο· ἐπὶ νομὴν οὖν ποτε τῆς Ἀλώπεκος προελθούσης, ὁ Ἀετὸς τροφῆς ἀπορῶν, καταπτὰς ἐπὶ τῶν θάμνων, καὶ τὰ τέκνα ταύτης ἀναρπάσας, ἅμα τοῖς αὐτοῦ νεοττοῖς ἐθοινήσατο· ἡ δ᾽ Ἀλώπηξ ἐπανελθοῦσα, καὶ τὸ πραχθὲν μαθοῦσα, οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τῷ τῶν τέκνων ἠνιάθη θανάτῳ, ὅσον ἐπὶ τῷ τῆς ἀμύνης ἀπόρῳ· χερσαία γὰρ οὖσα πτηνὸν διώκειν οὐχ οἵα τε ἦν· διὸ καὶ πόρρωθεν στᾶσα, τοῦθ᾽ ὃ καὶ τοῖς ἀδυνάτοις ἐστὶν εὔπορον, τῷ ἐχθρῷ κατηρᾶτο· οὐ πολλῷ δ᾽ ὕστερον αἶγά τινων ἐπ᾽ ἀγροῦ θυόντων, καταπτὰς ὁ Ἀετὸς μέρος τι τῶν θυμάτων σὺν ἐμπύροις ἄνθραξιν ἥρπασε, κἀπὶ τὴν νεοττιὰν ἤγαγεν. ἀνέμου δὲ σφοδροῦ πνεύσαντος τηνικαῦτα, καὶ φλογὸς ἀναδοθείσης, οἱ ἀετιδεῖς ἄπτηνες ἔτι τυγχάνοντες, ὀπτηθέντες εἰς γῆν κατέπεσον· ἡ δ᾽ Ἀλώπηξ ἐπιδραμοῦσα, ἐν ὄψει τοῦ Ἀετοῦ πάντας κατέφαγεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλίαν παρασπονδοῦντες κἂν τὴν ἐκ τῶν ἠδικημένων φύγωσι τιμωρίαν δι' ἀσθένειαν, ἀλλά τήν γε θείαν δίκην οὐ διακρούσονται.

---

2. Ἀετὸς καὶ Κάνθαρος.

Λαγωὸς ὑπ' Ἀετοῦ διωκόμενος πρὸς κοίτην Κανθάρου κατέφυγε, δεόμενος ὑπ' αὐτοῦ σωθῆναι· ὁ δὲ Κάνθαρος ἠξίου τὸν Ἀετὸν μὴ ἀνελεῖν τὸν ἱκέτην, ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διὸς, ἢ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ· ὁ δὲ μετ' ὀργῆς τῇ πτέρυγι ῥαπίσας τὸν Κάνθαρον, τὸν Λαγωὸν ἁρπάσας κατέφαγεν· ὁ δὲ Κάνθαρος τῷ τε Ἀετῷ συναπέπτη, ὡς τὴν καλιὰν τούτου καταμαθεῖν· καὶ δὴ προσελθὼν, τὰ ᾠὰ τούτου κατακυλίσας διέφθειρε· τοῦ δὲ δεινὸν ποιησαμένου, εἴ τις τοῦτο τολμήσειε, κἀπὶ μετεωροτέρου τόπου τὸ δεύτερον νεοττοποιησαμένου, κἀκεῖ πάλιν ὁ Κάνθαρος τὰ ἴσα τοῦτον διέθηκεν· ὁ δ' Ἀετὸς ἀμηχανήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν Δία (τούτου γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγεται) τοῖς αὐτοῦ γόνασι τὴν τρίτην γονὴν τῶν ᾠῶν ἔθηκε, τῷ θεῷ ταῦτα παραθέμενος, καὶ ἱκετεύσας φυλάττειν· ὁ Κάνθαρος δὲ κόπρου σφαῖραν ποιήσας καὶ ἀναβὰς, ἐπὶ τοῦ κόλπου τοῦ Διὸς ταύτην καθῆκεν· ὁ δὲ Ζεὺς ἀναστὰς ἐφ' ᾧ τὴν ὄνθον ἀποτινάξασθαι, καὶ τὰ ᾠὰ διέρριψεν ἐκλαθόμενος, ἃ καὶ συνετρίβη πεσόντα· μαθὼν δὲ πρὸς τοῦ Κανθάρου, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸν Ἀετὸν ἀμυνόμενος· οὐ γὰρ δὴ τὸν Κάνθαρον ἐκεῖνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐτὸν ἠσέβησε· πρὸς τὸν Ἀετὸν εἶπεν ἐλθόντα, Κάνθαρον εἶναι τὸν λυποῦντα, καὶ δὴ καὶ δικαίως λυπεῖν· μὴ βουλόμενος οὖν τὸ γένος τὸ τῶν Ἀετῶν σπανισθῆναι, συνεβούλευε τῷ Κανθάρῳ διαλλαγὰς πρὸς τὸν Ἀετὸν θέσθαι· τοῦ δὲ μὴ πειθομένου ἐκεῖνος εἰς καιρὸν ἕτερον τὸν τῶν Ἀετῶν μετέθηκε τοκετὸν, ἡνίκα ἂν μὴ φαίνωνται Κάνθαροι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζομένους, ὡς οὐδεὶς ἐστιν, ὃς περιπλακισθεὶς οὐκ ἂν δυνηθείη ἑαυτῷ ἐπαμῦναι.

---

3. Ἀηδὼν καὶ Ἱέραξ.

Ἀηδὼν ἐπὶ δένδρου καθεζομένη κατὰ τὸ εἰωθὸς ᾖδεν. Ἱέραξ δὲ θεασάμενος, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, συνείληφεν ἐπιπτάς· ἡ δ' ἀναιρεῖσθαι μέλλουσα, ἐδεῖτο τοῦ Ἱέρακος μὴ βρωθῆναι· μηδὲ γὰρ ἱκανὴν εἶναι Ἱέρακος γαστέρα πληροῦν, δεῖν δὲ αὐτὸν τροφῆς προσδεόμενον ἐπὶ τὰ μείζω τῶν ὀρνέων τρέπεσθαι· καὶ ὁ Ἱέραξ ὑπολαβὼν εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τὴν ἐν χερσὶν ἑτοίμην τροφὴν ἀφεὶς, τὰ μὴ φαινόμενά πω διώκοιμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οὕτως ἀλόγιστοί εἰσιν, οἱ δι' ἐλπίδα πλειόνων ἀδήλων τὰ ἐν χερσὶ προϊέμενοι.

---

4. Ἀλώπηξ καὶ Τράγος.

Ἀλώπηξ καὶ Τράγος διψῶντες εἰς φρέαρ κατέβησαν. μετὰ δὲ τὸ πιεῖν, τοῦ τράγου σκεπτομένου τὴν ἄνοδον, ἡ Ἀλώπηξ ἔφη, θάρσει. χρήσιμόν τι καὶ εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν ἐπινενόηκα· εἰ γὰρ ὄρθιος σταθεὶς, τοὺς ἐμπροσθίους τῶν ποδῶν τῷ τοίχῳ προσερείσειας, καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως εἰς τοὔμπροσθεν κλινεῖς, ἀναδραμοῦσα διὰ τῶν σῶν αὐτὴ νώτων καὶ κεράτων, καὶ ἔξω τοῦ φρέατος ἐκεῖθεν πηδήσασα,

καὶ σὲ μετὰ τοῦτο ἀνασπάσω ἐντεῦθεν. τοῦ δὲ τράγου πρὸς τοῦτο ἑτοίμως ὑπηρετησαμένου, ἐκείνη τοῦ φρέατος οὕτως ἐκπηδήσασα, ἐσκίρτα περὶ τὸ στόμιον ἡδομένη. ὁ δὲ τράγος αὐτὴν ἐμέμφετο, ὡς παραβαίνουσαν τὰς συνθήκας. ἡ δ' ἀλλ' εἰ τοσαύτας, εἶπε, φρένας ἐκέκτησο, ὁπόσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, οὐ πρότερον ἂν κατέβης, πρὶν ἢ τὴν ἄνοδον σκέψασθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τὸν φρόνιμον ἄνδρα δεῖ πρότερον τὰ τέλη σκοποῦντα τῶν πραγμάτων, εἶθ' οὕτως αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

---

5. Ἀλώπηξ καὶ Λέων.

Ἀλώπηξ μήπω θεασαμένη Λέοντα, ἐπειδὴ κατά τινα τύχην αὐτῷ συνήντησε, τὸ μὲν πρῶτον οὕτως ἐφοβήθη ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν· ἔπειτα τὸ δεύτερον θεασαμένη, ἐφοβήθη μὲν, οὐ μὴν ὡς τὸ πρότερον, ἐκ τρίτου δὲ τοῦτον θεασαμένη, οὕτως αὐτοῦ κατεθάρσησεν, ὡς καὶ προσελθοῦσα διαλεχθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ συνήθεια καὶ τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων εὐπρόσιτα ποιεῖ.

---

6. Αἴλουρος καὶ Ἀλεκτρυών.

Αἴλουρος συλλαβὼν Ἀλεκτρυόνα μετ' εὐλόγου τοῦτον αἰτίας ἐβουλήθη καταφαγεῖν· καὶ δὴ κατηγόρει αὐτοῦ, λέγων ὡς ὀχληρὸς εἴη τοῖς ἀνθρώποις, νύκτωρ κεκραγὼς,

καὶ

καὶ μὴ συγχωρῶν ὕπνου τυγχάνειν· τοῦ δ' ἀπολογουμένου, ὅτι τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, ὡς ὅτι τὰ συνήθη τῶν ἔργων ἐγείρεσθαι, πάλιν ὁ Αἴλουρος αἰτίαν ἐπέφερεν, ὡς ἀσεβὴς εἴη περὶ τὴν φύσιν, μητρὶ καὶ ἀδελφαῖς συμμιγνύμενος· τοῦ δὲ καὶ τοῦτο πρὸς ὠφέλειαν τῶν δεσποτῶν πράττειν φήσαντος, πολλῶν αὐτοῖς ἐντεῦθεν ὠῶν τικτομένων, ὁ Αἴλουρος εἰπών, ἀλλ' εἰ σύ γε πολλῶν εὐπορεῖς εὐπροσώπων ἀπολογιῶν, ἔγωγε μέν τοι ἄσιτος οὐ μενῶ, τοῦτον κατεθοινήσατο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις πλημμελεῖν αἱρουμένη, εἰ μὴ μετ' εὐλόγου δυνηθείη προσχήματος, ἀπαρακαλύπτως γε μὴν πονηρεύεται.

---

7. Ἀλώπεκες.

Ἀλώπηξ ἐν παγίδι ληφθεῖσα, καὶ ἀποκοπείσης τῆς οὐρᾶς διαδρᾶσα, ἀβίωτον ὑπ' αἰσχύνης ἡγεῖτο τὸν βίον· ἔγνω οὖν καὶ τὰς ἄλλας Ἀλώπεκας τοῦτ' αὐτὸ νουθετῆσαι, ὡς ἂν τῷ κοινῷ πάθει τὸ ἴδιον συγκαλύψειεν αἶσχος. καὶ δὴ πάσας ἀθροίσασα, παρῄνει τὰς οὐρὰς ἀποκόπτειν, ὡς οὐκ ἀπρεπὲς μόνον τοῦτο τὸ μέλος ὄν, ἀλλὰ καὶ περιττὸν βάρος προσηρτημένον· ὑπολαβοῦσα δέ τις αὐτῶν εἶπεν, ὦ αὕτη, ἀλλ' εἰ οὐ σοὶ τοῦτο προσέφερεν, οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ συνεβούλευες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων οὐ δι' εὔνοιαν τὰς πρὸς τοὺς πέλας ποιοῦνται συμβουλίας, ἀλλὰ διὰ τὸ αὐτοῖς συμφέρον.

8. Ἀλώπηξ καὶ Βάτος.

Ἀλώπηξ φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπειδὴ ὀλισθήσασα καταπίπτειν ἔμελλεν, ἐπελάβετο πρὸς βοήθειαν βάτου· καὶ δὴ τοὺς πόδας ἐπὶ τοῖς ἐκείνης κέντροις αἱμάξασα καὶ ἀλγήσασα, πρὸς αὐτὴν εἶπεν, οἴμοι, καταφυγοῦσάν με γὰρ ἐπὶ σε, ὡς ἐπὶ βοηθὸν, σὺ χεῖρον διέθηκας· ἀλλ' ἐσφάλης, ὦ αὕτη, φησὶν ἡ Βάτος, ἐμοῦ βουληθεῖσα ἐπιλαβέσθαι, ἥτις πάντων ἐπιλαμβάνεσθαι εἴωθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοι, ὅσοι βοηθοῖς προστρέχουσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἔμφυτον.

9. Ἀλώπηξ καὶ Κροκόδειλος.

Ἀλώπηξ καὶ Κροκόδειλος ἠμφισβήτουν περὶ εὐγενείας· Πολλὰ δὲ τοῦ Κροκοδείλου ὑπερήφανα περὶ τῆς τῶν προγόνων διεξιόντος λαμπρότητος, ὡς γεγυμνασιαρχηκότων, ἡ Ἀλώπηξ ὑπολαβοῦσα, ὦ τὰν, εἶπεν· ἀλλὰ κἂν μὴ λέγῃς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δέρματός γε φαίνῃ ὡς ἐκ παλαιῶν ἐτῶν εἶ γεγυμνασμένος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ψευδομένων ἀνδρῶν ἔλεγχος τὰ πράγματα γίνεται.

10. Ἀλεκτρυόνες καὶ Πέρδιξ.

Ἀλεκτρυόνας τις ἔχων ἐπὶ τῆς οἰκίας, πριάμενος καὶ Πέρδικα σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεσθαι· τῶν δὲ τυπτόντων αὐτὸν καὶ ἀπελαυνόντων, ἐκεῖνος ἠθύμει σφόδρα, νομίζων ὡς ἀλλόφυλος ταῦτα πάσχειν ὑπὸ τῶν Ἀλεκτρυόνων· ὡς δὲ μετὰ μικρὸν κἀκείνους ἑώρακε μαχομένους καὶ ἀλλήλους κόπτοντας, τῆς λύπης ἀπολυθεὶς, εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε ἀπὸ τοῦ νῦν οὐ λυπήσομαι, ὁρῶν καὶ αὐτοὺς μαχομένους ἀλλήλοις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι ῥᾳδίως φέρουσι τὰς παρὰ τῶν ἀλλοτρίων ὕβρεις, ὅταν αὐτοὺς ἴδωσι μηδὲ τῶν οἰκείων ἀπεχομένους.

11. Ἀλώπηξ.

Ἀλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθοῦσα ὑποκριτοῦ, καὶ ἕκαστα τῶν αὐτοῦ σκευῶν διερευνωμένη, εὗρε καὶ κεφαλὴν μορμολυκίου εὐφυῶς κατεσκευασμένην. ἣν καὶ ἀναλαβοῦσα ταῖς χερσὶν ἔφη. ὦ οἷα κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῷ σώματι, κατὰ δὲ ψυχὴν ἀλογίστους.

12. Ἀνθρακεὺς καὶ Γναφεύς.

Ἀνθρακεὺς ἐπί τινος οἰκῶν οἰκίας ἤξίου καὶ Γναφέα παραγενόμενον αὐτῷ συνοικῆσαι· ὁ δὲ Γναφεὺς ὑπολαβὼν ἔφη, ἀλλ᾽ οὐκ ἂν τοῦτο δυναίμην ἔγωγε πρᾶξαι. δέδια γὰρ, μήπως, ἅπερ ἐγὼ λευκαίνω, αὐτὸς ἀσβόλης πληρώσῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον ἀκοινώνητον.

13. Ἁλιεῖς.

Ἁλιεῖς εἷλκον σαγήνην, βαρείας δὲ αὐτῆς οὔσης, ἔχαιρον καὶ ἐσκίρτων, πολλὴν εἶναι τὴν ἄγραν νομίζοντες· ὡς δ᾽ ἐπὶ τῆς ἠϊόνος ταύτην ἑλκύσαντες, τῶν μὲν ἰχθύων εὗρον ὀλίγους, λίθον δ᾽ ἐν αὐτῇ παμμεγέθη, ἀθυμεῖν ἤρξαντο καὶ ἀλύειν, οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τῇ τῶν ἰχθύων ὀλιγότητι, ὅσον ὅτι καὶ τἀναντία προϋπειλήφασιν· εἷς δέ τις ἐν αὐτοῖς πρεσβύτερος εἶπε, μὴ ἀχθώμεθα, ὦ ἑταῖροι. τῇ γὰρ ἡδονῇ, ὡς ἔοικεν, ἀδελφή ἐστιν ἡ λύπη, καὶ ἡμᾶς οὖν ἔδει τοσαῦτα προηδυνθέντας, πάντως τι καὶ λυπηθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς ἀποτυχίαις.

14. Κομ-

14. Κομπαστής.

ἈΝήρ τις ἀποδημήσας, εἶτα δὲ πάλιν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἐπανελθὼν, ἄλλα τε πολλὰ ἐν διαφόροις ἠνδραγαθηκέναι χώραις ἐκόμπαζε, καὶ δὴ κἀν τῇ Ῥόδῳ πεπηδηκέναι πήδημα, οἷον οὐδεὶς τῶν ἐπ' αὐτοῦ δυνατὸς ἂν εἴη πηδῆσαι· πρὸς τοῦτο δὲ καὶ μάρτυρας τοὺς ἐκεῖ παρόντας ἔλεγεν ἔχειν, τῶν δὲ παρόντων τις ὑπολαβὼν, ἔφη, ὦ οὗτος εἰ ἀληθὲς τοῦτ' ἐστὶν, οὐδὲν δεῖ σοι μαρτύρων· ἰδοὺ Ῥόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πήδημα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ἡ τοῦ πράγματος ἀπόδειξις ᾖ, πᾶς λόγος περιττός ἐστιν.

15. Ἀδύνατα ἐπαγγελλόμενος.

ἈΝὴρ πένης νοσῶν καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπειδὴ πρὸς τῶν ἰατρῶν ἀπεγνώσθη, τῶν θεῶν ἐδεῖτο, ὡς εἰ τὴν ὑγίειαν αὐτῷ πάλιν ἐπανελθεῖν ποιήσειαν, ἑκατὸν βόας αὐτοῖς προσοίσειν ὑπισχνούμενος εἰς θυσίαν· τῆς δὲ γυναικὸς αὐτοῦ πυθομένης, καὶ ποῦ σοι ταῦτα ἢν ὑγιήνῃς; ἐκεῖνος ἔφη, οἴει γὰρ ἀναστῆναί με ἐντεῦθεν ἵν' οἱ θεοὶ ταῦτά με ἀπαιτήσωσιν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥᾳδίως κατεπαγγέλλονται, ἅπερ τελέσαι ἔργῳ οὐ προσδοκῶσιν.

16. Κακοπράγμων.

Ἀνὴρ κακοπράγμων εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ἧκεν Ἀπόλλωνα, πειρᾶσθαι τοῦτον βουλόμενος· καὶ δὴ λαβὼν στρουθίον ἐν τῇ χειρί, καὶ τοῦτο τῇ ἐσθῆτι σκεπάσας, ἔστη τε τοῦ τρίποδος ἔγγιστα, καὶ ἤρξατο τὸν θεὸν λέγων, Ἄπολλον, ὃ μετὰ χεῖρας φέρω, πότερον ἔμπνουν ἐστίν, ἢ ἄπνουν; βουλόμενος ὡς εἰ μὲν ἄπνουν εἴποι, ζῶν ἀναδεῖξαι τὸ στρουθίον· εἰ δ' ἔμπνουν, εὐθὺς ἀποπνίξας νεκρὸν ἐκεῖνο προενεγκεῖν· ὁ δέ γε θεὸς τὴν κακότεχνον αὐτοῦ γνοὺς ἐπίνοιαν εἶπεν, ὁπότερον, ὦ οὗτος, βούλει ποιῆσαι, ποίησον· παρὰ σοὶ κεῖται γὰρ τοῦτο πρᾶξαι, ἤ τοι ζῶν ὃ κατέχεις, ἢ νεκρὸν ἀποδεῖξαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαραλόγιστον καὶ ἀλάθητον.

17. Ἁλιεῖς.

Ἁλιεῖς ἐξελθόντες εἰς ἄγραν ἐπειδὴ πολὺν χρόνον ταλαιπωρήσαντες οὐδὲν εἷλον, σφόδρα τε ἠθύμουν, καὶ ἀναχωρῆσαι παρεσκευάζοντο· εὐθὺς δὲ Θύννος ὑπὸ τῶν μεγίστων διωκόμενος ἰχθύων εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσήλατο, οἱ δὲ τοῦτον λαβόντες, μεθ' ἡδονῆς ἀνεχώρησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἃ μὴ τέχνη παρέσχε, ταῦτα τύχη ἐδωρήσατο.

18. Φέναξ.

Ἀνὴρ πένης νοσῶν ηὔξατο τοῖς θεοῖς εἰ διασωθείη βοῦς ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσοίσειν· οἱ δὲ θεοὶ πειρᾶσαι τοῦτον βουλόμενοι, τοῦ πάθους ἀπήλλαξαν· ὁ δ' ἀναστὰς, ἐπειδὴ βοῶν ἠπόρει, στεατίνους βοῦς ἑκατὸν πλάσας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θεὶς ὡλοκαύτωσεν· οἱ δὲ θεοὶ βουλόμενοι αὐτὸν ἀμύνασθαι, ὄναρ ἐπιστάντες αὐτῷ, εἶπον, ἄπελθε εἰς τὸν αἰγιαλὸν εἰς τόνδε τὸν τόπον. ἐκεῖ δὲ Ἀττικὰς χιλίας εὑρήσεις. ἐκεῖνος δὲ διυπνισθεὶς σὺν ἡδονῇ καὶ σπουδῇ πρὸς τὸν ὑποδειχθέντα τόπον ἀφίκετο τὸ χρυσίον διερευνῶν. ἐκεῖ δὲ δὴ πειραταῖς περιτυχὼν, ὑπ' αὐτῶν συνελήφθη· ἁλοὺς δὲ ἤδη ἀφεθῆναι τῶν πειρατῶν ἐδεῖτο, χίλια χρυσίου τάλαντα δώσειν αὐτοῖς ὑπισχνούμενος, ὡς δ' οὐκ ἐπιστεύετο, ἀπαχθεὶς ὑπ' αὐτῶν, ἀπεμπωλήθη χιλίων δραχμῶν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ψευδέσι τῶν ἀνθρώπων ἐχθραίνει τὸ θεῖον.

19. Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο. θέρους δὲ ξηρανθείσης τῆς λίμνης, ἐκείνην καταλιπόντες ἐπεζήτουν ἑτέραν. καὶ δὴ βαθεῖ περιέτυχον φρέατι. ὅπερ ἰδὼν ἅτερος θατέρῳ φησὶ, συγκατέλθωμεν ὦ οὗτος, εἰς τόδε τὸ φρέαρ. ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπεν, ἂν οὖν καὶ τὸ ἐνθάδε ὕδωρ ξηρανθῇ, πῶς ἀναβησόμεθα;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως προσιέναι τοῖς πράγμασιν.

20. Γέρων καὶ Θάνατος.

Γέρων ποτὲ ξύλα τεμὼν ἐξ ὄρους, κἀπὶ τῶν ὤμων αἰράμενος, ἐπειδὴ πολλὴν ὁδὸν ἐπιχθισμένος ἐβάδιζεν, ἀπειρηκὼς ἀπέθετό τε τὰ ξύλα, καὶ τὸν θάνατον ἐλθεῖν ἐπεκαλεῖτο, τοῦ δὲ θανάτου εὐθὺς ἐπιστάντος, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου δι' ἣν αὐτὸν καλοίη, ὁ γέρων ἔφη, ἵνα τὸ φόρτον τοῦτον ἄρας ἐπιθῇς μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος ὤν, κἂν μυρίοις κινδύνοις περιπεσὼν δοκῇ θανάτου ἐπιθυμεῖν, ὅμως τὸ ζῆν πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου αἱρεῖται.

21. Γραῦς καὶ Ἰατρός.

Γυνὴ γραῦς ἀλγοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἰσκαλεῖταί τινα τῶν ἰατρῶν ἐπὶ μισθῷ, συμφωνήσασα, ὡς εἰ μὲν θεραπεύσειεν αὐτὴν τὸ ὁμολογηθέντα μισθὸν αὐτῷ δώσειν· εἰ δὲ μὴ μηδὲν δώσειν· ἐνεχείρησε μὲν οὖν ὁ Ἰατρὸς τῇ θεραπείᾳ, καθ' ἡμέραν δὲ φοιτῶν ὡς τὴν πρεσβύτιν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῇ χρίων, ἐκείνης μηδαμῶς ἀναβλέπειν ἐχούσης τὴν ὥραν ἐκείνην ὑπὸ τοῦ χρίσματος, αὐτὸς ἕν τι τῶν τῆς οἰκίας σκευῶν ὑφαιρούμενος ὁσημέραι ἀπῄει· ἡ μὲν οὖν Γραῦς τὴν ἑαυτῆς περιουσίαν ἑώρα καθ' ἑκάστην ἐλαττουμένην ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς καὶ τέλος παντάπασιν αὐτῇ θεραπευθείσῃ μηδὲν ὑπολειφθῆναι· τοῦ δ' Ἰατροῦ τοὺς συμφωνηθέντας μισθοὺς αὐτὴν ἀπαιτοῦντος, ὡς καθαρῶς βλεπούσαν ἤδη, καὶ τοὺς μάρτυρας παραγαγόντος, μᾶλλον μὲν οὖν, εἶπεν ἐκείνη, τανῦν οὐδὲ τιοῦν βλέπω· ἡνίκα μὲν γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνόσουν, πολλὰ τῶν ἐμῶν κατὰ τὴν ἐμαυτῆς ἔβλεπον οἰκίαν, νῦν δ' ὅτε με σὺ βλέπειν φῇς, οὐδ᾽ ἓν τούτων ἐκείνων ὁρῶ.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων ἐξ ὧν πράττουσι, λανθάνουσι καθ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ἐπισπώμενοι.

---

22. Γεωργὸς καὶ Παῖδες αὐτοῦ.

Γεωργός τις μέλλων καταλύειν τὸν βίον, καὶ βουλόμενος τοὺς ἑαυτοῦ Παῖδας πεῖραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτοὺς ἔφη, παῖδες ἐμοί, ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν βίον ὑπέξειμι, ὑμεῖς δ' ἅπερ ἐν τῇ ἀμπέλῳ μοι κέκρυπται ζητήσαντες, εὑρήσετε πάντα. οἱ μὲν οὖν οἰηθέντες θησαυρὸν ἐκεῖ που κατορωρύχθαι, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπέλου γῆν μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ πατρὸς κατέσκαψαν, καὶ θησαυρῷ μὲν οὐ περιέτυχον, ἡ δὲ ἄμπελος καλῶς σκαφεῖσα, πολλαπλασίονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος θησαυρός ἐστι τοῖς ἀνθρώποις.

---

23. Δεσπότης καὶ Κύνες.

Ἀνήρ τις ὑπὸ χειμῶνος ἐν τῷ αὐτοῦ προαστείῳ ἀποληφθεὶς πρῶτα μὲν τὰ πρόβατα κατέφαγεν, εἶτα τὰς αἶγας. τοῦ δὲ χειμῶνος ἐπικρατοῦντος, καὶ τοὺς ἐργάτας βοῦς σφάξας ἐθοινήσατο· οἱ δὲ Κύνες ταῦτα ἰδόντες, διελέχθησαν πρὸς ἀλλήλους, φεύγωμεν ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐντεῦθεν· εἰ γὰρ τῶν ἐργατῶν βοῶν ὁ δεσπότης ἡμῶν οὐκ ἐφείσατο, πῶς ἡμῶν φείσεται;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τούτους μάλιστα φεύγειν καὶ φυλάττεσθαι χρή, οἵτινες οὐδὲ τῶν οἰκείων ἀπέχονται.

---

24. Γυνὴ καὶ Ὄρνις.

Γυνὴ χήρα τις ὄρνιν εἶχεν, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ᾠὸν αὐτῇ τίκτουσαν· νομίσασα δὲ ὡς εἰ πλείους τῇ ὄρνιθι κριθὰς παραβάλλοι, δὶς τέξεται τῆς ἡμέρας, τοῦτο πεποίηκεν· ἡ δ' ὄρνις πιμελὴς γενομένη οὐδ' ἅπαξ τῆς ἡμέρας τεκεῖν ἠδύνατο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ διὰ πλεονεξίαν τῶν πλειόνων ἐπιθυμοῦντες, καὶ τὰ παρόντα ἀποβάλλουσι.

---

25. Κυνόδηκτος.

Δηχθείς τις ὑπὸ κυνὸς, τὸν ἰασόμενον περιῄει ζητῶν· ἐντυχὼν δέ τις αὐτῷ, καὶ γνοὺς ὃ ζητεῖ, ὦ οὗτος εἶπεν, εἰ σώζεσθαι βούλει, λαβὼν ἄρτον, καὶ τούτῳ τὸ αἷμα τῆς πληγῆς ἐκμάξας, τῷ δακόντι κυνὶ φαγεῖν ἐπίδος· κἀκεῖνος γελάσας ἔφη, ἀλλ' εἰ τοῦτο ποιήσω, δεῖ με ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κυνῶν δηχθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ εὐεργετούμενοι, μᾶλλον ἀδικεῖν παροξύνονται.

26. Νεανίσκοι καὶ Μάγειρος.

Δύο Νεανίσκοι Μαγείρῳ παρεκάθηντο· καὶ δὴ τοῦ Μαγείρου περί τι τῶν οἰκείων ἔργων ἀσχολουμένου, ἅτερος τούτων μέρος τι τῶν κρεῶν ὑφελόμενος εἰς τὸν θατέρου καθῆκε κόλπον· ἐπιστραφέντος δὲ τοῦ Μαγείρου, καὶ τὸ κρέας ἐπιζητοῦντος, ὁ μὲν εἰληφὼς ὤμνυε μὴ ἔχειν· ὁ δὲ ἔχων, μὴ εἰληφέναι· ὁ δὲ Μάγειρος αἰσθόμενος τὴν κακουργίαν αὐτῶν, εἶπεν, ἀλλὰ κἂν ἐμὲ λάθητε, τόν γε ἐπιορκούμενον Θεὸν οὐκ ἂν λήσεσθε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κἂν ἀνθρώπους ἐπιορκοῦντες λάθωμεν, ἀλλὰ τόν γε Θεὸν οὐ λήσομεν.

27. Ἐχθροί.

Δύο τινὲς ἀλλήλοις ἐχθραίνοντες ἐπὶ τῆς αὐτῆς νεὼς ἔπλεον· ὧν ἅτερος μὲν ἐπὶ τῆς πρύμνης, ἅτερος δὲ ἐπὶ τῆς πρώρας ἐκάθητο· χειμῶνος δὲ ἐπιγινομένου, καὶ τῆς νεὼς μελλούσης ἤδη καταποντίζεσθαι, ὁ ἐπὶ τῆς πρύμνης τὸν κυβερνήτην ἤρετο, πότερον τῶν μερῶν τοῦ πλοίου πρότερον μέλλει καταβαπτίζεσθαι· τοῦ δὲ τὴν πρώραν εἰπόντος, ἀλλ᾽ ἔμοιγε οὐκ ἔστι λυπηρὸν, εἶπεν, ὁ θάνατος, εἴγε ὁρᾶν μέλλω πρὸ ἐμοῦ τὸν ἐχθρὸν ἀποθνήσκοντα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν τῆς ἑαυτῶν βλάβης φροντίζουσιν, εἰ τοὺς ἐχθροὺς μόνον ἴδωσι πρὸ αὐτῶν κακουμένους.

28. Αἴλουρος καὶ Μύες.

Ἐν οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν Μυῶν ὄντων, Αἴλουρος τοῦτο γνοὺς ἧκεν ἐνταῦθα, καὶ καθ' ἕκαστον αὐτῶν συλλαμβάνων κατήσθιεν· οἱ δὲ καθ' ἑκάστην ἑαυτοὺς ἀναλισκομένους ὁρῶντες, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους, μηκέτι κάτω κατέλθωμεν, ἵνα μὴ παντάπασιν ἀπολώμεθα· τοῦ γὰρ Αἰλούρου μὴ δυναμένου δεῦρο ἐξικνεῖσθαι, ἡμεῖς σωθησόμεθα· ὁ δὲ Αἴλουρος μηκέτι τῶν Μυῶν κατιόντων, ἔγνω δι' ἐπινοίας αὐτοὺς σοφιζόμενος ἐκκαλέσασθαι. καὶ δὴ ἀπὸ πασσάλου τινὸς ἑαυτὸν ἀναβὰς ἀπῃώρησε, καὶ προσεποιεῖτο νεκρὸν εἶναι. τῶν δὲ Μυῶν τις παρακύψας, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη, ὦ οὗτος, κἂν θύλαξ γένῃ, οὐ προσελεύσομαί σοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν τῶν ἐνίων μοχθηρίας πειραθῶσιν, οὐκέτι αὐτῶν ἐξαπατῶνται ταῖς ὑποκρίσεσιν.

29. Ἀλώπηξ καὶ Πίθηκος.

Ἐν Συνόδῳ ποτὲ τῶν ἀλόγων ζώων ὀρχήσατο Πίθηκος, καὶ εὐδοκιμήσας, Βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν ἐχειροτονήθη. Ἀλώπηξ δ' αὐτῷ φθονήσασα, ὡς ἔν τινι παγίδι κρέας ἐθεάσατο, τὸν Πίθηκον λαβοῦσα ἐνταῦθα ἤγαγεν, ὡς εὕροι μὲν αὐτὴ, λέγουσα, θησαυρὸν τοῦτον, μὴ μέντοι καὶ χρήσασθαι αὐτῷ· τῷ βασιλεῖ γὰρ τοῦτον ὁ νόμος δίδωσι. καὶ προὐτρέπετο αὐτὸν, ἅτε δὴ βασιλέα, τὸν θησαυρὸν ἀνελέσθαι· ὁ δ' ἀπερισκέπτως προσελθὼν καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τῆς παγίδος, ὡς ἐξαπατήσασαν ἐμέμφετο τὴν Ἀλώπεκα, ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν, ὦ Πίθηκε, τοιαύτην σὺ μωρίαν ἔχων, τῶν ἀλόγων βασιλεύσεις;

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἱ πράξεσί τισιν ἀπερισκέπτως ἐπιχειροῦντες δυστυχήμασι περιπίπτουσι.

---

30. Θύννος καὶ Δελφίν.

Θύννος διωκόμενος ὑπὸ Δελφῖνος, καὶ πολλῷ τῷ ῥοίζῳ φερόμενος, ἐπειδὴ καταλαμβάνεσθαι ἔμελλεν, ἔλαθεν ὑπὸ σφοδρᾶς ῥύμης ἐκπεσὼν εἴς τινα νῆσον, ὑπὸ δὲ τῆς ὁμοίας ῥύμης καὶ ὁ Δελφὶν αὐτῷ συνεξώκειλεν· ὁ δὲ Θύννος ἐπιστραφεὶς, καὶ λειποψυχοῦντα τὸν Δελφῖνα ἑωρακὼς, εἶπεν, οὐκέτι μοι ὁ θάνατος λυπηρὸς, ὁρῶντι τὸν αἴτιον γεγονότα μοι τούτου σὺν ἐμοὶ ἀποθνήσκοντα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ῥαδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φέρουσι, τοὺς τούτων αἰτίους δυστυχοῦντας ὁρῶντες.

---

31. Ἰατρὸς καὶ Νοσῶν.

Ἰατρὸς νοσοῦντα ἐθεράπευε· τοῦ δὲ νοσοῦντος ἀποθανόντος, ἐκεῖνος πρὸς τοὺς ἐκκομίζοντας ἔλεγεν, οὗτος ὁ ἄνθρωπος, εἰ οἴνου ἀπείχετο, καὶ κλυστῆρσιν ἐχρῆτο, οὐκ ἂν ἐτεθνήκει. τῶν δὲ παρόντων ὑπολαβών τις, ἔφη, βέλτιστε, οὐκ ἔδει σε ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε μηδὲν ὄφελός ἐστιν, ἀλλὰ τότε παραινεῖν, ὅτε τούτοις χρῆσθαι ἠδύνατο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοὺς φίλους ἐν καιρῷ ἀνάγκης τὰς βοηθείας παρέχειν· καὶ μὴ μετὰ τὴν τῶν πραγμάτων ἀπόγνωσιν κατειρωνεύεσθαι.

32. Ἰξευτὴς καὶ Ἔχις.

Ἰξευτὴς ἰξὸν ἀναλαβὼν καὶ καλάμους πρὸς ἄγραν ἐξῆλθεν. ἰδὼν δὲ κίχλαν ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου καθεζομένην, καὶ τοὺς καλάμους ἀλλήλοις ἐπὶ μῆκος συνάψας, ἄνω πρὸς αὐτὴν, συλλαβεῖν βουλόμενος, ἀφεώρα· καὶ δὴ λαθὼν, ἔχιν κοιμωμένην ὑπὸ πόδας ἐπάτησε. τῆς δ' ὀργισθείσης καὶ δακούσης αὐτὸν, ἐκεῖνος ἤδη λειποψυχῶν ἔλεγε. δύστηνος ἐγὼ, ἕτερον γὰρ θηρεῦσαι βουλόμενος, αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου ἠγρεύθην εἰς θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πέλας ἐπιβουλεύοντες, λανθάνουσι πολλάκις ὑφ' ἑτέρων τοῦτ' αὐτὸ πάσχοντες.

33. Κάστωρ.

Ὁ Κάστωρ ζῶόν ἐστι τετράπουν, ἐν λίμναις τὰ πολλὰ διαιτώμενον, οὗ τὰ αἰδοῖά φασιν ἰατροῖς χρήσιμα εἶναι. οὗτος οὖν ἐπειδὰν ὑπ' ἀνθρώπων διωκόμενος καταλαμβάνηται, γινώσκων οὗ χάριν διώκεται, ἀποτεμὼν τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα ῥίπτει πρὸς τοὺς διώκοντας, καὶ οὕτω σωτηρίας τυγχάνει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας οὐδένα λόγον τῶν χρημάτων ποιοῦνται.

34. Κύων καὶ Μάγειρος.

Κύων εἰσπηδήσας εἰς μαγειρεῖον, καὶ τοῦ μαγείρου ἀσχολουμένου, καρδίαν ἁρπάσας ἔφυγεν. ὁ δὲ μάγειρος ἐπιστραφείς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν, ὦ οὗτος, ἴσθι ὡς ὅπουπερ ἂν ᾖς, φυλάξομαί σε· οὐ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν δέδωκας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

35. Κύων καὶ Λύκος.

Κύων πρὸ ἐπαύλεώς τινος ἐκάθευδε. Λύκου δ' ἐπιδραμόντος, καὶ βρῶμα μέλλοντος θήσειν αὐτόν, ἐδεῖτο μὴ νῦν αὐτὸν καταθῦσαι. νῦν μὲν γάρ, φησι, λεπτὸς εἰμι καὶ ἰσχνός. ἂν δὲ μικρὸν ἀναμείνῃς, μέλλουσιν οἱ ἐμοὶ δεσπόται ποιήσειν γάμους, κἀγὼ τηνικαῦτα πολλὰ φαγών, πιμελέστερος ἔσομαι, καί σοι ἡδύτερον βρῶμα γενήσομαι· ὁ μὲν οὖν Λύκος πεισθεὶς ἀπῆλθε. μεθ' ἡμέρας δ' ἐπανελθών, εὗρεν ἄνω ἐπὶ τοῦ δώματος τὸν κύνα καθεύδοντα, καὶ στὰς κάτωθεν πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλει, ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῶν συνθηκῶν. καὶ ὁ Κύων, ἀλλ', ὦ Λύκε, εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε πρὸ τῆς ἐπαύλεως με ἴδοις καθεύδοντα, μηκέτι γάμους ἀναμένῃς;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν περί τι κινδυνεύσαντες σωθῶσι, διὰ βίου τοῦτο φυλάττονται.

36. Κύων καὶ Ἀλεκτρυών.

Κύων καὶ Ἀλεκτρυὼν ἑταιρείαν ποιησάμενοι, ὥδευον· ἑσπέρας δὲ καταλαβούσης, ὁ μὲν Ἀλεκτρυὼν ἐπὶ δένδρου ἐκάθευδεν ἀναβὰς, ὁ δὲ Κύων πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ δένδρου κοίλωμα ἔχοντος. τοῦ δὲ Ἀλεκτρυόνος κατὰ τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσαντος, Ἀλώπηξ ἀκούσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε, καὶ στᾶσα κάτωθεν, πρὸς ἑαυτὴν κατελθεῖν ἠξίου, ἐπιθυμεῖν γὰρ ἀγαθὴν οὕτω φωνὴν ζῶον ἔχον ἀσπάσασθαι. τοῦ δὲ εἰπόντος τὸν θυρωρὸν πρότερον διϋπνίσαι ὑπὸ τὴν ῥίζαν καθεύδοντα, ὡς ἐκείνου ἀνοίξαντος κατελθεῖν. κἀκείνης ζητούσης αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ Κύων αἴφνης πηδήσας αὐτὴν διεσπάραξεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἐχθροὺς ἐπελθόντας, πρὸς ἰσχυροτέρους πέμπουσι παραλογιζόμενοι.

37. Λέων καὶ Βάτραχος.

Λέων ἀκούσας ποτὲ Βατράχου μέγα βοῶντος, ἐπεστράφη πρὸς τὴν φωνὴν, οἰόμενος μέγα τι ζῶον εἶναι· προσμείνας δὲ μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐτὸν προελθόντα τῆς λίμνης, προσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν πρὸ τῆς ὄψεως δι' ἀκοῆς μόνης ταράττεσθαι.

38. Λέων καὶ Ὄνος καὶ Ἀλώπηξ.

Λέων καὶ Ὄνος καὶ Ἀλώπηξ κοινωνίαν ποιησάμενοι, ἐξῆλθον πρὸς ἄγραν. πολλῆς οὖν θήρας συλληφθείσης, προσέταξεν ὁ Λέων τῷ Ὄνῳ διελεῖν αὐτοῖς· ὁ δὲ τρεῖς μερίδας ποιησάμενος ἐκ τῶν ἴσων, ἐκλέξασθαι τούτους προὐτρέπετο· καὶ ὁ Λέων θυμωθεὶς τὸν Ὄνον κατέφαγεν. εἶτα τῇ Ἀλώπεκι μερίζειν ἐκέλευσεν, ἡ δ' εἰς μίαν μερίδα πάντα σωρεύσασα, ἑαυτῇ βραχύ τι κατέλιπεν. καὶ ὁ Λέων πρὸς αὐτήν, τίς σε, ὦ βελτίστη, διαιρεῖν οὕτως ἐδίδαξεν; ἡ δ' εἶπεν, ἡ τοῦ Ὄνου συμφορά.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις, τὰ τῶν πέλας δυστυχήματα.

39. Λέων καὶ Ἄρκτος.

Λέων καὶ Ἄρκτος ὁμοῦ νεβρῷ περιτυχόντες, περὶ τούτου ἐμάχοντο. δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέντες, ὡς ἐκ τῆς πολλῆς μάχης καὶ σκοτοδινιάσαι, ἀπαυδήσαντες ἔκειντο. Ἀλώπηξ δὲ κύκλῳ περιϊοῦσα, πεπτωκότας αὐτοὺς ἰδοῦσα, καὶ τὸν νεβρὸν ἐν τῷ μέσῳ κείμενον, τοῦτο διὰ μέσον ἀμφοῖν διαδραμοῦσα καὶ ἁρπάσασα, φεύγουσα ᾤχετο· οἱ δὲ βλέποντες μὲν αὐτήν, μὴ δυνάμενοι δὲ ἀναστῆναι, δείλαιοι ἡμεῖς, εἶπον, ὅτι δι' Ἀλώπεκα ἐμοχθοῦμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄλλων κοπιώντων ἄλλοι κερδαίνουσι.

40. Μάν-

40. Μάντις.

ΜΑ'ντις ἐπ' ἀγορᾶς καθήμενος, διελέγετο· ἐπιστάντος δέ τινος αἴφνης, καὶ ἀπαγγείλαντος, ὡς αἱ τῆς οἰκίας αὐτοῦ θυρίδες ἀναπεπταμέναι τε πᾶσαι εἶεν, καὶ πάντα τὰ ἔνδον ἀφηρημένα, ἀνεπήδησέ τε στενάξας, καὶ δρομαῖος ἤει· τρέχοντα δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, ὦ οὗτος εἶπεν, ὁ τἀλλότρια πράγματα προειδέναι ἐπαγγελλόμενος, τὰ σαυτοῦ οὐ προεμαντεύου;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς τὸν μὲν ἑαυτῶν βίον φαύλως διοικοῦντας, τῶν δὲ μηδὲν αὐτοῖς προσηκόντων προνοεῖσθαι πειρωμένους.

41. Μύρμηξ καὶ Περιστερά.

ΜΥ'ρμηξ διψήσας κατελθὼν εἰς πηγὴν παρασυρεὶς ὑπὸ τοῦ ῥεύματος ἀπεπνίγετο. Περιστερὰ δὲ τοῦτο θεασαμένη, κλῶνα δένδρου περιελοῦσα εἰς τὴν πηγὴν ἔρριψεν, ἐφ' οὗ καὶ καθίσας ὁ Μύρμηξ διεσώθη. Ἰξευτὴς δέ τις μετὰ τοῦτο τοὺς καλάμους συνθεὶς ἐπὶ τὸ τὴν Περιστερὰν συλλαβεῖν ἤει, τοῦτο δ' ὁ Μύρμηξ ἑωρακὼς, τὸν τοῦ Ἰξευτοῦ πόδα ἔδακεν· ὁ δὲ ἀλγήσας, τούς τε καλάμους ἔρριψε, καὶ τὴν Περιστερὰν αὐτίκα φυγεῖν ἐποίησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς εὐεργέταις χάριν ἀποδιδόναι.

42. Νυκτε-

42. Νυκτερὶς καὶ Βάτος καὶ Αἴθυια.

Νυκτερὶς καὶ Βάτος καὶ Αἴθυια ἑταιρείαν ποιησάμεναι, ἐμπορικὸν διέγνωσαν βίον ζῆν. ἡ μὲν οὖν Νυκτερὶς ἀργύριον δανεισαμένη, καθῆκεν εἰς τὸ μέσον, ἡ δὲ Βάτος ἐσθῆτα μεθ' ἑαυτῆς ἔλαβεν, ἡ δὲ Αἴθυια τρίτη χαλκόν, καὶ ἀπέπλευσαν. χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεὼς περιτραπείσης, πάντα ἀπολέσαντες αὐτοὶ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν. ἐξ ἐκείνου τοίνυν ἡ μὲν Αἴθυια τοῖς αἰγιαλοῖς ἀεὶ παρεδρεύει. μή που τὸν χαλκὸν ἐκβάλλῃ ἡ θάλαττα. ἡ δὲ Νυκτερὶς τοὺς δανειστὰς φοβουμένη, τὴν μὲν ἡμέρας οὐ φαίνεται, νύκτωρ δ' ἐπὶ νομὴν ἔξεισιν, ἡ δὲ Βάτος τῶν παριόντων ἐσθῆτος ἐπιλαμβάνεται, εἴ που τὴν οἰκείαν ἐπιγνοίη ζητοῦσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι περὶ ἃ σπουδάζομεν, τούτοις ἐς ὕστερον περιπίπτομεν.

43. Νοσῶν καὶ Ἰατρός.

Νοσῶν τις καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ ἐρωτώμενος ὅπως διετέθη, πλέον εἶπε τοῦ δέοντος ἱδρωκέναι. ὁ δὲ ἀγαθὸν ἔφη τοῦτ' εἶναι. ἐκ δευτέρου δὲ παρ' αὐτοῦ πάλιν ἐρωτηθεὶς ὅπως ἔχοι, φρίκῃ συσχεθείς, εἶπε, σφοδρῶς διατετινάχθαι. ὁ δὲ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἔφησεν εἶναι. ἐκ δὲ τρίτου αὖθις ἐρωτηθεὶς ὅπως διεγένετο, εἶπεν, ὑδέρῳ περιπεπτωκέναι· ὁ δὲ καὶ τοῦτο πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἶναι. εἶτα τῶν οἰκείων τινὸς αὐτὸν ἐρωτήσαντος, ὅπως ἔχεις, ἐγώ, εἶπεν, ὦ οὗτος, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστα τὴν ἀνθρώπων δυσχεραί-
νομεν τοὺς πρὸς χάριν ἀεὶ βουλομένους λέγειν.

---

44. Ξυλευόμενος καὶ Ἑρμῆς.

Ξυλευόμενός τις παρά τῳ ποταμῷ τὸν οἰκεῖον ἀπέβα-
λε πέλεκυν, ἀμηχανῶν τοίνυν παρὰ τὴν ὄχθην καθίσας ὠδύρετο. Ἑρμῆς δὲ μαθὼν τὴν αἰτίαν, καὶ οἰκ-
τείρας τὸν ἄνθρωπον, καταδὺς εἰς τὸν ποταμὸν, χρυσοῦν ἀ-
νήνεγκε πέλεκυν, καὶ εἰ οὗτός ἐστιν ὃν ἀπώλεσεν ἤρετο. Τ
δὲ μὴ τοῦτον εἶναι φαμένου, αὖθις καταβὰς ἀργυροῦν ἀν
εκόμισε. τοῦ δὲ μηδὲ τοῦτον εἶναι τὸν οἰκεῖον εἰπόντος, ἐ
τρίτου καταβὰς, ἐκεῖνον τὸν οἰκεῖον ἀνήνεγκε. τοῦ δὲ τοῦτο
ἀληθῶς εἶναι τὸν ἀπολωλότα φαμένου, Ἑρμῆς ἀποδεξά-
μενος, αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην, πάντας αὐτῷ ἐδωρήσατο.
ὁ δὲ παραγενόμενος πάντα τοῖς ἑταίροις τὰ συμβάν-
τα διεξελήλυθεν. ὧν εἷς τις τὰ ἴσα διαπράξασθαι ἐ-
βουλεύσατο, καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν ἐλθὼν, καὶ τὴν οἰκείαν ἀ-
ξίνην ἐξεπίτηδες ἀφεὶς εἰς τὸ ῥεῦμα, κλαίων ἐκάθητ
ἐπιφανεὶς οὖν ὁ Ἑρμῆς κἀκείνῳ, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼ
τοῦ θρήνου καταβὰς ὁμοίως χρυσῆν ἀξίνην ἐξήνεγκεν, κ
ἤρετο, εἰ ταύτην ἀπέβαλε. τοῦ δὲ σὺν ἡδονῇ, ναὶ ἀληθῶ
ἥδ' ἐστί, φήσαντος, μισήσας ὁ Θεὸς τὴν τοσαύτην ἀ-
ναίδειαν, οὐ μόνον ἐκείνην κατέσχεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν οἰκεία
ἀπέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον συ-
ναίρεται, τοσοῦτον τοῖς ἀδίκοις ἐναντιοῦται.

45. Ὄνος καὶ Κηπωρός.

Ὄνος ὑπηρετούμενος Κηπωρῷ, ἐπειδὴ ὀλίγα μὲν ἤσθιε, πλεῖστα δ' ἐμόχθει, ηὔξατο τῷ Διῒ ὥστε τοῦ κηπωροῦ ἀπαλλαγεὶς ἑτέρῳ ἀπεμπποληθῆναι δεσπότῃ· τοῦ δὲ Διὸς ἐπακούσαντος καὶ κελεύσαντος αὐτὸν κεραμεῖ πραθῆναι, πάλιν ἐδυσφόρει, πλέον ἢ πρότερον ἀχθοφορῶν, καὶ τόν τε πηλὸν, καὶ τὰς κεράμους κομίζων. πάλιν οὖν ἀμεῖψαι τὸν δεσπότην ἱκέτευε, καὶ βυρσοδέψῃ ἀπεμπωλεῖται, εἰς χείρονα τοίνυν τῶν προτέρων δεσπότην ἐμπεσὼν, καὶ ὁρῶν τὰ παρ' αὐτοῦ πραττόμενα, μετὰ στεναγμῶν ἔφη, οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ, βέλτιον ἦν μοι παρὰ τοῖς προτέροις δεσπόταις μένειν. οὗτος γὰρ, ὡς ὁρῶ, καὶ τὸ δέρμα μου κατεργάσεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα τοὺς προτέρους δεσπότας οἰκέται ποθοῦσιν, ὅταν τῶν δευτέρων λάβωσι πεῖραν

46. Ὀρνιθοθήρας καὶ Κορυδαλός.

Ὀρνιθοθήρας ὄρνισιν ἵστη παγίδας, Κορυδαλὸς δὲ τοῦτον πόῤῥωθεν ἰδὼν, ἐπυνθάνετο τί ποτ' ἐργάζοιτο, τοῦ δὲ πόλιν κτίζειν φαμένου, εἶτα δὲ πορρωτέρω ἀποχωρήσαντος καὶ κρυβέντος, ὁ Κορυδαλὸς τοῖς τοῦ ἀνδρὸς λόγοις πιστεύσας προσελθὼν εἰς τὸν βρόχον ἑάλω· τοῦ δὲ Ὀρνιθοθήρα ἐπιδραμόντος, ἐκεῖνος εἶπεν, ὦ οὗτος, εἰ τοιαύτην πόλιν κτίσεις, οὐ πολλοὺς εὑρήσεις ἐνοικοῦντας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα οἶκοι καὶ πόλεις ἐρημοῦνται ὅταν οἱ προεστῶτες χαλεπαίνωσιν.

---

47. Ὁδοιπόρος.

Ὁδοιπόρος πολλὴν ἀνύσας ὁδὸν, ηὔξατο, εἰ ἄρα εὑρήσει τι, τὸ ἥμισυ τούτου τῷ Ἑρμῇ ἀναθήσειν· περιτυχὼν δὲ πήρᾳ μεστῇ φοινίκων καὶ ἀμυγδάλων, καὶ ταύτην ἀνελόμενος, ἐκείνους μὲν ἔφαγε, τὰ δὲ τῶν φοινίκων ὀστᾶ, καὶ τὰ τῶν ἀμυγδάλων κελύφη ἐπί τινος ἀνέθηκε βωμοῦ, φήσας, ἀπέχεις, ὦ Ἑρμῆ, τὴν εὐχὴν, τοῦ γὰρ εὑρεθέντος τὰ ἐκτὸς καὶ ἐντὸς πρός σε διανενέμημαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα φιλάργυρον, καὶ τοὺς Θεοὺς διὰ πλεονεξίαν καταςοφιζόμενον.

---

43. Παῖς καὶ Μήτηρ.

Παῖς ἐκ διδασκαλείου τὴν τοῦ συμμαθητοῦ δέλτον κλέψας, ἤνεγκε τῇ μητρί· τῆς δὲ μὴ ἐπιπληξάσης, μᾶλλον μὲν οὖν ἀποδεξαμένης, προϊὼν τοῖς χρόνοις ἤρξατο καὶ τὰ μείζω κλέπτειν· ἐπαυτοφώρῳ δέ ποτε ληφθεὶς, ἀπήγετο τὴν πρὸς θάνατον· τῆς δὲ μητρὸς ἑπομένης καὶ ὀλοφυρομένης, ἐκεῖνος τῶν δημίων ἐδεῖτο βραχέα τινὰ τῇ μητρὶ διαλεχθῆναι πρὸς οὖς. τῆς δὲ ταχέως τῷ στόματι τοῦ παιδὸς προσελθούσης, ἐκεῖνος τὸ οὖς τοῖς ὀδοῦσι δακὼν ἀφείλετο. τῆς δὲ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων κατηγορούντων, ὡς οὐ μόνον κέκλοφεν, ἀλλ' ἤδη καὶ εἰς τὴν μητέρα ἠσέβηκεν·

ἐκεῖνος

ἐκεῖνος εἶπεν, αὐτὴ γάρ μοι τῆς ἀπωλείας γέγονεν αἴτιος· εἰ γὰρ ὅτε τὴν δέλτον ἐκέκλοφειν ἐπέπληξέ μοι, οὐκ ἂν μέχρι τούτων χωρήσας νῦν ἠγόμην ἐπὶ τὸν θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν μὴ κατ᾽ ἀρχὰς κολαζομένων ἐπὶ μεῖζον αὐξάνει τὰ κακά.

---

49. Ποιμὴν καὶ Θάλασσα.

Ποιμὴν ἐν παραθαλασσίῳ τόπῳ ποίμνιον νέμων, ἑωρακὼς γαληνιῶσαν τὴν θάλατταν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι πρὸς ἐμπορείαν. ἀπεμπωλήσας οὖν τὰ πρόβατα, καὶ φοινίκων βαλάνους πριάμενος, ἀνήχθη· χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεὼς κινδυνευούσης βαπτίζεσθαι, πάντα τὸν φόρτον ἐκβαλὼν εἰς τὴν θάλατταν, μόλις κενῇ τῇ νηῒ διεσώθη. μετὰ δ᾽ ἡμέρας οὐκ ὀλίγας παριόντος τινὸς καὶ τῆς θαλάττης (ἔτυχε γὰρ αὕτη γαληνιῶσα) τὴν ἠρεμίαν θαυμάζοντος, ὑπολαβὼν οὗτος εἶπε, φοινίκων αὖθις, ὡς ἔοικεν, ἐπιθυμεῖ, καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται ἡσυχάζουσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

---

50. Ῥοιὰ καὶ Μηλέα.

Ῥοιὰ καὶ Μηλέα περὶ κάλλους ἤριζον· πολλῶν δ᾽ ἀμφισβητήσεων μεταξὺ γενομένων, βάτος ἐκ τοῦ πλησίον ἀκούσασα φραγμοῦ, παυσώμεθα, εἶπεν, ὦ φίλαι, ποτὲ μαχόμεναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν τῇ τῶν ἀμεινόνων στάσει, καὶ οἱ μηδενὸς ἄξιοι πειρῶνται εἶναί τι.

---

51. Ἀσπάλαξ.

Ὁ Ἀσπάλαξ τυφλὸν ζῶόν ἐστι· φησὶν οὖν ποτε τῇ μητρὶ, συκαμινέαν μῆτερ ὁρῶ. εἶτα αὖθις φησι, λιβάνου ὀσμῆς πεπλήρωμαι· καὶ τρίτον πάλιν, χαλκῆς, φησι, ψηφῖδος κτύπον ἀκούω· ἡ δὲ μήτηρ ὑπολαβοῦσα εἶπεν, ὦ τέκνον, ὡς ἤδη καταμανθάνω, οὐ μόνον ὄψεως ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὀσφρήσεως.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀλαζόνων τὰ ἀδύνατα κατεπαγγέλλονται, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

---

52. Σφῆκες καὶ Πέρδικες.

Σφῆκες καὶ Πέρδικες δίψη συνεχόμενοι πρὸς γεωργὸν ἦλθον, παρ' αὐτοῦ αἰτοῦντες πιεῖν, ἐπαγγελλόμενοι ἀντὶ τοῦ ὕδατος ταύτην τὴν χάριν ἀποδώσειν· οἱ μὲν Πέρδικες σκάψειν τὰς ἀμπέλους. οἱ δὲ Σφῆκες κύκλῳ περιϊόντες τοῖς κέντροις ἀποσοβεῖν τοὺς κλέπτας. ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη, ἀλλ' ἔμοιγέ εἰσι δύο βόες, οἳ μηδὲν ἐπαγγελλόμενοι πάντα ποιοῦσιν, ἄμεινον οὖν ἐστιν ἐκείνοις δοῦναι ἤπερ ὑμῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας ἐξώλεις, ὠφελεῖν μὲν ἐπαγγελλομένους, βλάπτοντας δὲ μεγάλα.

53. Ταὼς

53. Ταὼς καὶ Κολοιός.

Τῶν ὀρνίθων βουλομένων ποιῆσαι βασιλέα, Ταὼς ἑαυτὸν ἠξίου διὰ τὸ κάλλος χειροτονεῖν· αἱρουμένων δὲ τοῦτον πάντων, Κολοιὸς ὑπολαβὼν ἔφη, ἀλλ' εἰ σοῦ βασιλεύοντος ἀετὸς ἡμᾶς καταδιώκειν ἐπιχειρήσει, πῶς ἡμῖν ἐπαρκέσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἄρχοντας οὐ διὰ κάλλος μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥώμην καὶ φρόνησιν ἐκλέγεσθαι δεῖ.

54. Μονιὸς καὶ Ἀλώπηξ.

Μονιὸς ἄγριος ἐπί τινος ἑστὼς δένδρου, τοὺς ὀδόντας ἔθηγεν· ἀλώπεκος δ' ἐρομένης τὴν αἰτίαν ὅτι μηδεμιᾶς προσκειμένης ἀνάγκης, τί τοὺς ὀδόντας θήγει; ἔφη, οὐκ ἀλόγως τοῦτο ποιῶ, εἰ γάρ με κίνδυνος περισταίη, οὐκ ἄν με τηνικαῦτα πρὸς τὸ τοὺς ὀδόντας ἀκονᾶν ἀσχολεῖσθαι δεήσει, ἀλλὰ μᾶλλον ἑτοίμοις οὖσι χρῆσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸς τὸν κίνδυνον παρασκευάζεσθαι.

55. Κορυδαλός.

Κορυδαλὸς εἰς πάγην ἁλοὺς, θρηνῶν ἔλεγεν, οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ καὶ δυστήνῳ πτηνῷ. οὐ χρυσὸν ἐνοσφισάμην τινὸς, οὐκ ἄργυρον, οὐκ ἄλλο τι τῶν τιμίων. κόκκος δὲ σίτου μικρὸς τὸν θάνατόν μοι προυξένησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς διὰ κέρδος εὐτελὲς, μέγαν ὑφισταμένους κίνδυνον.

56. Νεβρός.

Νεβρός ποτε πρὸς τὴν ἔλαφον εἶπε, πάτερ, σὺ καὶ μείζων καὶ ταχύτερος κυνῶν πέφυκας· καὶ κέρατα πρὸς τούτοις ὑπερφυᾶ φέρεις πρὸς ἄμυναν, τί δήποτ' οὖν οὕτω τούτους φοβῇ; κἀκεῖνος γελῶν εἶπεν, ἀληθῆ μὲν ταῦτα φῂς τέκνον· ἓν δ' οἶδα ὡς ἐπειδὰν κυνὸς ὑλακὴν ἀκούσω, αὐτίκα πρὸς φυγὴν οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκφέρομαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φύσει δειλοὺς οὐδεμία παραίνεσις ῥώννυσιν.

57. Λαγωοὶ καὶ Βάτραχοι.

Οἱ Λαγωοί ποτε συνελθόντες τὸν ἑαυτῶν πρὸς ἀλλήλους ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς ἐπισφαλὴς εἴη, καὶ δειλίας πλέως. καὶ γὰρ καὶ ὑπ' ἀνθρώπων καὶ κυνῶν, καὶ ἀετῶν, καὶ ἄλλων

πολλῶν

πολλῶν ἀναλίσκονται. βέλτιον οὖν εἶναι θανεῖν ἅπαξ, ἢ διὰ βίου τρέμειν. τοῦτο τοίνυν κυρώσαντες, ὥρμησαν κατὰ ταυτὸν εἰς τὴν λίμνην, ὡς εἰς αὐτὴν ἐμπεσούμενοι καὶ ἀποπνιγησόμενοι. τῶν δὲ καθημένων κύκλῳ τῆς λίμνης βατράχων, ὡς τὸν τῆς δρόμου κτύπον ἤσθοντο, εὐθὺς εἰς ταύτην εἰσπηδησάντων, τῶν λαγωῶν τις ἀγχινούστερος εἶναι δοκῶν τῶν ἄλλων ἔφη, στῆτε, ἑταῖροι, μηδὲν δεινὸν ὑμᾶς αὐτοὺς διαπράξησθε. ἤδη γὰρ ὡς ὁρᾶτε, καὶ ἡμῶν ἕτερ' ἐστὶ ζῶα δειλότερα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυστυχοῦντες ἐξ ἑτέρων χείρονα παθόντων παραμυθοῦνται.

---

58. Ὄνος καὶ Ἵππος.

Ὄνος ἵππον ἐμακάριζεν, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενον καὶ ἐπιμελῶς, αὐτὸς μηδ' ἀχύρων ἅλις ἔχων, καὶ ταῦτα, πλεῖστα ταλαιπωρῶν. ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐπέστη πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης ἔνοπλος ἀνέβη τὸν ἵππον, πανταχόσε τοῦτον ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ μέσον τῶν πολεμίων εἰσήλασε, καὶ ὁ ἵππος πληγεὶς ἔκειτο. ταῦτα ἑωρακὼς ὁ ὄνος τὸν ἵππον μεταβαλλόμενος ἐταλάνιζεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τοὺς ἄρχοντας καὶ πλουσίους ζηλοῦν, ἀλλὰ τὸν κατ' ἐκείνων φθόνον, καὶ τὸν κίνδυνον ἀναλογιζομένους τὴν πενίαν ἀγαπᾶν.

59. Φιλάργυρος.

Φιλάργυρός τις ἅπασαν αὐτοῦ τὴν οὐσίαν ἐξαργυρεισάμενος, καὶ χρυσοῦν βῶλον ποιήσας, ἔν τινι τόπῳ κατώρυξε. συγκατορύξας ἐκεῖ καὶ ψυχὴν ἑαυτοῦ, καὶ τὸν νοῦν, καὶ καθ' ἡμέραν ἐρχόμενος, αὐτὸν ἔβλεπε. τῶν δὲ ἐργατῶν τις αὐτὸν παρατηρήσας, καὶ τὸ γεγονὸς συννοήσας, ἀνορύξας τὸν βῶλον ἀνείλετο. μετὰ δὲ ταῦτα κἀκεῖνος ἐλθὼν καὶ κενὸν τὸν τόπον ἰδὼν, θρηνεῖν ἤρξατο, καὶ τίλλειν τὰς τρίχας. τοῦτον δέ τις ὀλοφυρόμενον οὕτως ἰδὼν, καὶ τὴν αἰτίαν πυθόμενος, μὴ οὕτως, εἶπεν, ὦ οὗτος ἀθύμει· οὐδὲ γὰρ ἔχων τὸν χρυσὸν εἶχες· λίθον οὖν ἀντὶ χρυσοῦ λαβὼν θὲς, καὶ νόμιζέ σοι τὸν χρυσὸν εἶναι· τὴν αὐτὴν γάρ σοι πληρώσει χρείαν. ὡς ὁρῶ γὰρ, οὐδ' ὅτε ὁ χρυσὸς ἦν ἐν χρήσει ἦσθα τοῦ κτήματος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ἡ κτῆσις, ἐὰν μὴ ἡ χρῆσις προσῇ.

60. Χῆνες καὶ Γέρανοι.

Χῆνες καὶ Γέρανοι ἐπὶ ταυτοῦ λειμῶνος ἐνέμοντο. τῶν δὲ θηρευτῶν ἐπιφανέντων, οἱ μὲν Γέρανοι, κοῦφοι ὄντες, ταχέως ἀπέπτησαν· οἱ δὲ Χῆνες διὰ τὸ βάρος τῶν σωμάτων μείναντες συνελήφθησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐν ἁλώσει πόλεως, οἱ μὲν ἀκτήμονες εὐχερῶς φεύγουσιν, οἱ δὲ πλούσιοι δουλεύουσιν ἁλισκόμενοι.

61. Χε-

61. Χελώνη καὶ Ἀετός.

Χελώνη ἀετοῦ ἐδεῖτο ἵπτασθαι ταύτην διδάξαι. τοῦ δὲ παραινοῦντος πόῤῥω τοῦτο τῆς φύσεως αὐτῆς εἶναι, ἐκείνη μᾶλλον τῇ δεήσει προσέκειτο. λαβὼν οὖν ταύτην τοῖς ὄνυξι, καὶ εἰς ὕψος ἀνενεγκὼν, εἶτ' ἀφῆκεν. ἡ δὲ κατὰ πετρῶν πεσοῦσα συνετρίβη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις τῶν φρονιμωτέρων παρακούσαντες, ἑαυτοὺς ἔβλαψαν.

62. Ψύλλα.

Ψύλλα ποτὲ πηδήσασα, ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἐκάθισεν· ὁ δὲ τὸν Ἡρακλῆν ἐπὶ συμμαχίαν ἐκάλει. τῆς δὲ ἐκεῖθεν αὖθις ἀφελομένης στενάξας, εἶπεν, ὦ Ἡράκλεις, εἰ ἐπὶ ψύλλῃ οὐ συνεμάχησας, πῶς ἐπὶ μείζοσιν ἀνταγωνισταῖς συνεργήσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων τοῦ θείου δεῖσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων.

63. Ἔλαφος.

Ἔλαφος τὸν ἕτερον πεπηρωμένη τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπ' ἠϊόνος ἐνέμετο, τὸν μὲν ὑγιᾶ τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν ξηρὰν διὰ τοὺς κυνηγετοῦντας ἔχουσα, τὸν δὲ λοιπὸν πρὸς θάλατταν,

ὅθεν

ὅθεν οὐδὲν ὑπώπτευε. παραπλέοντες δέ τινες, καὶ τούτου στο-
χασάμενοι, αὐτῆς κατετόξευσαν. ἡ δ' ἑαυτὴν ὀλοφύρε-
το, ὡς ὑφ' ἧς μὲν ἐδεδοίκει, μηδὲν παθοῦσα, ἣν δ' οὐκ ᾤετο
κακὸν ἐπάξειν, ὑπὸ ταύτης προδεδομένη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῖν τὰ βλαβερὰ δο-
κοῦντα, ὠφέλιμα γίνεται· τὰ δ' ὠφέλιμα, βλαβερά.

---

64. Ἔλαφος καὶ Λέων.

Ἔλαφος κυνηγοὺς φεύγουσα, εἰς ἄντρον εἰσῆλθε. Λέ-
οντι δ' ἐκεῖ περιτυχοῦσα, ὑπ' αὐτοῦ συνελήφθη.
θνήσκουσα δ' ἔλεγεν, οἴμοι ὅτι ἀνθρώπους φεύγουσα, τῷ
τῶν θηρίων ἀγριωτάτῳ περιέπεσον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μικροὺς κιν-
δύνους φεύγοντες μεγάλοις ἐπειράθησαν.

---

65. Ἔλαφος καὶ Ἄμπελος.

Ἔλαφος κυνηγοὺς φεύγουσα, ὑπ' Ἀμπέλῳ ἐκρύβη.
παρελθόντων δ' ὀλίγον ἐκείνων, ἡ Ἔλαφος τελέ-
ως ἤδη λαθεῖν δόξασα, τῶν τῆς Ἀμπέλου φύλλων ἐσθίειν
ἤρξατο. τούτων δὲ σειομένων, οἱ κυνηγοὶ ἐπιστραφέντες, καὶ,
ὅπερ ἦν ἀληθὲς, νομίσαντες τῶν ζώων ὑπὸ τοῖς φύλλοις
τι κρύπτεσθαι, βέλεσιν ἀνεῖλον τὴν Ἔλαφον· ἡ δὲ θνή-
σκουσα, τοιαῦτ' ἔλεγε. δίκαια πέπονθα, οὐ γὰρ ἔδει τὴν
σώσασάν με λυμαίνεσθαι.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικοῦντες τοὺς εὐεργέτας ὑπὸ Θεοῦ κολάζονται.

---

66. Ὄνος καὶ Λέων.

Ὄνῳ ποτὲ Ἀλεκτρυὼν συνεβόσκετο. Λέοντος δ' ἐπελθόντος τῷ Ὄνῳ, ὁ ἀλεκτρυὼν ἐφώνησε. καὶ ὁ μὲν Λέων (φασὶ γὰρ τοῦτον τὴν ἀλεκτρυόνος φωνὴν φοβεῖσθαι) ἔφυγεν. ὁ δ' Ὄνος νομίσας δι' αὐτὸν πεφευγέναι, ἐπέδραμεν εὐθὺς τῷ Λέοντι. ὡς δὲ πόρρω τοῦτον ἐδίωξεν, ἔνθα μηκέτι ἡ τοῦ ἀλεκτρυόνος ἐφικνεῖτο φωνή, στραφεὶς ὁ Λέων κατεθοινήσατο. ὁ δὲ θνήσκων ἐβόα, ἄθλιος ἐγὼ καὶ ἀνόητος· πολεμιστῶν γὰρ μὴ ὢν γονέων, τίνος χάριν εἰς πόλεμον ἐξωρμήθην;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπεινουμένοις ἐπίτηδες τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθενται, καὶ οὕτως ὑπ' ἐκείνων ἀπόλλυνται.

---

67. Κηπωρὸς καὶ Κύων.

Κηπωροῦ Κύων εἰς φρέαρ κατέπεσεν. ὁ δὲ Κηπωρὸς βουλόμενος αὐτὸν ἐκεῖθεν ἀνενέγκειν, κατῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. οἰηθεὶς δ' ὁ Κύων ὡς κατωτέρω μᾶλλον αὐτὸν παραγέγονε καταδῦσαι, τὸν Κηπωρὸν στραφεὶς ἔδακεν. ὁ δὲ μετ' ὀδύνης ἐπανιών, δίκαιά, φησι, πέπονθα, τί δή ποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σῶσαι ἐσπούδασα;

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

68. Σῦς καὶ Κύων.

Σῦς καὶ Κύων ἀλλήλοις διελοιδοροῦντο. καὶ ἡ μὲν Σῦ ὤμνυε κατὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἦ μὴν τοῖς ὀδοῦσιν ἀνα ῥήξειν τὴν κύνα. ἡ δὲ Κύων πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπ καλῶς κατὰ τῆς Ἀφροδίτης ἡμῖν ὀμνύεις, δηλοῖς γὰρ ὑπ' αὐ τῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι, ἣ τὸν τῶν ἀκαθάρτων σαρκῶ γευόμενον, οὐδ' ὅλως εἰς ἱερὸν προσίεται. καὶ ἡ Σῦς, δι τοῦτο μὲν οὖν μᾶλλον δήλη ἐστὶν ἡ Θεὸς στέργουσά με. τὸν κτείναντα ἢ ἄλλως λυμαινόμενον παντάπασιν ἀποστ φεται. σὺ μέντοι κακῶς ὄζεις, καὶ ζῶσα καὶ τεθνηκυῖα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ῥητόρων τὰ ὑπὸ ἐχθρῶν ὀνείδη εὐμεθόδως εἰς ἔπαινον μετασχηματίζουσιν.

69. Ὗς καὶ Κύων.

Ὗς καὶ Κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον· ἔφη δ' ἡ Κύων ἠ τοκος εἶναι μάλιστα πάντων τῶν πεζῶν ζώων. καὶ ἡ Ὗ ὑποτυχοῦσα, πρὸς ταῦτά φησιν, ἀλλ' ὅταν τοῦτο λέγῃ ἴσθι ὅτι καὶ τυφλοὺς τοὺς σαυτῆς σκύλακας τίκτεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνεται.

70. Ὄφις καὶ Καρκῖνος.

Ὄφις Καρκίνῳ συνδιητᾶτο, ἑταιρείαν πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος. ὁ μὲν οὖν Καρκῖνος ἁπλοῦς ὢν τὸν τρόπον, μεταβαλέσθαι κἀκεῖνον παρῄνει τῆς πανουργίας· ὁ δὲ οὐδόπουν ἑαυτὸν παρεῖχε πειθόμενον. ἐπιτηρήσας δ' ὁ Καρκῖνος αὐτὸν ὑπνοῦντα, καὶ ὅσον οἷόν τε πιέσας φονεύει. τοῦ δ' Ὄφεως μετὰ θάνατον ἐκταθέντος, ἐκεῖνος εἶπεν, οὕτως ἔδει καὶ πρόσθεν εὐθὺν καὶ ἁπλοῦν εἶναι. οὐδὲ γὰρ ἂν ταύτην τὴν δίκην ἔτισας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ προσιόντες, αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

71. Ποιμὴν καὶ Λύκος.

Ποιμὴν νεογνὸν Λύκου σκύμνον εὑρών, καὶ ἀνελόμενος, σὺν τοῖς κυσὶν ἔτρεφεν. ἐπεὶ δ' ηὐξήθη, εἴποτε Λύκος πρόβατον ἥρπασε, μετὰ τῶν κυνῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. τῶν δὲ κυνῶν ἔσθ' ὅτε μὴ δυναμένων καταλαβεῖν τὸν Λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑποστρεφόντων, ἐκεῖνος ἠκολούθει, μέχρις ἂν τοῦτον καταλαβών, οἷα δὴ Λύκος, συμμετάσχῃ τῆς θήρας, εἶτα ὑπέστρεφεν. εἰ δὲ μὴ Λύκος ἔξωθεν ἁρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύων ἅμα τοῖς κυσὶν ἐθοινεῖτο, ἕως ὁ ποιμὴν στοχασάμενος, καὶ συνεὶς τὸ δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέκτεινεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χρηστὸν ἦθος οὐ τρέφει.

72. Λέων, καὶ Λύκος.

Λέων γηράσας, ἐνόσει κατακεκλιμένος ἐν ἄντρῳ. παρῆσαν δ' ἐπισκεψόμενα τὸν βασιλέα πλὴν ἀλώπεκος, τἆλλα τῶν ζώων. ὁ τοίνυν Λύκος λαβόμενος εὐκαιρίας, κατηγόρει παρὰ τῷ Λέοντι τῆς Ἀλώπεκος, ἅτε δὴ παρ' οὐδὲν τιθεμένης τὸν πάντων αὐτῶν κρατοῦντα, καὶ διὰ ταῦτα μηδ' εἰς ἐπίσκεψιν ἀφιγμένης. ἐν τοσούτῳ δὲ παρῆν καὶ ἡ Ἀλώπηξ, καὶ τῶν τελευταίων ἠκροάσατο τοῦ Λύκου ῥημάτων. ὁ μὲν οὖν Λέων κατ' αὐτῆς ἐβρυχᾶτο, ἡ δ' ἀπολογίας καιρὸν αἰτήσασα, καὶ τίς ἔφη, τῶν συνελθόντων τοσοῦτον ὠφέλησεν, ὅσον ἐγὼ πανταχόσε περινοστήσασα, καὶ θεραπείαν ὑπὲρ σοῦ παρ' ἰατροῦ ζητήσασα, καὶ μαθοῦσα; τοῦ δὲ Λέοντος εὐθὺς τὴν θεραπείαν εἰπεῖν κελεύσαντος, ἐκείνη φησίν, εἰ Λύκον ζῶντα ἐκδείρας τὴν αὐτοῦ δορὰν θερμὴν ἀμφιέσῃ. καὶ τοῦ Λύκου αὐτίκα νεκροῦ κειμένου, ἡ Ἀλώπηξ γελῶσα εἶπεν, οὕτως οὐ χρὴ τὸν δεσπότην πρὸς δυσμένειαν κινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐμένειαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ' ἑτέρου μηχανώμενος καθ' ἑαυτοῦ τὴν πάγην περιτρέπει.

73. Γυνή.

Γυνή τις ἄνδρα μέθυσον εἶχε, τοῦ δὲ πάθους αὐτὸν ἀπαλλάξαι θέλουσα, τοιόνδε τι σοφίζεται. κεκαρωμένον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς μέθης παρατηρήσασα, καὶ νεκροῦ δίκην ἀναισθητοῦντα, ἐπ' ὤμων ἄρασα, ἐπὶ τὸ πολυάνδρειον ἀπενεγκοῦσα κατέθετο, καὶ ἀπῆλθεν. ἡνίκα δ' αὐτὸν ἤδη ἀνανήφειν ἐστοχάσατο, προσελθοῦσα τὴν θύραν ἔκοπτε τοῦ πολυανδρείου. ἐκείνου δὲ φήσαντος, τίς ὁ τὴν θύραν

κόπτων;

κόπτων; ἡ Γυνὴ ἀπεκρίνατο, ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σιτία κομίζων ἐγὼ πάρειμι. κἀκεῖνος, μή μοι φαγεῖν, ἀλλὰ πιεῖν, ὦ βέλτιστε, μᾶλλον προσφέρε· λυπεῖς γάρ με βρώσεως, ἀλλὰ μὴ πόσεως μνημονεύων. ἡ δὲ τὸ στῆθος πατάξασα, οἴμοι τῇ δυστήνῳ, φησὶν, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ σοφισαμένη ὤνησα. σὺ γὰρ ἀνὴρ οὐ μόνον οὐκ ἐπαιδεύθης, ἀλλὰ καὶ χείρων σαυτοῦ γέγονας, εἰς ἕξιν σοι καταστάντος τοῦ πάθους.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς κακαῖς πράξεσιν ἐγχρονίζειν· ἔστι γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλοντι τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ἔθος ἐπιτίθεται.

---

74. Κύκνος.

Ἀνὴρ εὔπορος Χῆνά τε ἅμα καὶ Κύκνον ἔτρεφεν, οὐκ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς μέν τοι. τὸν μὲν γὰρ ᾠδῆς, τὸν δὲ τραπέζης ἕνεκεν. ἐπεὶ δὲ ἔδει τὸν χῆνα παθεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέφετο, νὺξ μὲν ἦν, καὶ διαγινώσκειν ὁ καιρὸς οὐκ ἀφῆκεν ἑκάτερον. ὁ δὲ Κύκνος ἀντὶ τοῦ χηνὸς ἀπαχθεὶς, ᾄδει τι μέλος, θανάτου προοίμιον. καὶ τῇ μὲν ᾠδῇ μηνύει τὴν φύσιν, τὴν δὲ τελευτὴν διαφεύγει τῷ μέλει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡ μουσικὴ τελευτῆς ἀναβολὴν ἀπεργάζεται.

75. Αἰθίοψ.

Αἰθίοπά τις ὠνήσατο τοιοῦτον αὐτῷ τὸ χρῶμα εἶναι δοκῶν ἀμελείᾳ τοῦ πρότερον ἔχοντος· καὶ παραλαβὼν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ῥύματα, πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπειρᾶτο καθαίρειν· καὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβαλεῖν οὐκ εἶχε, νοσεῖν δὲ τὸ πονεῖν παρεσκεύασεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μένουσιν αἱ φύσεις ὡς προῆλθον τὴν ἀρχήν.

76. Χελιδὼν καὶ Κορώνη.

Χελιδὼν καὶ Κορώνη περὶ κάλλους ἐφιλονείκουν· ὑποτυχοῦσα δὲ ἡ Κορώνη πρὸς αὐτὴν εἶπεν, ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλος τὴν ἐαρινὴν ὥραν ἀνθεῖ, τὸ δ' ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι παρατείνεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ παράτασις τοῦ σώματος εὐπρεπείας κρείττων ἐστί.

77. Βούταλις.

Βούταλις ἀπό τινος θυρίδος ἐκρέματο· νυκτερὶς δὲ προσελθοῦσα, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἡμέρας μὲν ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ ᾄδει· τῆς δὲ μὴ μάτην τοῦτο ποιεῖν λεγούσης, ἡμέρας γάρ ποτε ᾄδουσα συνελήφθη, καὶ διὰ

διὰ τοῦτο ἀπ' ἐκείνου ἐσωφρόνισθη ἡ νυκτερὶς εἶπεν, ἀλλ' οὐ νῦν σε φυλάττεσθαι δεῖ, ὅτε μηδὲν ὄφελος, ἀλλὰ πρὶν ἢ συλληφθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασιν ἀνόνητος ἡ μετάνοια.

---

78. Κοχλίαι.

Γεωργοῦ παῖς ὤπτα κοχλίας· ἀκούσας δὲ αὐτῶν τριζόντων, ἔφη, ὦ κάκιστα ζῶα, τῶν οἰκιῶν ὑμῶν ἐμπιπραμένων, αὐτοὶ ᾄδετε;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν δρώμενον ἐπονείδιστον.

---

79. Γυνὴ καὶ θεράπαιναι.

Γυνὴ χήρα φιλεργὸς θεραπαινίδας ἔχουσα, ταύτας εἰώθει νυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ ἔργα, πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρυόνων ᾠδάς· αἱ δὲ συνεχῶς τῷ πόνῳ ταλαιπωρούμεναι, ἔγνωσαν δεῖν τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀποκτεῖναι ἀλεκτρυόνα, ὡς ἐκείνου νύκτωρ ἐξανιστάντος τὴν δέσποιναν· συνέβη δ' αὐταῖς τοῦτο διαπραξαμέναις χαλεπωτέροις περιπεσεῖν τοῖς δεινοῖς. ἡ γὰρ δεσπότις ἀγνοοῦσα τὴν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥραν ἐννυχώτερον ταύτας ἀνίστη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βουλεύματα κακῶν αἴτια γίνεται.

80. Γυνὴ Μάγος.

Γυνὴ μάγος καὶ θείων μηνιμάτων ἀποτροπιασμοὺς ἐπαγγελλομένη, πολλὰ διετέλει ποιοῦσα, καὶ κέρδος ἐντεῦθεν ἔχουσα. γραψάμενοι δέ τινες αὐτὴν ἀσεβείας, εἷλον καὶ καταδικασθεῖσαν ἀπῆγον εἰς θάνατον· ἰδὼν δέ τις ἀπαγομένην αὐτὴν ἔφη, ἡ τὰς τῶν Θεῶν ὀργὰς ἀποτρέπειν ἐπαγγελλομένη, πῶς οὐδὲ ἀνθρώπων βουλὴν μεταπεῖσαι ἠδυνήθης;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται, μηδὲ μικρὰ ποιῆσαι δυνάμενοι.

81. Γαλῆ.

Γαλῆ εἰς ἐργαστήριον εἰσελθοῦσα χαλκέως, τὴν ἐκεῖ κειμένην περιέλειχε ῥίνην· ξυομένης δὲ τῆς γλώττης αἷμα πολὺ ἐφέρετο· ἡ δὲ ἥδετο, νομίζουσά τι τοῦ σιδήρου ἀφαιρεῖν, ἄχρις οὗ παντελῶς πᾶσαν τὴν γλῶσσαν ἀνήλωσεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς ἐν φιλονεικίαις ἑαυτοὺς βλάπτοντας.

82. Γεωρ-

82. Γεωργός.

Γεωργός τις σκάπτων χρυσίῳ περιέτυχε· καθ' ἑκάστην οὖν τὴν γῆν ὡς ὑπ' αὐτῆς εὐεργετηθεὶς, ἔστεφε. τῷ δὲ ἡ Τύχη ἐπιστᾶσα, φησίν, ὦ οὗτος, τί τῇ γῇ τὰ ἐμὰ δῶρα προσανατίθης, ἅπερ ἐγὼ σοι δέδωκα πλουτίσαι σε βουλομένη; εἰ γὰρ ὁ καιρὸς μεταβάλοι, καὶ πρὸς ἑτέρας χεῖρας τοῦτο σὸν τὸ χρυσίον ἔλθοι, οἶδ' ὅτι τηνικαῦτά με τὴν Τύχην μέμψῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὸν εὐεργέτην ἐπιγινώσκειν, καὶ τούτῳ χάριτας ἀποδιδόναι.

83. Ὁδοιπόροι.

Δύο τινὲς κατὰ τὴν αὐτὴν ὡδοιπόρουν, καὶ θατέρου πέλεκυν εὑρόντος, ἅτερος ὁ μὴ εὑρὼν παρῄνει αὐτὸν μὴ λέγειν, εὕρηκα, ἀλλ' εὑρήκαμεν. μετὰ μικρὸν δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τὸν πέλεκυν ἀποβεβληκότων, ὁ ἔχων αὐτὸν διωκόμενος, πρὸς τὸν μὴ εὑρόντα συνοδοιπόρον ἔλεγεν, ἀπολώλαμεν· ὁ δ' εἶπεν, ἀπόλωλα λέγε, οὐκ ἀπολώλαμεν· καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸν πέλεκυν εὗρες, εὕρηκα ἔλεγες, οὐχ εὑρήκαμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τῶν εὐτυχημάτων, οὐδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βέβαιοί εἰσι φίλοι.

84. Βάτραχοι.

Δύο Βάτραχοι ἀλλήλοις ἐγειτνίων. ἐνέμοντο δὲ, ὁ μὲν εἰς ἐν βαθείᾳ καὶ πόῤῥω τῆς ὁδοῦ λίμνῃ, ὁ δὲ ἐν ὁδῷ, μικρὸν ὕδωρ ἔχων. καὶ δὴ τοῦ ἐν τῇ λίμνῃ θατέρῳ παραινοῦντος πρὸς αὐτὸν μεταβῆναι, ὡς ἂν ἀσφαλεστέρας διαίτης μεταλάβῃ, ἐκεῖνος οὐκ ἐπείθετο, λέγων, δυσαποσπάστως ἔχειν τῆς τοῦ τόπου συνηθείας, ἕως οὗ συνέβη, ἅμαξαν παρελθοῦσαν αὐτὸν συνθλάσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαύλοις ἐπιχειροῦντες, φθάνουσιν ἀπολλύμενοι πρὶν ἐπὶ τὸ βέλτιον τραπέσθαι.

85. Μελιττουργός.

Εἰς μελιττουργεῖόν τις εἰσελθὼν τοῦ κεκτημένου ἀπόντος τὸ κηρίον ἀφείλετο. ὁ δὲ ἐπανελθὼν ἐπειδὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ἐρήμους, εἱστήκει τὸ κατ' αὐτὰς διερευνώμενος. αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπανήκουσαι, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἔπαιον, καὶ τὰ χείριστα διετίθουν· ὁ δὴ πρὸς αὐτὰς, κάκιστα ζῶα, τὸν μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀθῷον ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελούμενον ὑμῶν πλήττετε;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω τῶν ἀνθρώπων τινὲς δι' ἄγνοιαν τοὺς ἐχθροὺς μὴ φυλαττόμενοι, τοὺς φίλους ὡς ἐπιβούλους ἀπωθοῦνται.

86. Ἀλ-

86. Ἀλκυών.

Ἀλκυὼν ὄρνις ἐστὶ φιλέρημος, ἀεὶ τῇ θαλάττῃ διαιτωμένη. ταύτην λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας φυλαττομένην, ἐν σκοπέλοις παραθαλαττίοις νεοττοποιεῖσθαι. καὶ δή ποτε τίκτειν μέλλουσα, ἐνεοττοποιήσατο. ἐξελθούσης δέ ποτε αὐτῆς εἰς νομὴν, συνέβη τὴν θάλασσαν ὑπὸ λάβρου κυματωθεῖσαν πνεύματος, ὑψωθῆναι τῆς καλιᾶς, καὶ ταύτην ἐπικλύσασαν τοὺς νεοττοὺς διαφθεῖραι. ἡ δ᾽ ἐπανελθοῦσα, καὶ γνοῦσα τὸ πραχθὲν, εἶπε, δειλαία ἔγωγε, ἥ τις τὴν γῆν ὡς ἐπίβουλον φυλαττομένη, ἐπὶ ταύτην κατέφυγον, ἥ μοι πολλῷ γέγονεν ἀπιστοτέρα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τοὺς ἐχθροὺς φυλαττόμενοι, λανθάνουσι πολλῷ χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐμπίπτοντες.

87. Ἁλιεύς.

Ἁλιεὺς ἔν τινι ποταμῷ ἡλίευεν· διατείνας δὲ τὰ δίκτυα καὶ τὸ ῥεῦμα περιλαβὼν ἑκατέρωθεν, καλωδίῳ προσδήσας λίθον, τὸ ὕδωρ ἔτυπτεν, ὅπως οἱ ἰχθύες φεύγοντες ἀπαραφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. τῶν δὲ περὶ τὸν τόπον οἰκούντων τις θεασάμενος τοῦτο ποιοῦντα, ἐμέμφετο ὡς τὸν ποταμὸν θολοῦντα, καὶ διειδὲς ὕδωρ μὴ συγχωροῦντα πίνειν. καὶ ὃς ἀπεκρίνατο, ἀλλ᾽ εἰ μὴ οὕτως ὁ ποταμὸς ταράττεται, ἐμὲ δεήσει λιμώττοντα ἀποθανεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν πόλεων οἱ δημαγωγοὶ τότε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πόλεις εἰς στάσιν προαγῶσιν.

88. Πίθηκος καὶ Δελφίς.

Ἔθους ὄντος τοῖς πλέουσι Μελιταῖα κυνίδια καὶ πιθήκους ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυθίαν τοῦ πλοῦ, πλέων τις εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πίθηκον. γενομένων δ' αὐτῶν κατὰ τὸ Σούνιον τὸ τῆς Ἀττικῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα σφοδρὸν συνέβη γενέσθαι. τῆς δὲ νεὼς περιτραπείσης, καὶ πάντων διακολυμβώντων, ἐνήχετο καὶ ὁ πίθηκος. Δελφὶς δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, καὶ ἄνθρωπον εἶναι ὑπολαβὼν, ὑπελθὼν ἀνεῖχε διακομίζων ἐπὶ τὴν χέρσον. ὡς δὲ κατὰ τὸν πειραιᾶ ἐγένετο τὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπίνειον, ἐπυνθάνετο τοῦ πιθήκου, εἰ τὸ γένος ἐστὶν Ἀθηναῖος. τοῦ δὲ εἰπόντος, καὶ λαμπρῶν ἐνταῦθα τετυχηκέναι γονέων, ἐπανήρετο, εἰ καὶ τὸν πειραιᾶ ἐπίσταται. ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος περὶ ἀνθρώπου αὐτὸν λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ καὶ συνήθη. καὶ ὁ Δελφὶς ἐπὶ τοσούτῳ ψεύδει ἀγανακτήσας βαπτίζων αὐτὸν ἀπέκτεινεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἱ τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἰδότες ἀπατᾷν νομίζουσιν.

89. Μῦαι

89. Μυῖαι.

Ἐν τινι ταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος, Μυῖαι προσπτᾶσαι κατήσθιον. ἐμπαγέντων δὲ τῶν ποδῶν ἀναπτῆναι οὐκ εἶχον, ἀποπνιγόμεναι δ' ἔλεγον, ἄθλιαι ἡμεῖς, ὅτι διὰ βραχεῖαν βρῶσιν ἀπολλύμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἡ λιχνεία πολλῶν κακῶν αἰτία γίνεται.

90. Ἑρμῆς καὶ Ἀγαλματοποιός.

Ἑρμῆς γνῶναι βουλόμενος ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώποις ἐστὶν, ἧκεν εἰς Ἀγαλματοποιοῦ, ἑαυτὸν εἰκάσας ἀνθρώπῳ, καὶ θεασάμενος ἄγαλμα τοῦ Διὸς, ἠρώτα, πόσου τις αὐτὸ πρίασθαι δύναται· τοῦ δὲ εἰπόντος δραχμῆς, γελάσας, πόσου τὸ τῆς Ἥρας ἔφη; εἰπόντος δὲ, πλείονος· ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἄγαλμα, καὶ νομίσας, ὡς ἐπειδὴ ἄγγελός ἐστι Θεῶν καὶ κερδῷος, πολὺν αὐτοῦ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἤρετο περὶ αὐτοῦ. ὁ δ' Ἀγαλματοποιὸς ἔφη, ἐὰν τούτους ὠνήσῃ, καὶ τοῦτον προσθήκην σοὶ δίδωμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, ἐν οὐδεμιᾷ παρ' ἄλλοις ὄντα τιμῇ.

91. Ἑρ-

91. Ἑρμῆς καὶ Τειρεσίας.

Ἑρμῆς βουλόμενος τὴν Τειρεσίου μαντικὴν εἰ ἀληθής ἐστι γνῶναι, κλέψας τοὺς αὐτοῦ βοῦς ἐξ ἀγροικίας, ἧκεν ὡς αὐτὸν εἰς ἄστυ ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπῳ, καὶ παρ' αὐτῷ κατήχθη. τῆς δὲ τῶν βοῶν ἀπωλείας ἀγγελθείσης τῷ Τειρεσίᾳ, ἐκεῖνος παραλαβὼν τὸν Ἑρμῆν, ἐξῆλθεν, οἰωνόν τινα περὶ τῆς κλοπῆς σκεψόμενος, καὶ τούτῳ παρῄνει φράζειν αὐτῷ, ὅν τινα ἂν τῶν ὀρνίθων θεάσηται. ὁ δὲ Ἑρμῆς τὸ μὲν πρῶτον θεασάμενος Ἀετὸν ἐξ ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ διιπτάμενον, ἔφρασε. τοῦ δὲ φήσαντος μὴ πρὸς αὐτοὺς εἶναι τοῦτον, ἐκ δευτέρου Κορώνην εἶδεν ἐπί τινος δένδρου καθημένην, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπουσαν, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν γῆν κατακύπτουσαν, καὶ τῷ μάντει φράζει. καὶ ὃς ὑποτυχὼν εἶπεν, ἀλλ' αὕτη γε ἡ Κορώνη διόμνυται τόν τε οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὡς ἐὰν σὺ θέλῃς τοὺς ἐμοὺς ἀπολήψομαι βοῦς.

Ἐπιμύθιον.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἄν τις πρὸς ἄνδρα κλέπτην.

92. Κύνες.

Ἔχων τις δύο Κύνας, τὸν μὲν ἕτερον θηρεύειν ἐδίδαξε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκοφυλακεῖν. καὶ δὴ εἴ ποτε ὁ θηρευτικὸς ἤγρευέ τι, καὶ ὁ οἰκουρὸς συμμετεῖχεν αὐτῷ τῆς θοίνης. ἀγανακτοῦντος δὲ τοῦ θηρευτικοῦ, κἀκεῖνον ὀνειδίζοντος, εἴ γε αὐτὸς μὲν καθ' ἑκάστην μοχθεῖ, ἐκεῖνος δὲ μηδὲν πονῶν τοῖς αὐτοῦ τρέφεται πόνοις, ὑπολαβὼν αὐτὸς εἶπε, μὴ ἐμέ, ἀλλὰ τὸν δεσπότην μέμφου, ὃς οὐ πονεῖν με ἐδίδαξεν, ἀλλὰ πόνους ἀλλοτρίους ἐσθίειν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν νέων οἱ μηδὲν ἐπιστάμενοι, οὐ μεμπτοί εἰσιν, ὅταν αὐτοὺς οἱ γονεῖς οὕτως ἀγάγωσιν.

---

93. Ἀνὴρ καὶ Γυνή.

Ἔχων τις γυναῖκα, πρὸς τοὺς κατ' οἶκον ἅπαντας ἀπεχθῶς ἔχουσαν, ἠβουλήθη γνῶναι εἰ καὶ πρὸς τοὺς πατρῴους οἰκέτας οὕτω διάκειται. διὸ δὴ καὶ μετ' εὐλόγου προφάσεως πρὸς τὸν αὐτῆς αὐτὴν ἀποστέλλει πατέρα. μετὰ δ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθούσης αὐτῆς, ἐπυνθάνετο, πῶς πρὸς τοὺς ἐκεῖ διηγάγετο. τῆς δὲ φαμένης, ὡς οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμένες με ὑπεβλέποντο· πρὸς αὐτὴν ἔφη, ἀλλ' ὦ γύναι, εἰ τούτοις ἀπεχθάνῃ, οἳ ὄρθρου μὲν τὰς ποίμνας ἐξελαύνουσιν, ὀψὲ δὲ εἰσίασι, τί χρὴ προσδοκᾷν περὶ τούτων, οἷς πᾶσαν συνδιέτριβες τὴν ἡμέραν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω πολλάκις ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα, καὶ ἐκ τῶν προδήλων τὰ ἄδηλα γνωρίζεται.

---

94. Ἔριφος καὶ Λύκος.

Ἔριφος ὑστερήσασα τῆς ποίμνης, ὑπὸ Λύκου κατεδιώκετο. ἐπιστραφεῖσα δὲ πρὸς αὐτὸν, εἶπεν, ὦ Λύκε, ἐπεὶ πέπεισμαι ὅτι σὸν βρῶμα γενήσομαι, ἵνα μὴ ἀηδῶς ἀποθάνω, αὔλησον πρότερον ὅπως ὀρχήσωμαι. τοῦ δὲ Λύκου αὐλοῦντος, καὶ τοῦ Ἐρίφου ὀρχουμένης, οἱ κύνες ἀκούσαντες, τὸν Λύκον ἐδίωκον. ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς τῷ Ἐρίφῳ φησὶ, δικαίως ταῦτά μοι γίνεται. ἔδει γάρ με μάγειρον ὄντα, αὐλητὴν μὴ μιμεῖσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῶν μὲν πρὸς ἃ πεφύκασιν ἀμελοῦντες, τὰ δὲ ἑτέρων ἐπιτηδεύειν πειρώμενοι, δυστυχίαις περιπίπτουσιν.

---

95. Καρκῖνος καὶ Ἀλώπηξ.

Καρκῖνος ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναβὰς ἐπί τινος ἐνέμετο τόπου. Ἀλώπηξ δὲ λιμώττουσα, ὡς ἐθεάσατο, προσελθοῦσα ἀνέλαβεν αὐτόν. ὁ δὲ μέλλων καταβιβρώσκεσθαι, ἔφη, ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὃς θαλάττιος ὤν, χερσαῖος ἠβουλήθην γενέσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκεῖα καταλιπόντες ἐπιτηδεύματα, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες εἰκότως δυστυχοῦσιν.

---

96. Κιθαρῳδός.

Κιθαρῳδὸς ἀφυὴς ἐν οἴκῳ κεκονιαμένῳ συνήθως ᾄδων, καὶ ἀντηχούσης αὐτῷ τῆς φωνῆς ᾠήθη σφόδρα εὔφωνος εἶναι. καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ἐπὶ τούτῳ, ἔγνω δεῖν καὶ θεάτρῳ ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι. ἀφικόμενος δ' ἐπιδείξασθαι, καὶ κακῶς ᾄδων πάνυ, λίθοις αὐτὸν ἐξώσαντες ἀπήλασαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ῥητόρων ἔνιοι ἐν ταῖς σχολαῖς δοκοῦντες εἶναί τινες, ὅταν ἐπὶ τὰς πολιτείας ἀφίκωνται, οὐδενὸς ἄξιοί εἰσι.

97. Κλέπται.

Κλέπται εἴς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, οὐδὲν εὗρον εἰ μὴ ἀλεκτρυόνα, καὶ τοῦτον λαβόντες ἀπῄεσαν. ὁ δὲ μέλλων ὑπ' αὐτῶν θύεσθαι, ἐδεῖτο, ὡς ἂν αὐτὸν ἀπολύσωσι, λέγων, χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτοὺς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. οἱ δὲ ἔφασαν, ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε μᾶλλον θύομεν· ἐκείνους γὰρ ἐγείρων, κλέπτειν ἡμᾶς οὐκ ἐᾷς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντιοῦται, ἃ τοῖς χρηστοῖς ἐστιν εὐεργετήματα.

98. Κορώνη καὶ Κόραξ.

Κορώνη φθονήσασα Κόρακι, ἐπὶ τῷ δι' οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαντεύεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο μαρτυρουμένῳ ὡς προλέγοντι τὸ μέλλον, θεασαμένη τινὰς ὁδοιπόρους παριόντας, ἧκεν ἐπί τι δένδρον, καὶ στᾶσα, μεγάλως ἔκραξεν. τῶν δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ἐπιστραφέντων, καὶ καταπλαγέντων, ὑποτυχών τις ἔφη ἀπίωμεν ὦ οὗτοι, Κορώνη γάρ ἐστιν ἥτις κέκραγε, καὶ οἰωνισμὸν οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττοσιν ἁμιλλώμενοι, πρὸς τῷ τῶν ἴσων μὴ ἐφικέσθαι, καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

99. Κορώνη καὶ Κύων.

Κορώνη Ἀθηνᾶ θύουσα, κύνα ἐπὶ ἑστίασιν ἐκάλει. ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη, τί μάτην τὰς θυσίας ἀναλίσκεις; ἡ γὰρ Θεὸς οὕτω σε μισεῖ, ὡς καὶ τῶν συντρόφων σοι οἰωνῶν τὴν πίστιν περιελεῖν· καὶ ἡ Κορώνη πρὸς αὐτὸν, διὰ τοῦτο μᾶλλον αὐτῇ θύω, ἵνα διαλλαγῇ μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδος τοὺς ἐχθροὺς εὐεργετεῖν οὐκ ὀκνοῦσιν.

100. Κόραξ καὶ Ὄφις.

Κόραξ τροφῆς ἀπορῶν, ὡς κατεῖδεν ἔν τινι εὐηλίῳ τόπῳ Ὄφιν κοιμώμενον, τοῦτον καταπτὰς ἥρπασε. τοῦ δὲ ἐπιστραφέντος, καὶ δακόντος αὐτὸν, ἀποθνήσκειν μέλλων εἴρηκε, δείλαιος ἔγωγε, ὃς τοιοῦτον εὗρον ἕρμαιον, ἐξ οὗ καὶ ἀπόλλυμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα διὰ θησαυρῶν εὕρησιν ἐπὶ σωτηρίᾳ κινδυνεύσαντα.

101. Κολοιὸς καὶ Περιστεραί.

Κολοιὸς ἔν τινι περιστερεῶνι περιστερὰς ἰδὼν καλῶς τρεφομένας, λευκάνας ἑαυτὸν ἦλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς διαίτης μεταληψόμενος. αἱ δὲ, μέχρι μὲν ἡσύχαζεν, οἰόμεναι,

μῆναι, περιςερὰν αὐτὸν εἶναι, προσίεντο· ἐπεὶ δέ ποτε ἐκλαθόμενος ἐφθέγξατο, τηνικαῦτα τὴν αὐτοῦ γνοῦσαι φύσιν, ἐξήλασαν παίσασαι· καὶ ὃς ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς ἐπανῆκε πρὸς τοὺς Κολοιοὺς πάλιν. κἀκεῖνοι διὰ τὸ χρῶμα αὐτὸν οὐκ ἐπιγνόντες, τῆς μετ' αὐτῶν διαίτης ἀπεῖρξαν, ὥστε δυοῖν ἐπιθυμήσαντα, μηδετέρας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς τοῖς ἑαυτῶν ἀρκεῖσθαι, λογιζομένους, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς τὸ μηδὲν ὠφελεῖν, ἀφαιρεῖται καὶ τὰ προσόντα πολλάκις.

---

102. Κολοιός.

Κολοιόν τις συλλαβὼν, καὶ δήσας αὐτοῦ τὸν πόδα λίνῳ, τῷ ἑαυτοῦ παρέδωκε παιδί. ὁ δὲ μὴ ὑπομείνας τὴν μετ' ἀνθρώπων δίαιταν, ὡς πρὸς ὀλίγον ἀδείας ἔτυχε, φυγὼν ἧκεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλιάν. περιειληθέντος δὲ τοῦ δεσμοῦ τοῖς κλάδοις, ἀποπτῆναι μὴ δυνάμενος, ἐπειδὴ ἀποθνήσκειν ἔμελλε, πρὸς ἑαυτὸν ἔφη, δείλαιος ἔγωγε, ὃς τὴν παρ' ἀνθρώποις μὴ ὑπομείνας δουλείαν, ἔλαθον ἐμαυτὸν τῆς ζωῆς στερήσας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τινὲς ἔσθ' ὅτε μετρίων κινδύνων ἑαυτοὺς βουλόμενοι ῥύσασθαι, εἰς μείζους περιπίπτουσιν.

---

103. Ἑρμῆς.

Ζεὺς Ἑρμῆν προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις ψεύδους φάρμακον ἐγχέειν. ὁ δὲ τοῦτο τρίψας, καὶ μέτρον ποιή-

σας, ἴσον ἑκάστῳ ἐνέχεεν. ἐπεὶ δὲ μόνου τοῦ σκυτέως ὑπολειφθέντος, πολὺ κατελέλειπτο φάρμακον, ὅλην λαβὼν τὴν θυείαν ἐνέχεεν αὐτῷ· κἀκ τούτου συνέβη τοὺς τεχνίτας ἅπαντας ψεύδεσθαι, μάλιστα δὲ πάντων τοὺς σκυτέας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

---

104. Ζεύς.

Ζεὺς πλάσας τοὺς ἀνθρώπους, τὰς μὲν ἄλλας διαθέσεις αὐτοῖς ἐνέθηκε, μόνην δ' ἐνθεῖναι τὴν αἰσχύνην ἐπελάθετο. διὸ καὶ μὴ ἔχων πόθεν ἂν αὐτὴν εἰσαγάγῃ, διὰ τοῦ ὄχλου αὐτὴν εἰσελθεῖν ἐκέλευσεν. ἡ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἀντέλεγεν ἀναξιοπαθοῦσα. ἐπεὶ δὲ σφόδρα αὐτῇ ἐνέκειτο, ἔφη, ἀλλ' ἔγωγε ἐπὶ ταύταις εἰσέρχομαι ταῖς ὁμολογίαις, ὡς ἂν ἔρως μὴ εἰσέλθῃ· ἂν δ' εἰσέλθῃ, αὐτὴ ἐξελεύσομαι παραυτίκα. ἀπὸ δὴ τούτου συνέβη πάντας τοὺς πόρνους ἀναισχύντους εἶναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ὑπ' ἔρωτος κατεχομένους, ἀναισχύντους εἶναι συμβαίνει.

---

105. Ζεύς.

Ζεὺς γάμους τελῶν, πάντα τὰ ζῶα εἱστία· μόνης δὲ τῆς Χελώνης ὑστερησάσης, διαπορῶν τὴν αἰτίαν τῆς ὑστερήσεως, ἐπυνθάνετο αὐτῆς, τίνος χάριν αὐτὴ ἐπὶ τὸ δεῖπνον οὐ παρεγένετο. τῆς δὲ εἰπούσης, οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος, ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, κατεδίκασε τὸν οἶκον βαστάζουσαν περιφέρειν.

'Επιμύθιον.

῾Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἱροῦνται μᾶλλον λιτῶς παρ' ἑαυτοῖς ζῆν, ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελῶς.

---

106. Λύκος καὶ Πρόβατον.

ΛΎκος ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς, καὶ κακῶς πάσχων, ἐβέβλητο. τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμενος Πρόβατον, ἐδεῖτο ποτὸν ἐκ τοῦ παραῤῥέοντος αὐτῷ ποταμοῦ κομίσαι. εἰ γὰρ σύ μοί, φησι, δώσεις ποτὸν, ἐγὼ τροφὴν ἐμαυτῷ εὑρήσω. τὸ δὲ ὑποτυχὸν ἔφη, ἀλλ'. ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ἐπιδῶ σοι σὺ καὶ τροφῇ μοι χρήσῃ.

'Επιμύθιον.

῾Ο μῦθος πρὸς ἄνδρα κακοῦργον, δι' ὑποκρίσεως ἐνεδρεύοντα.

---

107. Λαγωοί.

ΛΑγωοί ποτὲ πολεμοῦντες 'Αετοῖς παρεκάλουν εἰς συμμαχίαν 'Αλώπεκας. αἱ δ' ἔφασαν, ἐβοηθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ᾔδειμεν τίνες ἐστὲ, καὶ τίσι πολεμεῖτε.

'Επιμύθιον.

῾Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φιλονεικοῦντες τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονοῦσι.

108. Μύρ-

σας, ἴσον ἑκάστῳ ἐνέχεεν. ἐπεὶ δὲ μόνου τοῦ σκυτέως ὑπολειφθέντος, πολὺ καταλέλειπτο φάρμακον, ὅλην λαβὼν τὴν θυείαν ἐνέχεεν αὐτῷ· κᾀκ τούτου συνέβη τοὺς τεχνίτας ἅπαντας ψεύδεσθαι, μάλιστα δὲ πάντων τοὺς σκυτέας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

---

104. Ζεύς.

Ζεὺς πλάσας τοὺς ἀνθρώπους, τὰς μὲν ἄλλας διαθέσεις αὐτοῖς ἐνέθηκε, μόνην δ' ἐνθεῖναι τὴν αἰσχύνην ἐπελάθετο. διὸ καὶ μὴ ἔχων πόθεν ἂν αὐτὴν εἰσαγάγῃ, διὰ τοῦ ὄχλου αὐτὴν εἰσελθεῖν ἐκέλευσεν. ἡ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἀντέλεγεν ἀναξιοπαθοῦσα. ἐπεὶ δὲ σφόδρα αὐτῇ ἐνέκειτο, ἔφη, ἀλλ' ἔγωγε ἐπὶ ταύταις εἰσέρχομαι ταῖς ὁμολογίαις, ὡς ἂν ἔρως μὴ εἰσέλθῃ· ἂν δ' εἰσέλθῃ, αὐτὴ ἐξελεύσομαι παραυτίκα. ἀπὸ δὴ τούτου συνέβη πάντας τοὺς πόρνους ἀναισχύντους εἶναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ὑπ' ἔρωτος κατεχομένους, ἀναισχύντους εἶναι συμβαίνει.

---

105. Ζεύς.

Ζεὺς γάμους τελῶν, πάντα τὰ ζῷα εἱστία· μόνης δὲ τῆς χελώνης ὑστερησάσης, διαπορῶν τὴν αἰτίαν τῆς ὑστερήσεως, ἐπυνθάνετο αὐτῆς, τίνος χάριν αὐτὴ ἐπὶ τὸ δεῖπνον οὐ παρεγένετο. τῆς δὲ εἰπούσης, οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος, ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, κατεδίκασε τὸν οἶκον βαστάζουσαν περιφέρειν.

Ἐπ-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἱροῦνται μᾶλλον λιτῶς παρ' ἑαυτοῖς ζῆν, ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελῶς.

106. Λύκος καὶ Πρόβατον.

Λύκος ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς, καὶ κακῶς πάσχων, ἐβέβλητο. τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμενος Πρόβατον, ἐδεῖτο ποτὸν ἐκ τοῦ παραῤῥέοντος αὐτῷ ποταμοῦ κομίσαι. εἰ γὰρ σύ μοί, φησι, δώσεις ποτὸν, ἐγὼ τροφὴν ἐμαυτῷ εὑρήσω. τὸ δὲ ὑποτυχὸν ἔφη, ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ἐπιδῶ σοι σὺ καὶ τροφῇ μοι χρήσῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κακοῦργον, δι' ὑποκρίσεως ἐνεδρεύοντα.

107. Λαγωοί.

Λαγωοί ποτε πολεμοῦντες Ἀετοῖς παρεκάλουν εἰς συμμαχίαν Ἀλώπεκας. αἱ δ' ἔφασαν, ἐβοηθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ᾔδειμεν τίνες ἐστὲ, καὶ τίσι πολεμεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φιλονεικοῦντες τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονοῦσι.

108. Μύρμηξ.

Μύρμηξ ὁ νῦν, τὸ παλαιὸν ἄνθρωπος ἦν, καὶ τῇ γεωργίᾳ διηνεκῶς προσέχων, οὐ τοῖς ἰδίοις ἠρκεῖτο πόνοις, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῶν γειτόνων καρποὺς ὑφῃρεῖτο· ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τούτου πλεονεξίᾳ, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ζῶον, ὃ Μύρμηξ καλεῖται. ὁ δὲ τὴν μορφὴν ἀλλάξας, τὴν διάθεσιν οὐ μετέβαλε. μέχρι γὰρ τοῦ νῦν τὰς ἀρούρας περιϊὼν τοὺς τῶν ἑτέρων πόνους συλλέγει, καὶ ἑαυτῷ ἀποθησαυρίζει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ, κἂν τὰ μάλιστα τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, τὸν τρόπον οὐ μεταβάλλονται.

109. Νυκτερὶς καὶ Γαλῆ.

Νυκτερὶς ἐπὶ γῆς πεσοῦσα, ὑπὸ Γαλῆς συνελήφθη, καὶ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι, περὶ σωτηρίας ἐδεῖτο. τῆς δὲ φαμένης, μὴ δύνασθαι αὐτὴν ἀπολῦσαι, φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πτηνοῖς πολεμεῖν, αὐτὴ ἔλεγεν, οὐκ ὄρνις ἀλλὰ μῦς εἶναι. καὶ οὕτως ἀφείθη. ὕστερον δὲ πάλιν πεσοῦσα, καὶ ὑφ' ἑτέρας συλληφθεῖσα Γαλῆς, μὴ βρωθῆναι ἐδεῖτο· τῆς δὲ εἰπούσης, ἅπασιν ἐχθραίνειν μυσὶν, αὐτὴ μὴ Μῦς, ἀλλὰ Νυκτερὶς ἔλεγεν εἶναι, καὶ πάλιν ἀπελύθη. καὶ οὕτω συνέβη δὶς αὐτὴν ἀλλαξαμένην τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ἐπιμένειν λογιζομένους, ὡς οἱ τοῖς καιροῖς συμμεταχηματιζόμενοι πολλάκις τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

110. Ὁδοιπόροι.

Ὁδοιπόροι κατά τινα αἰγιαλὸν ὁδεύοντες ἦλθον ἐπί τινα σκοπιάν. κἀκεῖθεν θεασάμενοι φρύγανα πόρρωθεν ἐπιπλέοντα, ναῦν εἶναι μεγάλην ᾠήθησαν. διὸ δὴ προσέμενον, ὡς μελλούσης αὐτῆς προσορμίζεσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα ἐγγυτέρω ἐγένετο, οὐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκουν βλέπειν. ἐξενεχθέντα δὲ αὐτά, φρύγανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, ὡς ἄρα μάτην ἡμεῖς τὸ μηδὲν ὂν προσεδεχόμεθα!

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι ἐξ ἀπροόπτου δοκοῦντες φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πεῖραν ἔλθωσιν, οὐδενὸς εὑρίσκονται ἄξιοι.

111. Ὄνος ἄγριος.

ΟΝΟΣ ἄγριος ὄνον ἰδὼν ἥμερον ἔν τινι εὐηλίῳ τόπῳ, προσελθὼν αὐτὸν ἐμακάριζεν, ἐπί τε τῇ εὐεξίᾳ τοῦ σώματος, καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. ὕστερον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα, καὶ τὸν ὀνηλάτην ὄπισθεν ἑπόμενον, καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν παίοντα, ἔφη, ἀλλ' ἔγωγε οὐκέτι σε εὐδαιμονίζω. ὁρῶ γὰρ ὡς οὐκ ἄνευ κακῶν μεγάλων τὴν εὐδαιμονίαν ἔχεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἔστι ζηλωτὰ τὰ μετὰ κινδύνων καὶ ταλαιπωριῶν κέρδη.

112. Ὄνοι.

112. Ὄνοι.

Ὄνοι ποτὲ ἐπὶ τῷ συνεχῶς ἀχθοφορεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, πρέσβεις ἔπεμψαν πρὸς τὸν Δία, λύσιν τῶν πόνων αἰτούμενοι. ὁ δὲ αὐτοῖς ἐπιδεῖξαι βουλόμενος, ὅτι τοῦτο ἀδύνατόν ἐστιν, ἔφη, τότε αὐτοὺς ἀπαλλαγήσεσθαι τῆς κακοπαθείας, ὅταν οὐροῦντες ποιήσωσι ποταμόν. κἀκεῖνοι αὐτὸν ἀληθεύειν ὑπολαβόντες, ἀπ' ἐκείνου καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἔνθα ἂν οὖρον ἑτέρων ἴδωσιν ὄνων ἐνταῦθα καὶ αὐτοὶ περιϊστάμενοι οὐροῦσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἑκάστῳ τὸ πεπρωμένον ἀθεράπευτόν ἐστιν.

113. Ὄνος καὶ Ἀλώπηξ.

Ὄνος ἐνδυσάμενος λεοντῆν περιῄει τἄλλα τῶν ζώων ἐκφοβῶν, καὶ δὴ θεασάμενος Ἀλώπεκα, ἐπειρᾶτο καὶ ταύτην δειδίττεσθαι· ἡ δὲ (ἐτύγχανε γὰρ αὐτοῦ φθεγξαμένου προακηκουῖα) πρὸς αὐτὸν ἔφη, ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὡς καὶ ἐγὼ ἄν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὀγκωμένου ἤκουσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀπαιδεύτων, τοῖς ἔξω δοκοῦντές τινες εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέγχονται.

114. Ὄνος καὶ Βάτραχοι.

Ὄνος ξύλα βαστάζων, διέβαινέ τινα λίμνην. ὀλισθήσας δὲ ὡς κατέπεσεν, ἐξαναστῆναι μὴ δυνάμενος, ὠδύρετό τε καὶ ἔστενεν. οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ Βάτραχοι τῶν στεναγμῶν τούτου ἀκούσαντες, ὦ οὗτος, ἔφασαν, καὶ τί ἂν ἐποίησας, εἰ τοσοῦτον ἐνταῦθα χρόνον διέτριβες, ὅσον ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγον πεσὼν οὕτως ὀδύρῃ;

Ἐπιμύθιον.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτ' ἄν τις πρὸς ἄνδρα ῥάθυμον, ἐπ' ἐλαχίστοις πόνοις δυσφοροῦντα, αὐτὸς τοὺς πλείους ῥᾳδίως ὑφιστάμενος.

115. Ὄνος καὶ Κόραξ.

Ὄνος ἡλκωμένος τὸν νῶτον, ἔν τινι λειμῶνι ἐνέμετο· Κόρακος δὲ ἐπικαθίσαντος αὐτῷ, καὶ τὸ ἕλκος ξαίνοντος, ὁ Ὄνος ὠγκᾶτο καὶ ἥλλετο. τοῦ δὲ ὀνηλάτου πόρρωθεν ἱσταμένου καὶ γελῶντος, Λύκος παριὼν αὐτὸν εἶδε, καὶ ἔφη, ἄθλιοι ἡμεῖς, οἳ κἂν μόνον ὀφθῶμεν αὐτῷ διωκόμεθα, τούτῳ δὲ καὶ προσγελῶσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ κακοῦργοι τῶν ἀνθρώπων καὶ μόνον φανέντες δῆλοί εἰσιν.

116. Ὄνος καὶ Ἀλώπηξ.

Ὄνος καὶ Ἀλώπηξ κοινωνίαν συνθέμενοι πρὸς ἀλλήλους ἐξῆλθον εἰς ἄγραν. Λέοντος δ' αὐτοῖς περιτυχόντος, ἡ Ἀλώπηξ τὸν ἐπηρτημένον ὁρῶσα κίνδυνον προσελθοῦσα τῷ Λέοντι, παραδώσειν αὐτῷ τὸν Ὄνον ὑπέσχετο, ἐὰν αὐτῇ τὸ ἀκίνδυνον ἐπαγγέλληται. τοῦ δὲ ἀπολύσειν αὐτὴν φήσαντος, ἐκείνη παραγαγοῦσα τὸν Ὄνον εἰς τινα πάγην ἐμπεσεῖν παρεσκεύασε, καὶ ὁ Λέων ὁρῶν ἐκεῖνον φεύγειν μὴ δυνάμενον, πρῶτην τὴν Ἀλώπεκα συνέλαβεν, εἶθ' οὕτως ἐπὶ τὸν Ὄνον ἐτράπη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κοινωνοῖς ἐπιβουλεύοντες, λανθάνουσι πολλάκις καὶ αὐτοὺς προσαπολοῦντες.

117. Ὄρνις καὶ Χελιδών.

Ὄρνις Ὄφεως ὠὰ εὑροῦσα, ἐπιμελῶς ἐκθερμάνασα ἐξεκόλαψε. Χελιδὼν δὲ θεασαμένη αὐτὴν, ἔφη, ὦ ματαία, τί ταῦτα τρέφεις, ἅπερ αὐξηθέντα, ἀπὸ σοῦ πρώτης τοῦ ἀδικεῖν ἄρξεται;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀτιθάσευτός ἐστιν ἡ πονηρία, κἂν τὰ μέγιστα εὐεργετῆται.

118. Κά-

118. Κάμηλος.

Ὅτε πρῶτον Κάμηλος ὤφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες, καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγέντες, ἔφευγον. ὡς δὲ χρόνου προϊόντος συνεῖδον αὐτῆς τὸ πρᾶον, ἐθάῤῥησαν μέχρι τοῦ προσελθεῖν· αἰσθόμενοι δὲ κατὰ μικρὸν τὸ ζῶον ὡς χολὴν οὐκ ἔχει, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἦλθον, ὥστε καὶ χαλινοὺς αὐτῇ περιθέντες, παισὶν ἐλαύνειν δεδώκασιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων, ἡ συνήθεια εὐκαταφρόνητα ποιεῖ.

119. Ὄφις.

Ὄφις ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατούμενος, τῷ Διῒ ἐνετύγχανεν. ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ἀλλ' εἰ τὸν πρότερον πατήσαντα ἔπληξας, οὐκ ἂν ὁ δεύτερος ἐπεχείρησε τοῦτο ποιῆσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρότερον ἐπιβαίνουσιν ἀνθιστάμενοι τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

120. Περιστερά.

Περιστερὰ δίψῃ συνεχομένη, ὡς ἐθεάσατο ἔν τινι τόπῳ κρατῆρα ὕδατος γεγραμμένον, ἐνόμισεν ἀληθινὸν εἶναι, διὸ καὶ πολλῷ τῷ ῥοίζῳ ἐνεχθεῖσα, ἔλαθεν ἑαυ-

τὴν τῷ πίνακι ἐμπεσοῦσα, ὥς καὶ τῶν πτερῶν αὐτῆς περικλασθέντων καταπεσεῖν ἐπὶ γῆν, καὶ ὑπό τινος τῶν παρατυχόντων ἁλῶναι.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ σφοδρὰς προθυμίας, ἀπερισκέπτως πράγμασιν ἐγχειροῦντες ἐμβάλλουσιν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον.

---

121. Περιστερὰ καὶ Κορώνη.

ΠΕριστερὰ ἔν τινι περιστερεῶνι τρεφομένη, ἐπὶ πολυτεκνίᾳ ἐφρυάττετο. Κορώνη δ' αὐτῆς ἀκούσασα, ἔφη, ἀλλ', ὦ αὕτη, πέπαυσο ἐπὶ τούτῳ σεμνυνομένη. ὅσῳ γὰρ ἂν πλείονα τίκτῃς, τοσούτῳ καὶ πλείους λύπας συνάγεις.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν οἰκετῶν δυστυχέστατοί εἰσιν, ὅσοι ἐν τῇ δουλείᾳ πολλὰ τέκνα ποιοῦσιν.

---

122. Πλοῦσιος.

ΠΛοῦσιος δύο θυγατέρας ἔχων, τῆς μιᾶς ἀποθανούσης, θρηνούσας ἐμισθώσατο. τῆς δὲ ἑτέρας παιδὸς λεγούσης, ὡς ἄθλιαι ἡμεῖς, αἵ γε αὐταί, ὧν ἐστι τὸ πένθος, θρηνεῖν οὐκ ἴσμεν, αἱ δὲ μὴ προσήκουσαι οὕτω σφοδρῶς κόπτονται. ἡ μήτηρ ἔφη, μὴ θαύμαζε τέκνον, εἰ αὗται οὕτω θρηνοῦσιν, ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ τοῦτο ποιοῦσιν.

'Επ-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν οὐκ ὀκνοῦσιν ἀλλοτρίας συμφορᾶς ἐργολαβεῖν.

---

123. Ποιμήν.

Ποιμὴν ἐλάσας εἰς τινα δρυμῶνα τὰ πρόβατα, ὑποστρώσας ὑπὸ δρῦν τὸ ἱμάτιον, καὶ ἀναβὰς, τὸν καρπὸν κατέσειε· τὰ δὲ πρόβατα ἐσθίοντα τὰς βαλάνους, ἔλαθον καὶ τὰ ἱμάτια συγκαταφαγόντα. ὁ δὲ ποιμὴν καταβὰς, ὡς εἶδε τὸ γεγονὸς, ὦ κάκιστα, ἔφη, ζῶα, ὑμεῖς τοῖς λοιποῖς ἔρια εἰς ἐσθῆτας παρέχετε, ἐμοῦ δὲ τρέφοντος ὑμᾶς καὶ τὸ ἱμάτιον ἀφείλεσθε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων δι' ἄνοιαν, τοὺς μηδὲν προσήκοντας εὐεργετοῦντες κατὰ τῶν οἰκείων φαῦλα ἐργάζονται.

---

124. Ἁλιεὺς καὶ Σμαρίς.

Ἁλιεὺς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνήνεγκε Σμαρίδα. σμικρὰ δὲ οὖσα, ἱκέτευεν αὐτὸν νῦν μὲν μὴ λαβεῖν αὐτὴν, ἀλλ' ἐᾶσαι διὰ τὸ σμικρὰν τυγχάνειν, ἀλλ' ὅταν αὐξυνθῶ καὶ μεγάλη, φησὶ, γένωμαι, συλλαβεῖν με δυνήσῃ, ἐπεὶ καὶ εἰς μείζονά σοι ὠφέλειαν ἔσομαι· καὶ ὁ ἁλιεὺς εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε ἄνους ἂν εἴην, εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρεὶς κέρδος, κἂν σμικρὸν ᾖ, τὸ προσδοκώμενον κἂν μέγα ὑπάρχῃ ἐλπίζειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγιστος ἂν εἴη, ὁ διʼ ἐλπίδα μείζονος, τὰ ἐν χερσὶν ἀφεὶς σμικρὰ ὄντα.

---

125. Ἵππος καὶ Ὄνος.

Ἄνθρωπός τις εἶχεν Ἵππον καὶ Ὄνον. ὁδευόντων δὲ ἐν τῇ ὁδῷ εἶπεν ὁ Ὄνος τῷ Ἵππῳ, ἆρον ἐκ τοῦ ἐμοῦ βάρους, εἰ θέλεις εἶναι με σῶν, ὁ δὲ οὐκ ἐπείσθη, ὁ δὲ Ὄνος πεσὼν ἐκ τοῦ κόπου ἐτελεύτησεν· τοῦ δὲ δεσπότου πάντα ἐπιθέντος αὐτῷ, καὶ αὐτὴν τὴν Ὄνου δορὰν, θρηνῶν ὁ Ἵππος ἐβόα, οἴμοι τῷ παναθλίῳ, τί μοι συνέβη τῷ ταλαιπώρῳ; μὴ θελήσας γὰρ μικρὸν βάρος λαβεῖν, ἰδοὺ ἅπαντα βαστάζω, καὶ τὸ δέρμα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συγκοινωνοῦντες, ἀμφότεροι σωθήσονται ἐν βίῳ.

---

126. Ἄνθρωπος καὶ Σάτυρος.

Ἄνθρωπός τις πρὸς Σάτυρον φιλίαν ποιησάμενος, συνεσθίων ἦν αὐτῷ. χειμῶνος δὲ καὶ ψύχους γενομένου, ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας αὐτοῦ προσφέρων τῷ στόματι ἀπέπνει, τοῦ δὲ Σατύρου ἐπερωτήσαντος, διʼ ἣν αἰτίαν τοῦτο πράττει, ἔφη, τὰς χεῖρας μου θερμαίνω ἐκ τοῦ κρύους. μετὰ μικρὸν δὲ ἐδέσματος θερμοῦ προσενεχθέντος, ὁ ἄνθρωπος προσφέρων τῷ στόματι ἐφύσα αὐτό. πυνθανομένου δὲ πάλιν διʼ ἣν αἰτίαν τοῦτο πράττει, ἔφη, τὸ ἔδεσμα καταψύχω. ὑπολαβὼν δὲ ὁ Σάτυρος, ἀλλʼ ἔγωγε, ἔφη, ἀπὸ τοῦ

τοῦ νῦν ἀποτάσσομαί σου τῆς φιλίας, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξάγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ φεύγειν ἡμᾶς τὰς φιλίας, ὧν ἀμφίβολός ἐστιν ἡ διάθεσις.

---

127. Ἀλώπηξ καὶ Δρυοτόμος.

Ἀλώπηξ κυνηγοὺς φεύγουσα, καὶ ἐν ἐρημίᾳ πολὺν δρόμον ἀνύουσα, ἄνδρα δρυοτόμον εὑρίσκει ἐν ταύτῃ, ὃν καθικέτευε τοῦ κρύψαι αὐτήν, τοῦ δὲ ὑποδείξαντος αὐτῇ τὴν ἑαυτοῦ καλύβην, εἰσελθοῦσα ἐκρύπτετο εἰς τὰς γωνίας· τῶν δὲ κυνηγετῶν ἐλθόντων καὶ ἐρωτώντων τὸν ἄνδρα, οὗτος τῇ μὲν φωνῇ ἠρνεῖτο μηδὲν εἰδέναι, τῇ δὲ χειρὶ αὐτοῦ τὸν τόπον ὑπεδείκνυ. οἱ δὲ μὴ προσχόντες, ἀπῆλθον παραχρῆμα. ὡς οὖν εἶδεν αὐτοὺς ἡ Ἀλώπηξ παρελθόντας, ἐξῆλθεν οὐ προσφωνοῦσα. μεμφομένου δὲ αὐτὴν ἐκείνου, ὡς σωθεῖσαν μὲν δι' αὐτοῦ, χάριτας δὲ αὐτῷ οὐχ ὁμολογοῦσαν, ἡ Ἀλώπηξ ἐπιστραφεῖσα, ἔφη, ὦ οὗτος, ἀλλ' ἔγωγε ᾔδειν ἄν σοι χάριτας, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια καὶ τὰ ἔργα τῆς χειρὸς καὶ τοὺς τρόπους εἶχες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς χρηστὰ μὲν ἐπαγγελλομένους τοῖς λόγοις, ἐναντία δὲ ποιοῦντας τοῖς ἔργοις.

---

128. Ἄνθρωπος καταθραύσας ἄγαλμα.

Ἄνθρωπός τις ξύλινον ἔχων θεὸν, καθικέτευε τοῦ ἀγαθοποιῆσαι αὐτόν, ὡς οὖν ταῦτα ἔπραττεν, καὶ οὐδὲν ἧττον ἐν πενίᾳ διῆγε, θυμωθεὶς, ἄρας αὐτὸν τῶν σκελῶν,

ἔῤῥιψεν εἰς τὸ ἔδαφος. περισκευάσης οὖν τῆς κεφαλῆς, καὶ αὐτίκα κλασθείσης, χρυσὸς ἔῤῥευσεν ὅτι πλεῖστος, ὃν περ δὴ συνάγων ὁ ἄνθρωπος ἐβόα, στρεβλὸς ὑπάρχεις ὡς γε οἶμαι, καὶ ἀγνώμων. τιμῶντά σε γὰρ ἥκιστά με ὠφέλησας, τύπτήσαντα δέ σε πολλοῖς καλοῖς ἀμείβῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ὠφελήσῃ τιμῶν πονηρὸν ἄνθρωπον, τύπτων δὲ αὐτὸν μᾶλλον ὠφελήσῃ.

---

129. Ἄνθρωπος καὶ Κύων.

Ἄνθρωπός τις ἡτοίμαζε δεῖπνον ἑστιάσων τινὰ τῶν φίλων αὐτοῦ καὶ οἰκείων· ὁ δὲ Κύων αὐτοῦ ἄλλον κύνα ἐκάλει, λέγων, ὦ φίλε, δεῦρο συνδείπνησόν μοι. ὁ δὲ προσελθὼν, χαίρων ἵστατο, βλέπων τὸ μέγαν δεῖπνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ, βαβαὶ, πόση μοι χαρὰ ἄρτι ἐξαπιναίως ἐφάνη! τραφήσομαί τε γὰρ, καὶ εἰς κόρον δειπνήσω, ὥστε με αὔριον μηδαμῶς γε πεινάσαι· ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγοντος τοῦ κυνὸς, καὶ ἅμα σείοντος τὴν κέρκον, ὡς δὴ εἰς τὸν φίλον θαῤῥοῦντος· ὁ μάγειρος, ὡς εἶδε τοῦτον ὧδε κἀκεῖσε τὴν κέρκον περιστρέφοντα, καταχὼν τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἔῤῥιψε παραχρῆμα ἔξωθεν τῶν θυρίδων· ὁ δὲ κατιὼν, ἀπῄει μεγάλως κράζων. τῶν τις δὲ κυνῶν τῶν καθ' ὁδὸν αὐτῷ συναντώντων, ἐπηρώτα, πῶς ἐδείπνησας, φίλος; ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ὑπολαβὼν, ἔφη, ἐκ τῆς πολλῆς πόσεως μεθυσθεὶς ὑπὲρ κόρον, οὐδὲ τὴν ὁδὸν αὐτὴν ὅθεν ἐξῆλθον, οἶδα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ θαῤῥεῖν τοῖς ἐξ ἀλλοτρίων εὖ ποιεῖν ἐπαγγελλομένοις.

130. Ἀλι-

130. Ἁλιεύς.

Ἁλιεὺς ἁλιευτικῆς ἄπειρος, λαβὼν αὐλοὺς καὶ δίκτυα παρεγένετο εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ στὰς ἐπί τινος πέτρας, τὸ μὲν πρῶτον ηὔλει, νομίζων πρὸς τὴν ἡδυφωνίαν τοὺς ἰχθύας ἐφάλλεσθαι. ὡς δ᾽ ἐπὶ πολὺ διατεινόμενος ἤνυεν οὐδὲν, ἀποθέμενος τοὺς αὐλοὺς ἀναλαμβάνει τὸ ἀμφίβληστρον, καὶ βαλὼν κατὰ τοῦ ὕδατος, πολλοὺς ἰχθύας ἤγρευσεν· ἐκβαλὼν δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ δικτύου, ὡς εἶδε πηδῶντας, ἔφη, ὦ κάκιστα ζῶα, ὅτε δὲ πέπαυμαι, τοῦτο ποιεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς παρὰ λόγον, καὶ παρὰ καιρόν τι πράττοντας.

131. Βουκόλος.

Βουκόλος ἀγέλην ταύρων βόσκων, ἀπώλεσε μόσχον. περιελθὼν δὲ πᾶσαν τὴν ἔρημον, διέτριβεν ἐρευνῶν. ὡς δὲ οὐδὲν εὑρεῖν ἐδυνήθη, ηὔξατο τῷ Διΐ, ἂν τὸν λαβόντα μόσχον κλέπτην ὑποδείξῃ, ἔριφον εἰς θυσίαν προσάξειν. καὶ δὴ ἐρχόμενος εἴς τινα δρυμῶνα, εὑρίσκει Λέοντα κατεσθίοντα τὸν μόσχον. ἔμφοβος οὖν γενόμενος, καὶ μέγα δειλιάσας, ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν, εἶπεν, ὦ δέσποτα Ζεῦ, ἐπηγγειλάμην σοι ἔριφον δώσειν, ἐὰν τὸν κλέπτην εὕρω· νῦν ταῦρόν σοι θύσειν ὑπισχνοῦμαι, ἐὰν τούτου τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας δυστυχεῖς, οἵ τινες ἀπορῶντες μὲν, εὔχονται εὑρεῖν, εὑρόντες δὲ ζητοῦσιν ἀποφυγεῖν.

---

132. Κόραξ.

Κόραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, μῆτερ εὔχου τῷ Θεῷ, καὶ μὴ θρήνει, ἡ δ' ὑπολαβοῦσα ἔφη, τίς σε, ὦ τέκνον, τῶν Θεῶν ἐλεήσει; τίνος γὰρ κρέας ὑπὸ σοῦ γε οὐκ ἐκλάπη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὺς ἐχθροὺς ἐν βίῳ ἔχοντες, οὐδένα φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὑρήσουσιν.

---

133. Ἀετός.

Ὑπεράνωθεν πέτρας Ἀετὸς ἐκαθέζετο, λαγωὸν θηρεῦσαι ζητῶν. τοῦτον δέ τις ἔβαλε τοξεύσας, καὶ τὸ μὲν βέλος ἐντὸς αὐτοῦ εἰσῆλθεν· ἡ δὲ γλυφὴ σὺν τοῖς πτεροῖς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν εἱστήκει. ὁ δὲ ἰδὼν ἔφη, καὶ τοῦτό μοι ἑτέρα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίοις πτεροῖς ἐναποθνήσκειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεινόν ἐστιν, ὅταν τις ἐκ τῶν ἰδίων κινδυνεύσῃ.

134. Τέττιξ καὶ Μύρμηκες.

Χειμῶνος ὥρᾳ τῶν σίτων βραχέντων, οἱ Μύρμηκες ἔψυχον. Τέττιξ δὲ λιμώττων ᾔτει αὐτοὺς τροφήν. οἱ δὲ Μύρμηκες εἶπον αὐτῷ, διὰ τί τὸ θέρος οὐ συνῆγες τροφήν; ὁ δὲ εἶπεν, οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλ' ᾖδον μουσικῶς. οἱ δὲ γελάσαντες εἶπον, ἀλλ' εἰ θέρους ὥραις ηὔλεις, χειμῶνος ὄρχου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἀμελεῖν ἐν παντὶ πράγματι, ἵνα μὴ λυπηθῇ καὶ κινδυνεύσῃ.

135. Σκώληξ καὶ Ἀλώπηξ.

Ὁ τῷ πηλῷ κρυπτόμενος Σκώληξ, εἰς γῆν ἐξελθὼν ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις, ἰατρός εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων, οἷός ἐστιν ὁ τῶν Θεῶν ἰατρὸς Παίων· καὶ πῶς, εἶπεν Ἀλώπηξ, ἄλλους ἰώμενος, σαυτὸν χωλὸν ὄντα οὐκ ἰάσω;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ προύχῃ ἡ πεῖρα, πᾶς λόγος ἀργὸς ὑπάρχει.

136. Ὄρνις χρυσοτόκος.

Ὄρνιθά τις εἶχεν ὠὰ χρυσᾶ τίκτουσαν· καὶ νομίσας ἔνδον αὐτῆς ὄγκον χρυσίου εἶναι, κτείνας εὕρηκεν ὁμοίαν τῶν λοιπῶν ὀρνίθων. ὁ δὲ ἀθρόον πλοῦτον ἐλπίσας εὑρήσειν, καὶ τοῦ μικροῦ ἐστέρηται ἐκείνου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι, καὶ τὴν ἀπληστίαν φεύγειν.

---

137. Λέων καὶ Ἀλώπηξ.

Λέων γηράσας, καὶ μὴ δυνάμενος διαρκέσαι αὐτῷ εἰς τροφὴν, ἔγνω δι' ἐπινοίας τι πρᾶξαι. καὶ δὴ παραγενόμενος ἐν σπηλαίῳ τινὶ, καὶ κατακλιθεὶς, προσεποιεῖτο νοσεῖν· παραγενόμενα οὖν τὰ ζῶα ἐπισκέψεως χάριν, συλλαμβάνων κατήσθιεν αὐτά. πολλῶν οὖν ζώων ἀναλωθέντων, Ἀλώπηξ τὸ τέχνασμα τοῦτο γνοῦσα, παρεγένετο πρὸς αὐτὸν καὶ στᾶσα ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου ἐπυνθάνετο πῶς ἔχει. τοῦ δὲ εἰπόντος, κακῶς, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου, δι' ἣν οὐκ εἰσέρχεται, ἡ Ἀλώπηξ ἔφη, ὅτι ὁρῶ ἴχνη πολλῶν εἰσιόντων, ὀλίγων δὲ ἐξιόντων.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τεκμηρίων προορώμενοι τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

---

138. Λύκος καὶ Γραῦς.

Λύκος λιμώττων περιῄει ζητῶν τροφήν· γενόμενος δὲ κατά τινα τόπον, ἤκουσε παιδίου κλαίοντος, καὶ Γραὸς λεγούσης αὐτῷ, παῦσαι τοῦ κλαίειν. εἰ δὲ μὴ, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιδώσω σε τῷ Λύκῳ· οἰόμενος δὴ ὁ Λύκος ὅτι ἀληθεύει ἡ Γραῦς, ἵστατο πολλὴν ἐκδεχόμενος ὥραν. ὡς δ' ἑσπέρα κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν τῆς Γραὸς κολακευούσης τὸ παιδίον, καὶ λεγούσης αὐτῷ, ἐὰν ἔλθῃ ὁ Λύκος

δεῦρο,

δεῦρο, φονεύσωμεν, ὦ τέκνον, αὐτόν· ταῦτα ἀκούσας ὁ Λύκος ἐπορεύετο, λέγων, ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει, ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ πράττουσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἵ τινες τὰ ἔργα τοῖς λόγοις οὐκ ἔχουσιν ὅμοια.

---

139. Ἔριφος καὶ Λύκος.

Ἔριφος ἐπί τινος δώματος ἑστὼς, ἐπειδὴ Λύκον παριόντα εἶδεν, ἐλοιδόρει καὶ ἔσκωπτεν αὐτόν. ὁ δὲ Λύκος ἔφη, ὦ οὗτος, οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι τὸ θράσος κατὰ τῶν ἀμεινόνων.

---

140. Ἡμίονος.

Ἡμίονος ἐκ κριθῆς παχυνθεὶς, ἀνεσκίρτησε βοῶν καὶ λέγων, πατήρ μου ἐστὶν ἵππος ὁ ταχυδρόμος, κἀγὼ αὐτῷ ὅλος ἀφωμοιώθην. καὶ ποτε ἀνάγκης ἐπελθούσης τρέχειν, ἐπειδὴ τοῦ δρόμου ἐπαύσατο, τοῦ πατρὸς ὄνου εὐθὺς ἀπεμνήσθη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κἂν ὁ χρόνος εἰς δόξαν φέρῃ τινὰ, ἑαυτοῦ γε μὴν τύχης μὴ ἐπιλανθανέσθω, ἀβέβαιος γάρ ἐστιν ὁ βίος οὗτος.

141. Ὄφις καὶ Γεωργός.

Ὄφις ἐν Γεωργοῦ προθύροις φωλεύων ἀνεῖλεν αὐτοῦ τὸ νήπιον παιδίον. πένθος δὲ τοῖς γονεῦσιν ἐγένετο μέγα. ὁ δὲ πατὴρ ὑπὸ τῆς λύπης πέλεκυν λαβὼν, ἔμελλεν τὸν ὄφιν ἐξελθόντα φονεύσειν. ὡς δὲ ἔκυψε μικρὸν, σπεύσας ὁ γεωργὸς τοῦ πατάξαι αὐτὸν, ἠστόχησε, μόνον κρούσας τὴν τῆς τρώγλης ὀπήν. ἀπελθόντος δὲ τοῦ Ὄφεως, ὁ Γεωργὸς νομίσας τὸν ὄφιν μηκέτι μνησικακεῖν, λαβὼν ἄρτον καὶ ἅλας, ἔθηκεν ἐν τῇ τρώγλῃ. ὁ δὲ Ὄφις λεπτὸν συρίξας, εἶπεν, οὐκ ἔσται ἡμῖν ἀπάρτι πίστις ἢ φιλία, ἕως ἂν ἐγὼ τὴν πέτραν ὁρῶ, σὺ δὲ τὸν τύμβον τοῦ σοῦ τέκνου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς μίσους, ἢ ἀμύνης ἐπιλανθάνεται, ἐφ᾽ ὅσον βλέπει μνημόσυνον, δι᾽ οὗ ἐλυπήθη.

142. Σαλπιγκτής.

Σαλπιγκτὴς στρατὸν ἐπισυνάγων, καὶ κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐβόα, μὴ κτείνετέ με, ὦ ἄνδρες, εἰκῇ καὶ μάτην. οὐδένα γὰρ ὑμῶν ἀπέκτεινα, πλὴν γὰρ τοῦ χαλκοῦ τούτου οὐδὲν ἄλλο κέκτημαι. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφασαν, διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον τεθνήξῃ, ὅτι σὺ μὴ δυνάμενος πολεμεῖν, τοὺς πάντας πρὸς μάχην ἐγείρεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πλέον πταίουσιν, οἱ τοὺς κακοὺς καὶ βαρεῖς δυνάστας ἐπεγείροντες εἰς τὸ κακοποιεῖν.

143. Κάλαμος καὶ Ἐλαία.

Διὰ καρτερίαν καὶ ἰσχὺν καὶ ἡσυχίαν, Κάλαμος καὶ Ἐλαία ἤριζον. τοῦ δὲ καλάμου ὀνειδιζομένου ὑπὸ τῆς ἐλαίας, ὡς ἀδυνάτου καὶ ῥαδίως ὑποκλινομένου πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμος σιωπῶν οὐκ ἐφθέγξατο, καὶ μικρὸν ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἄνεμος ἔπνευσεν ἰσχυρὸς, ὁ μὲν κάλαμος ὑποσεισθεὶς καὶ ὑποκλινθεὶς τοῖς ἀνέμοις, ῥαδίως διεσώθη. ἡ δ' ἐλαία ἐπειδὴ ἀντέτεινε τοῖς ἀνέμοις, κατεκλάσθη τῇ βίᾳ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῷ καιρῷ καὶ τοῖς κρείττοσιν αὐτῶν μὴ ἀνθιστάμενοι, κρείττους εἰσὶ τῶν πρὸς μείζονας φιλονεικούντων.

144. Λύκος καὶ Γέρανος.

Λύκου λαιμῷ ὀστέον ἐπεπήγει. ὁ δὲ Γεράνῳ μισθὸν παρέξειν εἶπεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπιβαλοῦσα, τὸ ὀστοῦν ἐκ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ ἐκβάλοι. ἡ δὲ τοῦτ' ἐκβαλοῦσα, δολιχόδειρος οὖσα, τὸν μισθὸν ἐπεζήτει. ὃς τις γελάσας καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας, ἀρκεῖ σοι μισθὸς, ἔφη, τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ Λύκου στόματος καὶ ὀδόντων ἐξῆρες κάραν σῶαν μηδὲν παθοῦσαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἵ τινες ἀπὸ κινδύνου διασωθέντες, τοῖς εὐεργέταις τοιαύτας ἀπονέμουσι χάριτας.

145. Ἀλέκτορες.

Ἀλεκτόρων δύο μαχομένων περὶ θηλειῶν ὀρνίθων, ὁ εἷς τὸν ἕτερον κατετροπώσατο, καὶ ὁ μὲν ἡττηθεὶς, εἰς τόπον κατάσκιον αὐτῶν ἐκρύβη. ὁ δὲ νικήσας, εἰς ὕψος ἀρθεὶς, καὶ ἐφ᾿ ὑψηλοῦ τοίχου στὰς, μεγαλοφώνως ἐβόησε, καὶ παρ᾿ εὐθὺς Ἀετὸς καταπτὰς, ἥρπασεν αὐτὸν, ὁ δ᾿ ἐν σκότῳ κεκρυμμένος, ἀδεῶς ἐκ τότε ταῖς θηλείαις ἐπέβαινε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

146. Γέρων καὶ Θάνατος.

Γέρων ποτὲ ξύλα κόψας καὶ ταῦτα φέρων, πολλὴν ὁδὸν ἐβάδιζε. καὶ διὰ τὸν πολὺν κόπον ἀποθέμενος ἔν τόπῳ τινὶ τὸ φόρτιον, τὸν Θάνατον ἐπεκαλεῖτο. τοῦ δὲ Θανάτου παρόντος, καὶ πυνθανομένου τὴν αἰτίαν δι᾿ ἣν αὐτὸν ἐκάλει, δειλιάσας ὁ γέρων ἔφη, ἵνα μου τὸ φόρτιον ἄρῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος, εἰ καὶ δυστυχεῖ, καὶ πτωχὸς ἐστι.

147. Βα-

147. Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ξηρανθείσης τῆς λίμνης ἐν ᾗ κατῴκουν, περιήεσαν ζητοῦντες ποῦ καταμείνωσι, καὶ ἐλθόντες εἰς φρέαρ βαθὺ, καὶ κύψαντες κάτω, καὶ ἰδόντες τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν εἷς συνεβούλευεν, ἵνα πηδήσωσι παρ' εὐθὺς κάτω· ὁ δ' ἕτερος εἶπεν, εἰ δὲ καὶ τοῦτο ξηρανθῇ, πῶς δυνησόμεθα ἀναβῆναι;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ἄνευ συμβουλῆς μὴ ποιεῖν τι.

148. Ἀρνὸς καὶ Λύκος.

Ἀρνὸς ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου ἑστάμενος Λύκον κάτωθεν παριόντα τὴν ὁδὸν ἔσκωπτε, καὶ θηρίον κακὸν ἀπεκάλει καὶ ὠμοβόρον, ὁ δὲ Λύκος στραφεὶς, εἶπε πρὸς αὐτὸν, οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ πύργος ἐν ᾧ ἵστασαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς ὑπομένοντας ὕβριν ἀπὸ ἀναξίων ἀνθρώπων, διὰ φόβον ὑψηλοτέρων.

149. Κώνωψ καὶ Λέων.

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶπε, οὐδὲ φοβοῦμαί σε, οὐδὲ δυνατώτερός μου εἶ· εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν ἡ δύναμις; ὅτι ξύεις τοῖς ὄνυξι καὶ δάκνεις τοῖς ὀδοῦσι; τοῦτο καὶ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχομένη ποιεῖ. ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σου ἰσχυρό-

ἰσχυρότερος. εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον. καὶ σαλπίσας ὁ Κώνωψ, ἐνεπήγνυτο δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥῖνας αὐτοῦ ἄτριχα πρόσωπα. ὁ δὲ Λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέλυεν ἑαυτὸν, ἕως οὗ ἠγανάκτησεν. ὁ Κώνωψ δὲ νικήσας τὸν Λέοντα, καὶ σαλπίσας, καὶ ἐπινίκιον ᾄσας ἔπτατο. Ἀράχνης δὲ δεσμῷ ἐμπλακεὶς, ἐσθιόμενος ἀπωδύρετο ὅτι μεγίστοις πολεμῶν, ὑπὸ εὐτελοῦς ζώου τοῦ Ἀράχνης ἀπώλετο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς καταβάλλοντας μεγάλα, καὶ ὑπὸ μικρῶν καταβαλλομένους.

Variante

Variantes Lectiones.

Fab. 2. l. 19. **Δ**H' pro μὴ legitur in editione omnium antiquissimâ, in ὅπιμυθίῳ ἐδεὶς ὅςιν.

Fab. 5. l. 5. Καἰεθάρσησεν.

9. l. 4. ὦ τᾶν. Br. & Frob.

10. l. 1. 'Αλεκἰρυόνας τις, Br.

12. l. 1. Κναφεὺς. Κναφέα. Br. Frob.

l. 4. μήπως. Br. Frob.

13. l. 1. εἷλκον. B. F.

l. 9. πάνἰως τι. B.

16. l. 6. εἴπῃ. l. 7. περιενεγκεῖν. B. F.

l. 9. βέλει ποιῆσαι, ποίησον. παρὰ σοὶ. B. F.

l. 10. ὑποδεῖξαι. B. F.

18. l. 9. τὸ χρυσ. B. F.

l. ult. ἀπεμπολήθη. B. ἀπεμπωλήθη. F. rectè.

19. l. 3. ἄπειρος. B. F.

20. l. 8. θανάτε. B. F.

23. l. 1. ἀπολειφθεὶς. B. F. omnes.

l. 4. διελέχθησαν. B. F.

24. l. 1. χήρα τις. B.

26. l. 2. ἄπειρος. B. F.

l. 3. ὑφελόμενος. B. F.

l. 7. τόνγε. B. F.

l. 8. ἐκεν λήσεσθε. B. F.

27. l. 2. ἄπειρος, iterum ἄπειρος. B. F.

l. 8. ἀποθνήσκονἰα. B. F.

Fab. 28. l. 9. ἀπηγόρευσι. B. ἀπηγόρησι. F. rectè.
30. l. 6. οὐκέτι. B. F.
31. l. ult. addita ἐπιμυθίῳ. καὶ μὴ μετὰ τὴν τῶν πραγμάτων ἀπόγνωσιν κατειρωνεύεσθαι. B
32. l. 4. ἀφεώρα. B. ἐφεώρα. F.
33. l. 6. οὔπω καὶ τὴν, &c. B. F.
35. l. ult. ἀναμείνῃς. B. F.
36. l. 4. ἔχοντος. B. F.
l. 5. post ἀκούσασα inseruntur, πρὸς αὐτὴν ἔδραμε, καὶ στᾶσα. B. F.
l. 10. διεσπάραξεν. B. F.
37. l. 3. προσελθόντα τὸν. B. F.
38. l. 9. εἶπεν ἢ τοῦ, &c. B. F.
l. 10. γίγνονται. F.
39. σκνεύρῳ Sic Froben. Nevel. Ma'é. Henricus Steph. in Thesauro, κύνεβρος citat, at hîc neutrius est generis.
40. l. 4. ἀφῃρημένα. B. F.
42. l. 1. ποιησαίμην. B. F.
l. 8. ἢ θάλαττα. ibid. τοὺς deest. B.
43 l. 4. διατελεινάχθαι. B. F.
l. 5. ἐρωτηθεὶς. B. F.
l. 8 ὅπως. B.
44. l. 10. ἑτέροις. B.
l. 16. ναὶ ante ἀληθῶς. B. F.
45. ἀπεμποληθῆναι, ubique cum ὁ μικρόν.
46. l. 7. τοὺς ἐνοικ. &c. B. F.
l. 9. χαλεπαίνωσιν. B. F.
47. διανέμημαι, ità Frob. Nevel. &c.
48. l. 7. deest τὸ ante οὖς. B. F.
49. l. 8. ἠρημίαν. B. F.
52. l. 4. πεινόντες. B. F.
53. l. 3. κολοιός. B. F.
54. l. 5. πρὸς τὸ τοὺς. B.

Fab. 56.

Fab. 56. l. 4. γελῶν. B. F.
l. 8. ῥώννυσιν. B. F.
57. l. 5. ταυτὸν. B. F.
l. 11. ἤδη γδ. B.
58. l. 4. ἔνοπλος. B. ἔνοπλον. F.
l. 9. κατ'. B.
59. l. 6. μετὰ. B. F.
61. l. 6. ἐν φιλονεικίαις. B. F.
62. l. 3. ἐκεῖθι — ἐφαλλομένης ex conjecturâ.
l. 5. μὴ δεῖν ἐπὶ. B. F.
64. l. 3. τῶν ποδῶν, &c. B. F.
65. l. 2. ὀλίγον ἐκείνων. B. F.
l. 8. ὑπὸ. B. F.
67. l. 4. καταδῦσαι. B. F.
l. 6. σῶσαι. B.
69. l. 1. Ὗς. B.
l. 2. ζώων πεζῶν. B.
70. l. 9. ἑαυτοὶ B.
71. l. 2 ηὐξήθη B.
l. 6. οἷα δὴ λύκος συμμετάσχῃ. B. F.
72. l. 3 ζώων. B. F.
l. 14. λύκου αὐτίκα νεκροῦ, & εἶπεν. B.
l. 16. καθ' ἑτέρου. B.

Inter tertiam & septuagesimam atque quartam tres Fabulæ interseruntur. B.

Σῦς καὶ Μῦς.

Σῦς εἷλκέ τις μῦν ἔργον ὄντ' ἀσπίας.
Ὃν χαλκέες βλέποντες ἵστασαν γέλων.
Ὁ μῦς δ' ἔτι ζῶν εἶπε μεστὸς δακρύων
Ὡς οὐδὲ σὺν δύναται κἂν τρέφειν ἕνα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ γελᾶν πτώματα τῶν πέλας.

Ὄνος

Ὄνος.

ΦΕρων λέοντος δέρμα τοῖς ὤμοις ὄνος,
Ηὔχει λέων εἶναί τις αἰπόλους βλέπων·
Ἐπεὶ δὲ γυμνὸς τῆς λεοντῆς εὑρέθη,
Τοῦτον μύλων ἔμνησε τῆς ἀταξίας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἱ παρ' ἀξίαν τιμαὶ τάχιστα λύονται.

Στρουθός.

Πᾶσιν πέφυκε θηρσὶ καὶ πτηνοῖς μάχη·
Ἥλω λίβυσσα στρουθὸς ἣ τοὺς δ' ἐπλάνα
Εἶναι μὲν ὄρνις, ἐκ μέρους δὲ θηρίον,
Πτηνοῖς χέρα δεικνῦσα, τοῖς θηρσὶν πόδας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ ἀμφίβολον ἐν κοινωνίαις ἄπιστον.

Errore nescio quo huc irrepsisse videntur, nam in Edit. Frobenianâ & Neveletii inter Gabriæ fabulas censentur. Variationes observatu dignas habe. ἐπιμύθιον primæ ita se habet in Edit. Frob. & Nevel. Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν παραπτώματα παραβλέποντας, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων γελῶντας. Lemma Tertiæ, περὶ θηρῶν, καὶ ὀρνέων μάχης καὶ στρουθοῦ. Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς δυσὶ κυρίοις δουλεύοντας, καὶ πλανῶντας ἀμφοτέρους.

Fab. 73. l. ult. πίθεται. B. F

77. l. ult. ἀνόνητος. B. F.

79. l. ult. ὅπ--γίνεται. B. F.

80. l. 1. μάγος καὶ B.

81. l. 4. ἀνήλωσεν. B. F.

82. l. 5. τοῦτο σοι. B. τοῦτό σοι. F.

83. l. 3. μετὰ μικρὸν. B F.

l. 6. λέγε. B. F.

86. l. 6. ὑπερεξαρθῆναι. B. F.

l. 9. τὴν γῆν. B. F.

88. l. 7. ὑπελθὼν. B. ἀπελθὼν F. malé.

89. l. 2. deest αὐτὴν. B.

90. l. ult. ἐν οὐδεμιᾷ παρ' ἄλλους. B.

91. l. 7. τὸ μὲν πρῶτον. B. F.

l. 14. ἐὰν σὺ. B. F.

92. l. 3. ἐν τῷ τῆς θοίνης. B. malé.

94. l. 4. ὀρχήσωμαι. B. F.

l. 6. ἐπιστραφεὶς. B. recté.

95. l. 1. ἀπὸ τοῦ. B. F.

97. l. 1. εἰ μή. B. ὅτι μή. F. utrumque rectè se habet.

l. ult. ἐναντιοῦται. B. F.

101. l. 8. τοῦ μετ' αὐτὴν. B. F.

104. l. 4. ὄχλου. nullo sensu, lege, ὀχείου, vel στρώκτου, ità mens fabulæ fiet clarissima.

l. ult. τοὺς πόρνους.

105. l. 2. post ὑστερησάσης interser. διαπορῶν τὴν αἰτίαν τῆς ὑστερήσεως. B. F.

l. 6. οἱ πολλοὶ. B. F.

106. l. 4. δώσει. B. F.

107. l. 4. τοῦ ἑαυτὴν. B. F.

112. l. 6. ἔνθα ἄν. B.

116. l. ult. ὅτι οἱ τοῖς B. F.

117. l. ult. ἐνεργεῖται. B. F.

F. 124. l. 4. αὔξυνθῶ, omnes edit. at hoc vocabulum nusquam, quod scio, comparet. lege αὔξηθῶ.

129. l. 13. πῶς ἐδείπνησας. forte legendum πῦ, alioqui responsio erit ἄτοπος.

l. 14. ἐκ τῆς πολλῆς. B. F.

133. l. 3. γλυφὴ, omnes libri, malo γλυφὶς, solenne hac in re verbum.

135. l. 5. ἡ πεῖρα.

137. l. 4. καταχλειαθεὶς, omnes edit. melius καταχλιθεὶς.

141. l. 5. αὐτόν.

l. 7. τὸ (ὄφιν). B. F.

l. 9. πέτραν, saxum securi percussum.

l. 10. τόπον, & τῦ σῦ. B. forte τύπον, imaginem, vel effigiem filii defuncti.

142. l. 4. ἄλλο κλῶμαι. B. F.

143. l. 5. ὑποσεισθεὶς. B. F.

144. l. 4. ἐπεζήτει. B. F.

Quinque quæ restant, fabulas non agnoscit omnium optima & vetustissima editio. Et inepte adjiciuntur, nam quodnam illud est, quæso, primæ ἐπιμύθιον, è S.S. petitum? Secunda porro eadem est cum vicesimâ; tertia cum decimâ octavâ; quarta cum centesimâ trigesimâ nonâ.

Edit. Froben. emendatiores habet.

145. l. 6. ἐκ τοῦτε.

146. l. 1. κόψας καὶ.

l. 3. ἐπεκαλεῖτο.

l. 6. φιλοζωοῖ, & ἔνι pro ἔστι.

147. l. 6 ὅτι deest.

149. l. 4. δάκνεις τοῖς.

Aristot.

Ariſtoteles L. 2. Rhetoric. Cap. 21.

Hanc recitat Æſopi fabulam, elegantem ſanè, & dignam, quæ huic Libro adjiciatur.

Αἴσωπος ἐν Σάμῳ συνηγορῶν δημαγωγῷ κρινομένῳ περὶ θανάτου ἔφη.

Ἀλώπεκα διαβαίνουσαν ποταμὸν ἀπωσθῆναι εἰς φάραγγα. οὐ δυναμένην δὲ ἐκβῆναι, πολὺν χρόνον κακοπαθεῖν, καὶ κυνοραιστὰς πολλοὺς ἔχεσθαι αὐτῆς· ἐχῖνον δὲ πλανώμενον, ὡς εἶδεν αὐτὴν, κατοικτείροντα ἐρωτᾶν, εἰ ἀφέλοι αὐτῆς τοὺς κυνοραιστάς. τὴν δὲ οὐκ ἐᾶν. ἐρομένου δὲ διὰ τί, φάναι, ὅτι οὗτοι μὲν πλήρεις μου ἤδη εἰσὶ, καὶ ὀλίγον ἕλκουσι αἷμα. ἐὰν δὲ τούτους ἀφέλῃ, ἕτεροι ἐλθόντες πεινῶντες, ἐκπιοῦνταί μου τὸ λοιπὸν αἷμα. ἀτὰρ οὖν καὶ ὑμᾶς, ἔφη, ὦ ἄνδρες Σάμιοι, οὗτος μὲν οὐδὲν ἔτι βλάπτει. πλούσιος γάρ ἐστιν· ἐὰν δὲ τοῦτον ἀποκτείνητε, ἕτεροι ἥξουσιν πένητες, οἳ ὑμῖν ἀναλώσουσι τὰ κοινὰ κλέπτοντες.

ÆSOPI FABULÆ.

Aquila & Vulpes.

AQuila & Vulpes inita amicitia prope habitare decreverunt, amicitiam familiaritate confirmantes. Itaque Aquila super alta arbore nidum affixit. Vulpes verò in proximis arbustis filios peperit. Ad pabulum igitur aliquando Vulpe profecta, Aquila cibi inopia laborans, devolans in arbusta, & filios hujus abreptos, unà cum suis pullis devoravit. Vulpes itaque reversa, & re cognita, non tam filiorum tristata est morte, quàm vindictæ inopia: quia enim terrestris esset, volucrem persequi haud poterat. Quare procul stans, quod etiam impotentibus est facile, inimicæ maledicebat. Non multo autem pòst, capram quibusdam in agro sacrificantibus, devolans Aquila partem victimæ cum ignitis carbonibus rapuit, & in nidum tulit. Vento autem vehementer tunc flante, & flamma excitata, Aquilæ pulli, involucres adhuc quum essent, assati in terram deciderunt. Vulpes verò accurrens in conspectu Aquilæ omnes devoravit.

Affabulatio.

Fabula significat, eos, qui amicitiam violarint, licèt ab affectis injuriâ fugiant ultionem ob impotentiam, divinum tamen supplicium non depulsuros.

---

2. *Aquila & Scarabeus.*

LEpus Aquila insectante in lustrum Scarabei profugit, rogans ut ab eo servaretur. Scarabeus autem rogabat Aquilam ne occideret supplicem, obtestans ipsam per maximum Jovem, ne scilicet contemneret parvitatem ejus. Illa verò irata ala percussit Scarabeum, & Leporem correptum devoravit. At Scarabeus, & cum Aquila simul avolavit, ut nidum ejus disceret: ac jam cum accessisset, ova ejus devoluta disrupit. Illa autem quum grave existimaret, si quis hoc ausus fuisset, & in altiore loco secundò nidificasset, & illic rursus Scarabeus pariter hanc affecit. Sed Aquila inops consilii penitus adscendit ad Jovem (illi enim sacra esse dicitur) & in ipsis genibus tertiam fœturam ovorum posuit, Deo ipsa commendans, & supplicans ut custodiret. Scarabeus autem è stercore pilula facta ascendit, & in sinum Jovis eam demisit. Jupiter verò quum surrexisset ut fimum excuteret, ova quoque projecit oblitus, quæ & contrivit dejecta. Cognito autem à Scarabeo quòd hæc fecisset ut Aquilam ulcisceretur: nam non modo Scarabeum illa injuria affecit, sed & in Jovem ipsum impia fuit: reversæ Aquilæ ait Jupiter, Scarabeum esse qui mœstitiæ causa fuerit, & certè jure fuisse. Nolens igitur genus Aquilarum rarescere, consuluit Scarabeo ut Aquilæ conciliaretur. Eo autem non parente, Jupi-

ter in aliud tempus Aquilarum transmutavit partum, quum Scarabei non appareant.

Affabulatio.

Fabula significat, nullum contemnere oportere, reputantes quòd non sit quisquam, qui lacessitus se ulcisci non queat.

---

3. *Philomela & Accipiter.*

PHilomela super arbore desidens de more canebat. Accipiter autem conspicatus ac cibi indigens, advolans corripuit. Quæ quum occidenda esset, orabat Accipitrem ne devoraretur; neque enim satis esse ad Accipitris ventrem implendum, sed oportere ipsum cibo egentem ad majores aves converti. Accipiter autem suscepto sermone ait. Sed ego certè amens essem, si qui in manibus paratus est, cibo dimisso, quæ nullibi videntur persequar.

Affabulatio.

Fabula significat, eos etiàm homines eodem modo esse inconsultos, qui spe majorum quæ incerta sunt, quæ in manibus habentur projiciunt.

---

4. *Vulpes & Hircus.*

VUlpes & Hircus sitientes in puteum descenderunt, sed postquam biberunt, Hirco indagante ascensum, Vulpes ait, Confide, utile quid in utriusque etiam salutem excogitavi: si enim rectus steteris, & anteriores pedes parieti applicueris, &

cornua pariter in anteriorem partem inclinaveris, quum percurrerim ipſa per tuos humeros & cornua, & extra puteum illinc exiluerim, & te poſtea extraham hinc. ab Hirco autem ad hoc promptè officio præſtito, illa quum ex puteo ſic exiluiſſet, exultabat circum os læta. Hircus autem ipſam accuſabat, quòd tranſgreſſa fuerit conventiones. Illa autem, Sed ſi tot, inquit, mentes poſſediſſes quot in barba pilos, non antè deſcendiſſes, quam aſcenſum conſideraſſes.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſic & prudentem virum oportere prius fines conſiderare rerum, deinde ſic ipſas aggredi.

---

5. *Vulpes & Leo.*

VUlpes nunquam conſpicata Leonem, quum ei caſu quodam occurriſſet, primùm ſic timuit, ut fermè moreretur. Deinde ſecundò conſpicata, timuit certè, non tamen ut prius: tertiò autem ipſum conſpicata, ſic contra eum auſa eſt, ut accederet & colloqueretur.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, converſationem terribilia quoque acceſſu facilia reddere.

6. *Felis & Gallus.*

FElis comprehenſo Gallo, cum rationabili cauſa hunc volebat devorare: Cæterum accuſabat ipſum, dicendo moleſtum eſſe hominibus noctè clamantem, neque permittentem ſomno frui. Eo verò reſpondente ad illorum utilitatem id ſe facere, ut ad conſueta opera excitarentur; rurſus Felis cauſam intulit: quòd impius eſſet erga naturam, cum matre ac ſororibus coeundo. Eo autem & hoc ad utilitatem dominorum facere dicente, quum multa ipſis hinc ova pariantur; Felis præfata, Sed ſi tu multis abundas ſpecioſis reſponſionibus, ego tamen jejunus non perſtabo, ipſum devoravit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat pravam naturam peccare volentem, ſi non veriſimili cum prætextu poſſit, apertè tandem malignè agere.

7. *Vulpes.*

VUlpes laqueo capta, quum abſciſſa cauda evaſiſſet, non vivendam præ pudore exiſtimabat vitam. Decrevit itaque & aliis Vulpibus hoc itidem perſuadere, ut communi malo ſuum celaret dedecus. Et jam omnibus collectis, ſuadebat caudas abſcindere, quod non indecens ſolùm hoc membrum ſit, ſed & ſupervacuum onus appenſum. Reſpondens autem ex ipſis quædam, ait: Heus tu, niſi tibi hoc conduceret nobis non conſuleres.

Affabulatio.

Fabula significare videtur, pravos homines non benevolentia in propinquos consulere, sed propter suam ipsorum utilitatem.

---

8. *Vulpes & Rubus.*

VUlpes sepe conscensa, quum lapsa casura foret, apprehendit in adjutorium Rubum. Quamobrem quum pedibus suis illius aculeis laceratis doleret, ad eam dixit, Hei mihi, confugi enim ad te tanquam ad auxiliatorem, sed tu pejus me tractasti. Sed errasti, heus tu, inquit Rubus, quæ me apprehendere voluisti, qui omnes apprehendere soleo.

Affabulatio.

Fabula significat, sic & homines esse stultos, qui ad eos auxilii gratia accurrunt, quibus magis injuria afficere naturâ insitum est.

---

9. *Vulpes & Crocodilus.*

VUlpes & Crocodilus contendebant de nobilitate. Quum multa autem Crocodilus superba de progenitorum narrasset splendore, quòd exercitationum principes fuerint: Vulpes respondens, O amicissime, ait, sed si ipse nihil dicas, tamen ex cute videris quàm antiquis temporibus sis exercitatus.

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, mendaces viros, res ipsas arguere.

---

10. *Galli & Perdix.*

GAllos quidam habens domi, emptam quoq; Perdicem cum illis pasci dimisit: qui quum ipsam verberarent ac expellerent, illa tristabatur valde, existimans, ut alienigenam hæc se pati à Gallis. Quum verò paulò post & illos videret pugnare, & seipsos cædere, mœrore soluta, ait, Sed quidem posthac non tristabor, videns & ipsos pugnare inter se.

Affabulatio.

Fabula significat, quòd prudentes facilè ferant ab alienis injurias, quum ipsos videant, neque à suis abstinere.

---

11. *Vulpes.*

VUlpes in domum mimi profecta, & singula ipsius vasa perscrutata, invenit & caput larvæ ingeniose fabricatum, quo & accepto manibus ait, O quale caput, & cerebrum non habet.

Affabulatio.

Fabula in viros magnificos quidem corpore, sed animo inconsultos.

12. *Carbonarius & Fullo.*

CArbonarius in quadam habitans domo, rogabat, ut & Fullo accederet, & ſecum cohabitaret. Fullo autem reſpondens ait, Sed non hoc poſſem ego facere, timeo enim ne quæ ego dealbo, tu fuligine repleas.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, omne diſſimile eſſe inſociabile.

13. *Piſcatores.*

PIſcatores trahebant verriculum, quod quum grave foret, gaudebant & exultabant, multum ineſſe prædæ exiſtimantes, ſed quum in littus ipſum traxiſſent, piſceſque paucos quidem, ſed lapidem in eo permagnum inveniſſent, triſtari & mœrere cœperunt, non tam piſcium paucitate, quàm quod & contraria antè animo præſumpſerant. Quidam autem inter eos natu grandior dixit, Ne triſtemur, ô ſocii! nam voluptati, ut videtur, ſoror eſt triſtitia: & nos igitur oportebat tantum ante lætatos omnino aliqua in re etiam triſtari.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non oportere triſtari fruſtrata ſpe.

14. *Jactator.*

VIr quidam peregrinatus, deinde in suam patriam reversus, aliaque multa in diversis viriliter gessisse locis jactabat, atque etiam Rhodi saltasse saltum, quem nullus ejus loci potuerit saltare: ad hoc & testes qui ibi interfuerunt dicebat se habere. Quidam autem ex iis qui aderant respondens, ait, Heus tu, si verum hoc est, non est tibi opus testibus: En Rhodus, en & saltus.

Affabulatio.

Fabula significat, nisi prompta rei demonstratio sit, omnem sermonem vanum esse & supervacuum.

15. *Impossibilia promittens.*

VIr pauper ægrotans & malè affectus, quum à medicis desperatus esset, Deos rogabat, pollicens si sanitatem sibi rursus restituissent, centum boves ipsis oblaturum esse in sacrificium. Uxore autem ejus rogante, Et ubi tibi hæc si convalueris? Ille ait, Putas enim surgere me hinc, ut dii hæc à me repetant?

Affabulatio.

Fabula significat, multos facilè polliceri, quæ re comprobare non sperent.

16. *Malig-*

16. *Malignus.*

VIr malignus ad eum, qui in Delphis eſt, ivit Apollinem tentaturus ipſum. Atque ideo comprehenſo paſſerculo manu, & eo veſte contecto, ſtetitque proximè tripodem, ac rogavit Deum, dicendo O Apollo, quod manibus fero, utrum, vivum eſt an mortuum? nam ſi mortuum diceret, vivum oſtenſurus erat paſſerculum: ſin vivum, ſtatim ſuffocatum mortuum illum produceret. Sed Deus, malignâ ipſius cognita mente, ait, Utrum vis, heus tu, facere, facito: penes te enim eſt illud facere, ſive vivum quod contines, ſive mortuum oſtendere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, Deum neque decipi poſſe, neque quicquam eum latere.

17. *Piſcatores.*

PIſcatores egreſſi ad venationem, quum multo tempore defatigati nihil cepiſſent, & admodum triſtabantur, & diſcedere apparabant. Sed ſtatim Thunnus maximo quodam inſectante piſce, in navigium ipſorum inſiluit: quo capto, læti abiere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſæpe quæ ars non præbuit, ea donaſſe fortunam.

18. *De-*

18. *Deceptor.*

VIr pauper ægrotans vovebat diis ſi evaderet boves centum in ſacrificium oblaturum; ſed dei tentaturi hunc à morbo liberarunt. At ille ſurgens, quoniam bobus carebat, ex paſta boves centum à ſe formatos in ara poſitos ſacrificavit: ſed dei ipſum ulturi in ſomniis adfuerunt ei, dicentes: Abi ad littus ad eum locum: illic enim Atticas mille drachmas invenies. Ille autem excitatus, lætus & alacer ad demonſtratum locum pertexit, aurum diſquirens. Sed illic in piratas incidit, ab ipſiſque comprehenſus eſt. Captus ergo ut dimitteretur piratas orabat, mille auri talenta daturum ipſis promittens. Sed quum non crederetur, abactus ab ipſis, divenditus eſt mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, mendacibus hominibus inimicum eſſe Deum.

19. *Rana.*

RAnæ duæ in palude paſcebantur, æſtate autem ſiccata palude, illa derelicta quærebant aliam: cæterum profundum invenerunt puteum. Quo viſo altera alteri inquit, Deſcendamus, heus tu, in hunc puteum. Illa reſpondens ait, Si igitur & hic aqua aruerit, quomodo aſcendemus?

Affabulatio.

Fabula declarat, non oportere inconſideratè res aggredi.

20. *Senex & Mors.*

SEnex quondam incisis in monte lignis, ac in humeros elevatis, ubi multam viam oneratus ivit, defessus & deposuit ligna, & mortem ut veniret, invocabat. At morte illico adstante & causam rogante qua se vocasset, Senex ait, Ut onus hoc sublatum imponeres mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, omnem hominem vitæ studiosum esse, & licet infinitis periculis immersus videatur mortem appetere, tamen vivere multò magis quàm mori eligere.

21. *Anus & Medicus.*

MUlier Anus dolens oculos, conduxit Medicum quendam mercede, conventione facta si se curaret, pactam mercedem ei daturam: sin autem minimè, nihil daturam. Aggressus est igitur Medicus curam: quotidie verò accedens ad vetulam, & oculos ei ungens, quum illa nequaquam videre posset ea hora ob unctionem, ipse vas aliquod ex domo auferens quotidie discedebat. Anus igitur suam suppellectilem videbat singulis diebus minui adeò, ut tandem omnino sanatæ nihil relinqueretur. At Medicus quum jam pactam pecuniam ab ea efflagitaret, ut quæ purè jam videret, & testes adduceret: Magis certè, ait illa, nunc nihil video. Nam quum oculis laborabam, multa mea in mea videbam domo: nunc autem quum me tu videre inquis, nihil omnino ex illis video.

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, pravos homines ex iis quæ agant, ignaros contra seipsos argumentum afferre.

22. *Agricola & filii ipsius.*

AGricola quidam vita excessurus, ac volens suos filios periculum facere de agricultura, vocatis ipsis ait, Filii mei, ego jam è vita discedo, vos autem si quæ in vinea à me occultata sunt, quæsieritis, invenietis omnia. Illi igitur rati thesaurum illic defossum esse, omnem vineæ terram post interitum patris defoderunt, & thesaurum quidem non invenerunt, sed vinea pulchre fossa multiplicem fructum reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, laborem thesaurum esse hominibus.

23. *Herus & canes.*

VIr quidam à tempestate in suo suburbio deprehensus primum oveis comedit, dehinc capras. Tempestate autem invalescente, & operarios boves jugulatos comedit. Canes verò his visis, dixerunt inter se, Sed fugiamus nos hinc. Si enim operariis bobus Herus noster non abstinet, quomodo nobis abstinebit?

Affabulatio.

Fabula significat eos maximè fugere & cavere oportere qui ne suis quidem abstinent.

24. *Mulier & Gallina.*

MUlier quædam vidua Gallinam habebat, singulis diebus ovum sibi parientem: rata verò si plus Gallinæ hordei projiceret, bis parituram die, hoc fecit. Sed Gallina pinguefacta, ne semel quidem die parere potuit.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui ob avaritiam plurium sunt appetentes, & quæ adsunt amittere.

25. *Morsus à Cane.*

MOrsus à cane quidam medicaturum circuibat quærens. Quum autem occurrisset quidam ei, & cognosceret quod quærebat. Heus tu, ait, si sanari vis, accipe panem, atque eo sanguinem vulneris sicca, & ei qui momordit cani ad edendum da; & is ridendo, ait, Sed si hoc fecero, oportebit me ab omnibus qui in urbe sunt canibus morderi.

Affabulatio.

Fabula significat, pravos etiam homines beneficio affectos, magis ad inferendam injuriam exacui.

26. *Ado-*

26. *Adolescentuli & Cocus.*

DUo Adolescentuli juxta Cocum assidebant, & Coco in aliquo domestico opere occupato, alter horum partem quandam carnium cum subripuisset in alterius demisit sinum. Converso autem Coco, & carnem quærente, qui abstulerat jurabat non habere: qui autem habebat, non abstulisse. Cocus verò cognita malitia ipsorum, ait, Sed etsi me latueritis pejeratum Deum non latebitis.

Affabulatio.

Fabula significat, quòd licèt homines pejerantes lateamus. Deum tamen non latebimus.

Inimici.

DUo quidam inter se inimici, in eadem navi navigabant: quorum alter in puppi, alter in prora sedebat: Tempestate autem superveniente, & nave jam submergendâ, qui erat in puppi gubernatorem rogabat, utra pars navigii prius obruenda esset. Quumque ille proram dixisset. Sed mihi non est grave, ait, mori, si visurus sum antè me inimicum morientem.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines nihil suum nocumentum curare, si modo inimicos suos videant ante se malè affectos.

28. *Felis & Mures.*

IN domo quadam quum multi essent Mures. Felis eo cognito ivit eo ac eorum singulos captos devorabat. At illi quotidie quum se absumi viderent, dixerunt inter se, Ne posthac infra descendamus, ne penitus intereamus. Nam si Felis non potest huc venire, nos salvi erimus. Sed Felis quum non amplius Mures descenderent, statuit apud se per astutiam eos decipiens evocare. Cæterum quum pessulum quendam conscendisset, de eo se suspendit, & mortuum simulabat. Ex muribus autem quidam acclinatus, visoque eo ait, Heus tu, etsi saccus fieres, non te adibo.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines, quum aliquorum pravitatem experti fuerint, non ampliùs eorum falli simulationibus.

29. *Vulpes & Simius.*

IN concilio quondam irrationabilium animalium, saltavit Simius, & approbatus, Rex ab ipsis electus est. Vulpes autem ei invidens, ut in casse quodam carnem vidit, Simium secum illuc duxit, quòd invenisset ipsi thesaurum illum dicens, non tamen & uti eo: quippe quem lex Regi tribueret: atque hortata est ipsum ut regem thesaurum accipere. At ille inconsideratè profectus, & captus à casse, ut quæ decepisset, accusabat Vulpem. Illa autem ei, O Simie, quum talem tu habeas dementiam, imperium in bruta tenebis?

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui actiones aliquas inconsultè aggrediuntur, in infortunia incidere.

30. *Thunnus & Delphin.*

THunnus Delphino persequente, magno impetu ferebatur. Quum capiendus esset, inscius ob vehementem impetum decidit in insulam quandam, ab eodem verò impetu & Delphin cum eo ejectus est. Thunnus autem conversus, quum agentem animam Delphinum vidisset, ait, Non amplius mihi mors molesta est, quum eum videam qui mihi causa fuit ipsius, unà mecum perire.

Affabulatio.

Fabula significat, facilè miserias ferre homines, si eos qui illarum auctores fuerunt, infeliciter agere videant.

31. *Medicus & ægrotans.*

MEdicus ægrotum curabat: ægroto autem mortuo, ille afferentibus dicebat, Homo hic si vino abstinuisset, & clysteribus usus fuisset, non interiisset. Quidam autem ex iis qui aderant respondens ait, Optime, non oportebat te hæc nunc dicere quum nulla utilitas est, sed tunc admonere quum his uti poterat.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere amicos tempore necessitatis præbere auxilia, & non cum jam de rebus desperatur, cavellari.

---

32. *Auceps & Vipera.*

AUceps visco accepto & arundinibus aucupatum exiit. Viso autem turdo super alta arbore sedente, & arundinibus inter se in longitudinem conjunctis, sursum eum comprehensurus suspiciebat. Cæterum ignarus Viperam dormientem conculcavit. Quum verò irata momordisset ipsum, ille jam agens animam dicebat, Me miserum, alium enim capturus, ipse ab aliis captus sum ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui proximis insidiantur, ignaros sæpe ab aliis id ipsum pati.

---

33. *Fiber.*

FIber animal est quadrupes in stagnis plerumque vitam degens, cujus pudenda dicunt usui esse medicis. Hic igitur quum ab hominibus persequentibus jam capiendus sit, cognito cujus gratia petatur, abscissa sua pudenda projicit persequentibus, & sic salutem consequitur.

Affabulatio.

Fabula significat, eo modo homines prudentes pro sua salute nullum habere respectum pecuniarum.

34. Canis

34. *Canis & Cocus.*

CAnis irrumpens in culinam,& Coco occupato, corde arrepto fugit. At Cocus converſus, ut vidit ipſum fugientem inquit, Heus tu, ſcito ubi ubi fueris me te obſervaturum: non enim mihi cor abſtuliſti, ſed dediſti potius.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſæpe nocumenta hominibus documenta fieri.

35. *Canis & Lupus.*

CAnis ante ſtabulum quoddam dormiebat: quumque Lupus irrupiſſet, & devoraturus eum eſſet, rogabat ne tunc ſe mactaret. Nunc enim, inquit, tenuis ſum, & macilentus: ſi autem parumper expectaveris, mei domini facturi ſunt nuptias, & ego tunc multa depaſtus pinguior ero, & tibi ſuavior cibus fiam. Lupus igitur perſuaſus abiit. Poſt aliquot dies reverſus invenit ſuperiùs ſuper domus tecto Canem dormientem, & ſtans inferiùs ad ſe vocabat, admonens eum fœderis. Et canis, At, Lupe, ſi poſthac ante ſtabulum me videris dormientem, non amplius expectes nuptias.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, prudentes homines quum aliqua in re periclitati ſalvi facti fuerint, cavere ab eo quàm diu vixerint.

36. Ca-

36. *Canis & Gallus.*

CAnis & Gallus inita ſocietate, iter faciebant. Veſpera autem ſuperveniente, Gallus conſcenſa arbore dormiebat, at Canis ad radicem arboris excavatæ. Quum Gallus, ut aſſolet, noctu cantaſſet, vulpes ut audivit accurrit, & ſtans inferius, ut ad ſe deſcenderet, rogabat, quòd cuperet adeò egregio cantu animal complecti. Quum autem is dixiſſet ut janitorem prius excitaret ad radicem dormientem, ut quum ille aperuiſſet, deſcenderet, & illa quærente ut ipſum vocaret, Canis ſtatim proſiliens eam dilaceravit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, prudentes homines, inimicos inſultantes ad fortiores aſtu mittere.

37. *Leo & Rana.*

LEo audita aliquando Rana valde clamante vertit ſe ad vocem, ratus magnum aliquod animal eſſe, parumper autem expectante, ut vidit ipſam ſtagno egreſſam, accedens propiùs proculcavit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non oportere, ante quam videas auditu ſolo perturbari.

38. Leo

38. *Leo & Asinus & Vulpes.*

LEo & Asinus & Vulpes inita societate, egressi sunt ad venandum. Multa igitur præda capta, jussit Leo Asino ut divideret sibi. At ille tribus partibus factis æqualiter, ut eligerent eos hortabatur. Et Leo ira percitus Asinum devoravit. Inde Vulpi ut divideret jussit. Illa verò in unam partem omnibus congestis, sibi minimum quiddam reliquit. Tum Leo ipsi, Quis te, ô optima, dividere sic docuit? Ea inquit, Asini calamitas.

Affabulatio.

Fabula significat, castigamenta hominibus esse aliorum infortunia.

39. *Leo & Ursus.*

LEo & Ursus simul magnum nacti hinnulum, de eo pugnabant. Graviter igitur à seipsis affecti, ut ex multa pugna etiam vertigine corriperentur, defatigati jacebant. Vulpes autem circumcirca eundo ubi prostratos eos vidit, & hinnulum in medio, jacentem, hunc per medios utrosque percurrens rapuit, fugiensque abiit. At illi videbant quidem ipsam, sed quia non poterant surgere, Nos miseros, dicebant, quòd Vulpi laboravimus.

Affabulatio.

Fabula significat, aliis laborantibus alios lucrari.

40. *Va-*

40. *Vates.*

VAtes in foro ſedens, diſſerebat. Quum autem ſu pervenisſet quidam derepente, & renunciaſſe quod domus ipſius feneſtræ apertæ omnes eſſent, & quæ intus erant ablata omnia, exilivit ſuſpirans, & curſim ibat. At quum quidam vidiſſet ipſum currentem, Heus tu, inquit, qui alienas res præſcire profiteris, tua ipſius non prævaticinabere?

Affabulatio.

Fabula in eos qui ſuam vitam pravè gubernantes, qu nihil ad ſe attinent præſcire conantur.

41. *Formica & Columba.*

FOrmica ſitiens deſcendit in fontem, ac tracta à fluxu, ſuffocabatur. Columba verò hoc viſo, ramum arboris decerptum in fontem projecit, ſuper quo ſedendo Formica evaſit. Auceps autem quidam poſt hoc calamis compoſitis ad Columbam comprehendendam ibat. Hoc autem viſo Formica aucupis pedem momordit, qui dolens & calamos projecit, & ut Columba ſtatim fugeret, auctor fuit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, oportere benefactoribus gratiam referre.

42. *Ve-*

42. *Veſpertilio & Rubus & Mergus.*

VEſpertilio & Rubus & Mergus inita ſocietate, mercatoriam decreverunt vitam agere. Itaque Veſpertilio argentum mutuata, depoſuit in medium, Rubus veſtem ſecum accepit, Mergus tertius æs, & enavigaverunt. Tempeſtate autem vehementi oborta, & navi emerſa, omnibus perditis, ipſi in terram evaſerunt. Ex illo igitur Mergus littoribus ſemper aſſidet, num quopiam æs ejiciat mare. Veſpertilio verò creditores timens, interdiu non apparet, ſed noctu ad pabulum exit. Rubus prætereuntium veſti inhæret, quærens ſicubi ſuam cognoſcat.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, in ea, quibus incumbimus, in poſterum nos recidere.

43. *Ægrotus & Medicus.*

ÆGrotus quidam à Medico rogatus quomodo valuiſſet: Plus, ait, quam oporteret, ſudaſſe. Ille autem bonum ait hoc eſſe. Secundò verò ab ipſo iterum rogatus quomodo habuiſſet, horrore correptum, ait, valde concuſſum fuiſſe. Ille & hoc bonum eſſe ait. Tertiò rurſum rogatus quomodo valuiſſet, ait, in intercutem incidiſſe. Ille & hoc rurſus bonum ait eſſe. Inde ex domeſticis quodam ipſum rogante, Ut habes? Ego, ait, heus tu, præ bonis pereo.

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, maximè ex hominibus odio nobis haberi, qui ad gratiam semper loqui student.

---

44. *Lignator & Mecurius.*

LIgnator quidam juxta fluvium suam amisit securim. Inops igitur consilii juxta ripam sedens plorabat. Mercurius autem intellecta causa, & miseratus hominem, urinatus in fluvium, auream sustulit securim, & an hæc esset quam perdiderat rogavit. Illo non eam esse, dicente, iterum urinatus argenteam sustulit. Illo, neq; hanc esse suam dicente, tertiò urinatus, illam ipsam sustulit, illo hanc verè esse deperditam dicente. Mercurius probata ipsius æquitate, omnes ei donavit. Ille profectus omnia sociis quæ acciderant narravit. Quorum unus eadem facere decrevit, & ad fluvium profectus, & suam securim consultò demisit in profluentem, & plorans sedebat. Apparuit igitur Mercurius & illi, & caussa intellecta ploratûs, urinatus similiter auream securim extulit, & rogavit, an hanc amisisset. Illo lætabundo, &, Verè hæc est, dicente, perosus Deus tantam impudentiam, non solùm illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, quantum justis Deus auxiliatur, tantum injustis esse contrarium.

45. *Asinus & Hortulanus.*

ASinus ſerviens olitori, quoniam parum comedebat, plurimum laborabat, precatus eſt Jovem, ut ab olitore liberatus, alteri venderetur domino. Quum Jupiter exoratus, juſſiſſet ipſum figulo vendi, iterum iniquiore animo perferebat quàm priùs, onera, & cœnum, & tegulas ferens. Rurſus igitur ut mutaret dominum rogavit, & coriario venundatus eſt. Pejorem itaque prioribus herum nactus, & videns quæ ab eo fierent, ſuſpirando ait, Hei mihi miſero, melius erat mihi apud priores heros manere, hic enim, ut video & pellem meam conficiet.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, tunc maximè priores dominos à famulis expeti, quum de ſecundis periculum fecerint.

46. *Auceps & Galerita.*

AUceps avibus ſtruxerat laqueos: Galerita vero hunc procul videns, rogavit, quidnam faceret? eo urbem condere dicente, deinde procul regreſſo, & abſcondito, Galerita, viri verbis credens, acceſſit ad caſſem & capta eſt. At aucupe accurrente, illa dixit, Heus tu, ſi talem urbem condis non multos invenies incolentes.

Affabulatio.

Fabula significat, tunc maxime domos & urbes desolari, quum præfecti molesti fuerint.

---

47. *Viator.*

VIator multa confecta via, oravit, si quod invenerit, dimidium Mercurio ejus dedicaturum. Nactus igitur peram cariotarum & amygdalarum plenam, atque ea accepta, eas comedit. Sed cariotarum ossa & amygdalarum cortices super altari quodam imposuit, inquiens, Habes, ô Mecuri, votum. Nam rei inventæ exteriora & interiora tecum partior.

Affabulatio.

Fabula significat, virum avarum, qui & Deos ob cupiditatem fallit.

---

48. *Puer & Mater.*

PUer ex literario ludo condiscipuli librum furatus, tulit matri. Quum ea vero non corripuisset, sed potius amplexata fuisset, provectus ætate cœpit & majora furari. In ipso autem furto aliquando deprehensus, ducebatur rectà ad mortem. At sequente & lugente matre, ille carnifices orabat, ut pauca quædam matri colloqueretur in aurem. Quæ quum illico ori filii se admovisset, ille aurem dentibus demorsam abscidit. Matre autem & aliis accusantibus, quia non solùm furatus sit, sed jam & in matrem impius esset, ille ait, hæc enim mihi perditionis fuit causa. Si enim quum librum furatus

furatus eram me corripuiſſet, non ad hæc uſque progreſſus nunc ducerer ad mortem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eorum qui non in principio puniuntur in majus augeri mala.

---

49. *Paſtor & Mare.*

PAſtor in maritimo loco gregem paſcens, viſo tranquillo mari, deſideravit navigare ad mercaturam. Venditis igitur ovibus, & palmarum fructibus emptis, ſolvit. Tempeſtate verò vehementi facta, & navis in periculo quum eſſet, ne ſubmergeretur, omni onere ejecto in mare, vix vacua navi evaſit incolumis. Poſt verò dies non paucos, tranſeunte quodam, & maris (erat enim id fortè tranquillum) quietem admirante, ſuſcepto ſermone. Hic ait, cariotas iterum, ut videtur, deſiderat, & propterea videtur quietum.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, calamitates hominibus documenta fieri.

---

50. *Punica & Malus.*

PUnica & Malus de pulchritudine contendebant. Multis contentionibus interim factis, rubus ex proxima ſepe audiens, Deſinamus, ait, ô amicæ, aliquando pugnare.

Affabulatio.

Fabula significat, in præstantiorum seditionibus vilissimos etiam conari esse aliquos.

---

51. *Talpa.*

TAlpa cœcum animal est. Dixit igitur aliquando matri, Morum mater video, deinde rursus ait, Thuris odore plena sum: & tertiò iterum, Ærei, inquit, lapilli fragorem audio. Mater verò respondens ait, O filia, ut jam percipio, non solùm visu privata es sed & auditu, & olfactu.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos jactabundos impossibilia profiteri, & in minimis redargui.

---

52. *Vespæ & Perdices.*

VEspæ & Perdices sitibundæ ad agricolam iverunt ab eoque petierunt ut daret eis bibere, promittentes pro aqua hanc gratiam reddituras: Perdices quidem, fodere vineas: Vespæ autem, circumcirca eund aculeis arcere fures. At agricola inquit, Sed mihi sunt duo boves, qui nihil promittunt, tamen omnia faciunt. Melius igitur est illis dare quam vobis.

Affabulatio.

Fabula in viros perniciosos, qui promittunt quidem juvare, lædunt autem admodum.

53. *Pavo & Monedula.*

AVibus creaturis regem, Pavo rogabat ut se ob pulchritudinem eligerent. Eligentibus autem eum omnibus monedula suscepto sermone ait, Sed si te regnante Aquila nos persequi aggressa fuerit, quomodo nobis opem feres?

Affabulatio.

Fabula significat, principes non modò propter pulchritudinem, sed & fortitudinem, & prudentiam eligere oportere.

54. *Aper & Vulpes.*

APer, quum cuidam adstaret arbori, dentes acuebat. Vulpe autem rogante causam, quare nulla proposita necessitate, dentes acueret, inquit, Non abs re hoc facio. Nam si me periculum invaserit, minime me tunc acuendis dentibus occupatum esse oportebit, sed potius paratis uti.

Affabulatio.

Fabula significat, adversus periculum præparatum esse oportere.

55. *Cassita.*

CAssita à laqueo capta plorans dicebat, Hei mihi miseræ & infelici volucri. Non aurum surripui cujusquam, non argentum, non aliud quicquam pretiosum. Granum autem tritici parvum mortis mihi causa fuit.

Affabulatio.

Fabula in eos qui ob vile lucrum magnum subeunt periculum.

56. *Hinnulus.*

HInnulus aliquando Cervo ait, Pater, tu natus es & major & celerior canibus, & cornua præterea ingentia gestas ad vindictam, curnam igitur sic eos times? Et ille ridens ait: Vera quidem hæc inquis, fili: unum verò scio, quòd quum canis latratum audivero, statim ad fugam nescio quomodo efferor.

Affabulatio.

Fabula significat, naturâ timidos nulla admonitione confirmari.

57. *Lepores & Ranæ.*

LEpores aliquando in unum profecti sui ipsorum deplorabant vitam, quòd foret periculis obnoxia, & timoris plena: se enim ab omnibus & canibus & aquilis,

lis, & aliis multis consumi. Melius itaq; esse mori semel, quam toto vitæ tempore timere: hoc igitur confirmato, impetum fecerunt simul in paludem, quasi in eam delapsuri, & suffocandi. Sed quum Ranæ, quæ circum paludem sedebant, cursus strepitu percepto illico in hanc insiluissent, ex leporibus quidam sagacior esse visus aliis ait, Sistite, ô socii, nihil grave in vos ipsos molimini, jam ut videtis, & nobis alia sunt animalia timidiora:

Affabulatio.

Fabula significat, miseros gravioribus aliorum consolari calamitatibus.

---

58. *Asinus & Equus.*

ASinus Equum beatum putabat, quod abunde nutriretur & accuratè, quum ipse neque palearum satis haberet, idque plurimum defatigatus. Quum autem tempus instititit belli & miles armatum ascendit Equum, huc illuc ipsum impellens, cæterum & in medios hostes insiluit, & Equus vulneratus jacebat. His visis, Asinus Equum, mutata sententia, miserum existimabat.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere principes & divites æmulari, sed in illos invidia & periculo consideratis, paupertatem amare.

59. *Avi-*

59. *Avarus.*

AVarus quidam, quum omnia ſua bona vendidiſſet, & auream maſſam feciſſet, in loco quodam defodit, una defoſſo illic & animo ſuo & mente, atque quotidie eundo, ipſam videbat. Id autem quum ex operariis quidam obſervaſſet, cognovit, & refoſſam maſſam abſtulit. Poſt hæc & ille profectus, & vacuum locum videns, lugere cœpit, & capillos evellere. Hunc quum quidam vidiſſet ſic plorantem & cauſam audiviſſet, Ne ſic, ait, heus tu, triſtare, neque enim habens aurum, habebas. Lapidem igitur pro auro acceptum reconde, & puta tibi aurum eſſe: eundem enim tibi uſum præſtabit. Nam, ut video, neque quum aurum erat, utebare

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nihil eſſe poſſeſſionem, niſi uſus adfuerit.

60. *Anſeres & Grues.*

ANſeres & Grues in eodem prato paſcebantur. Venatoribus autem viſis, Grues, quòd eſſent leves ſtatim evolaverunt: Anſeres verò ob onus corporum, quum manſiſſent, capti fuerunt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, & in expugnatione urbis inopes facilè fugere, divites autem ſervire captos.

61. *Testudo & Aquila.*

TEstudo orabat Aquilam, ut se volare doceret. Ea autem admonente, procul hoc à natura ipsius esse, illa magis precibus instabat. Accepit ergo ipsam unguibus, & in altum sustulit, inde demisit. Hæc autem in petras cecidit, & contrita est.

Affabulatio.

Fabula significat, multos, quia in contentionibus prudentiores non audierint, seipsos læsisse.

62. *Pulex.*

PUlex aliquando saltans, viri pedibus inhæsit: hic autem Herculem in auxilium invocabat: at quum illinc rursus saltasset, suspirans ait, O Hercules si contra pulicem non auxiliatus es, quomodo contra majores adversarios adjuvabis?

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere in minimis Deum rogare, sed in necessariis.

63. *Cerva.*

CErva altero obcœcata oculo, in litore pascebatur, sanum oculum ad terram propter venatores habens, alterum verò ad mare, unde nihil suspicabatur: præter

præternavigantes autem quidam, & hoc conjectantes ipſam ſagittarunt. Hæc autem ſeipſam lugebat, quòd unde timuerat, nihil paſſa foret: quod non putabat malum allaturum, ab eo proditam.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſæpe quæ nobis noxia videntur, utilia fieri; quæ verò utilia, noxia.

---

65. *Cerva & Leo.*

CErva venatores fugiens, in ſpeluncam ingreſſa eſt: in leonem autem ibi incidens ab ea comprehenſa eſt: moriens autem dicebat, Hei mihi, quod homines fugiens in ferarum immitiſſimum incidi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, multos homines, dum parva fugiunt pericula, in magna incurrere.

---

65. *Cerva & Vitis.*

CErva venatores fugiens, ſub vite delituit. Quum præteriiſſent autem parumper illi; Cerva prorſus jam latere arbitrata, vitis folia depaſci incepit. Illis verò agitatis & venatores converſi, & quod erat verum, arbitrati animal aliquod ſub foliis occultari, ſagittis confecerunt Cervam. Hæc autem moriens talia dicebat: juſta paſſa ſum, non enim offendere oportebat quæ me ſervaret.

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, qui injuria benefactores afficiunt, à Deo puniri.

66. *Asinus & Leo.*

CUm Asino Gallus aliquando pascebatur. Leone autem aggresso Asinum, Gallus exclamavit, & Leo (aiunt enim hunc Galli vocem timere) fugit. At Asinus ratus propter se fugisse, aggressus est statim Leonem, Ut verò procul hunc persequutus est, quò non amplius Galli perveniebat vox, conversus Leo devoravit. Hic verò moriens clamabat, Me miserum & dementem! Ex pugnacibus enim non natus parentibus, cujus gratia in aciem irrui?

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque homines inimicos, qui se de industria humiliarunt, aggredi, atque ita ab illis occidi.

67. *Olitor & Canis.*

OLitoris Canis in puteum decidit: Olitor autem ipsum illinc extracturus, descendit & ipse in puteum. Ratus autem Canis accessisse, ut se inferiùs magis obrueret, Olitorem conversus momordit. Hic autem cum dolore reversus, Justa, inquit, patior, nam cur unquam sui interfectorem servare studui?

Affabulatio.

Fabula in injustos, & ingratos.

68. *Sus & Canis.*

SUs & Canis mutuò convitiabantur. Et Sus jurabat per Venerem, proculdubio dentibus discissurum Canem. Canis verò ad hæc per Ironiam dixit, Bene per Venerem nobis juras, significas enim ab ipsa vehementer amari, quæ impuras tuas carnes degustantem nullo pacto in sacellum admittit. Et Sus, propter hoc igitur magis præ se fert Dea amare me. Nam occidentem, aut alio quovis modo lædentem omnino aversatur tu tamen malè oles, & viva, & mortua.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes oratores quæ ab inimicis objiciuntur convicia artificiose in laudem convertere.

69. *Sus & Canis.*

SUs & Canis de fœcunditate certabant: dixit autem Canis fœcundam se esse maximè pedestrium omnium: & Sus occurrens, ad hæc inquit, Sed quum hoc dicis, scito & cœcos tuos te catulos parere.

Affabulatio.

Fabula significat, non celeritate res, sed perfectione judicari.

70. *Serpens & Cancer.*

SErpens unà cum Cancro vivebat, inita cum eo ſocietate. Itaque Cancer ſimplex moribus, ut & ille mutaret admonebat aſtutiam: hic autem minimè obediebat. Quum obſervaſſet igitur Cancer ipſum dormientem, & pro viribus compreſſiſſet, occidit. At Serpente poſt mortem extenſo, ille ait, Sic oportebat antehac rectum & ſimplicem eſſe. Neque enim hanc pœnam dediſſes.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, qui cum dolo amicos adeunt, ipſos offendunt potiùs.

71. *Paſtor & Lupus.*

PAſtor nuper natum Lupi catulum reperit, ac ſuſtulit, unaque cum canibus nutrivit. At quum adoleviſſet, ſi quando Lupus ovem rapuiſſet, cum canibus & ipſe perſequebatur. Quum canes verò aliquando non poſſent aſſequi Lupum, atque ideo reverterentur, ille ſequebatur, ut quum ipſum aſſequutus eſſet, ut Lupus particeps foret venationis, deinde redibat. Sin autem Lupus extra non rapuiſſet ovem, ipſe clam occidens unà cum canibus comedebat, donec paſtor quum conjectaſſet & intellexiſſet rem, de arbore ipſum ſuſpendit & occidit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, naturam pravam bonos mores non nutrire.

72. *Leo & Lupus.*

LEo quum consenuisset, ægrotabat jacens in antro. Accesserunt autem visitatura regem, præter Vulpem, cætera animalia. Lupus igitur capta occasione, accusabat apud Leonem Vulpem, quasi nihili facientem suum omnium dominum, & propterea neque ad visitationem profectam. Interim affuit & Vulpes, & ultima audivit Lupi verba. Leo igitur contra eam infremuit: sed defensionis tempore petito, & quis, inquit, eorum qui convenerunt, tantum profuit, quantum ego, quæ in omnem partem circuivi, & medicamentum pro te à medico quæsivi, & didici? Quum autem Leo statim ut medicamentum diceret imperasset, illa inquit, Si Lupo vivente excoriato, ipsius calidam pellem indueris. Et Lupo statim mortuo jacente, Vulpes ridens ait, Sic non oporteret dominum ad malevolentiam movere, sed ad benevolentiam.

Affabulatio.

Fabula significat, eum qui quotidie machinatur, in seipsum laqueum vertere.

73. *Mulier.*

MUlier quædam virum ebrium habebat: ipsum autem à morbo liberatura, tale quid comminiscitur. Aggravatum enim ipsum ab ebrietate quum observasset, & mortui instar insensatum in humeros elevatum in sepulcretum allatum deposuit, & abiit. Quum verò

verò ipſum jam ſobrium eſſe conjectata eſt, profecta januam pulſavit ſepulcreti: ille autem quum diceret, Quis eſt qui pulſat januam? uxor reſpondit, Mortuis cibaria ferens, ego adſum: & ille non mihi comeſſe, ſed bibere, ô optime, potius affer: moleſtus enim mihi es, quum cibi non potus meminiſti. Hæc autem pectore percuſſo, Heu mihi miſeræ, inquit: nam neque aſtu profui: tu enim vir non ſolum non emendatus es, ſed pejor quoque teipſo evaſiſti, cum in habitum tibi deductus ſit morbus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non oportere malis actibus immorari, nam & nolentem quandoque hominem conſuetudo invadit.

---

74. *Cygnus.*

VIr dives & Anſerem & Cygnum ſimul nutriebat, non ad eadem tamen, ſed alterum cantus, alterum menſæ gratia. Quum autem oporteret anſerem ea efficere quorum cauſa nutriebatur, nox erat ac diſcernere tempus non permiſit utrumque. Cygnus autem pro anſere abductus, cantat cantum quendam, mortis exordium: ac cantu quidem exprimit naturam, mortem verò effugit ſuavitate canendi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſæpe muſicen differre mortem.

74. *Æthiops.*

ÆThiopem quidam emit: talem ei colorem inesse ratus negligentia ejus qui prius habuit. Ac assumpto in domum omnes ei adhibuit absterſiones, omnibus lavacris tentavit, mundare: & colorem quidem transmutare non potuit, ſed morbum vexatio paravit.

Affabulatio.

Fabula significat, manere naturas, ut à principio provenerunt.

76. *Hirundo & Cornix.*

HIrundo & Cornix de pulchritudine contendebant. Reſpondens autem Cornix ei dixit, Sed tua pulchritudo verno tempore floret, meum verò corpus etiam hyeme durat.

Affabulatio.

Fabula significat, durationem corporis decore meliorem esse.

77. *Butalis.*

BUtalis à feneſtra quadam pendebat; veſpertilio autem profecta rogavit cauſam, quare die ſilet, nocte canit. Quum autem ea non incaſſum hoc facere dixiſſet, nam die canendo olim capta fuerat, & propterea

pterea ex illo prudens evasit. Vespertilio ait, Sed non te cavere nunc oportet quum nulla utilitas, sed antequam capereris.

Affabulatio.

Fabula significat, in infortuniis inutilem esse pœnitentiam.

---

78. *Cochleæ.*

RUstici filius assabat cochleas: quum autem audiret eas stridentes, ait, O pessimæ animantes, domibus vestris incensis vos canitis.

Affabulatio.

Fabula significat, omne intempestivè factum vituperabile esse.

---

79. *Mulier & Ancillæ.*

MUlier vidua operosa ancillas habens, has solebat noctu excitare ad opera, ad Gallorum cantus. His verò assiduè defatigatis labore, visum est oportere domesticum occidere Gallum, tanquam illum, qui noctu excitaret heram. Evenit autem ipsis hoc facto ut in grandiora inciderent mala. Nam hera, quum ignoraret Gallorum horam, magis de nocte eas excitabat.

Affabulatio.

Fabula significat, plerisque hominibus consilia esse malorum causas.

---

80. *Mulier venefica.*

MUlier venefica & divinarum irarum propulsiones promittens, multa facere perseverabat, & lucrum inde facere: quidam igitur accusaverunt eam impietatis, & convicerunt, & damnatam ducebant ad mortem. Videns autem quidam eam duci, ait, Tu quæ Deorum iras avertere promittebas, quomodo neque hominum consilium mutare potuisti?

Affabulatio.

Fabula significat, multos magna promittentes, ne parva quidem facere posse.

---

81. *Mustela.*

MUstela in officinam ingressa ferrarii, ibi jacentem circumlambebat limam. Rasa autem lingua, sanguis multus ferebatur. Hæc autem lætabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totam linguam absumpsit.

Affabulatio.

Fabula in eos qui in contentionibus seipsos offendunt.

82. *Agri-*

82. *Agricola.*

AGricola quidam fodiens aurum reperit: quotidie igitur terram, ut ab ea beneficio affectus coronabat. Hic autem fortuna adſtans, inquit, Heus tu, cur terræ mea munera attribuis, quæ ego tibi dedi ditatura te? nam ſi tempus immutetur, & in alias manus hoc tuum aurum veniat, ſcio te tunc me Fortunam accuſaturum.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, oportere benefactorem cognoſcere, atque huic gratiam referre.

83. *Viatores.*

DUo quidam unà iter faciebant, & quum alter ſecurim reperiſſet, alter qui non invenit, admonebat ipſum, ne diceret, inveni, ſed invenimus: Sed paulò pòſt, quum aggrederentur ipſos qui ſecurim perdiderant, habens ipſam perſequentibus illis, ad eum qui una iter faciebat, dicebat Periimus. Hic autem aiit, Perii dic, non periimus. Etenim & tunc quum ſecurim inveniſti, inveni dixiſti, non invenimus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, qui non fuerunt participes felicitatum, neque in calamitatibus firmos eſſe amicos.

84. *Rana.*

DUæ ranæ vicinæ ſibi erant. Paſcebantur autem, altera in profundo, & procul à via, ſtagno ; altera in via parum aquæ habens. Verùm quum quæ in ſtagno alterum admoneret, ut ad ſe migraret, ut tutiore cibo frueretur, illa non paruit, dicens, Firmiſſima teneri hujuſce loci conſuetudine, quouſque obtigit currum prætereuntem ipſam confringere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, homines quoque prava aggredientes, citius mori quam mutentur in melius.

85. *Apiarius.*

IN mellarium ingreſſus quidam domino abſente, favum abſtulit. Hic autem reverſus, ut alveolos vidit inanes, ſtans quod in his erat perſcrutabatur. Apes autem è paſtu redeuntes, ut deprehenderunt ipſum, aculeis percutiebant, peſſiméque tractabant. Hic autem ad eas, ô peſſimæ animantes furatum veſtros favos illæſum dimiſiſtis, me vero ſatagentem veſtri percutitis?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſic hominum quoſdam per imprudentiam inimicos non cavere, amicos autem ut inſidiatores repellere.

86. *Alcedo.*

ALcedo avis eſt ſolitaria, ſemper in mari vitam degens. Hanc aiunt, hominum venationes caventem, in ſcopulis maritimis nidum ædificare. Cæterùm aliquando paritura, nidum fecit. Egreſſa autem ea ad pabulum, evenit mare à vehementi concitatum vento elevari ſupra nidum, atque hoc ſubmerſo, pullos perdere. Hæc reverſa, re cognita, ait, Me miſeram, quæ terram ut inſidiatricem cavens, ad hoc confugi, quod mihi longè eſt infidius.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, homines etiam quoſdam ab inimicis cavendo, ignaros in multo graviores inimicis amicos incidere.

87. *Piſcator.*

PIſcator in fluvio quodam piſcabatur: extenſis autem retibus & fluxu comprehenſo, utrimque funi alligato lapide, aquam verberabat, ut piſces fugientes incautè in retia inciderent, Cùm quidam verò ex iis qui circa locum habitabant, id facere videret, increpabat quòd fluvium turbaret, & claram aquam non ſineret bibere. Et is reſpondit, Sed niſi ſic fluvius perturbetur, me oportebit eſurientem mori.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, civitatum etiam rectores tunc maximè quæſtum facere, quum patrias in ſeditionem induxerint.

---

88. *Simius & Delphis.*

MOris quum eſſet navigantibus Melitenſes catulos & Simios adducere in ſolamen navigationis, navigans quidam habebat ſecum & Simium. Quum autem perveniſſet ad Sunium Atticæ promontorium, tempeſtatem vehementem fieri contigit. Navi autem everſa, & omnibus enatantibus, natabat & Simius. Delphis autem aliquis ipſum conſpicatus, & hominem eſſe ratus, ſubiens ſuſtinebat ad terram perferens. Ut verò in Piræo fuit Athenienſium navali, rogavit Simium, an genere eſſet Athenienſis? Quum autem hic diceret, & claris ibi eſſe parentibus, rogavit, an & Piræum noſſet? Ratus autem Simius de homine eum dicere, ait, & valde amicum eſſe ei, & familiarem, & Delphis tanto mendacio indignatus, ſubmergens ipſum occidit.

Affabulatio.

Fabula in viros qui veritatem ignorantes, decipiendum eſſe exiſtimant.

89. *Muscæ.*

IN cella quadam melle effuso, Muscæ advolantes comedebant. Implicitis autem earum pedibus evolare non poterant. Quum vero suffocarentur, dicebant, Miseræ nos quia ob modicum cibum perimus.

Affabulatio.

Fabula significat, multis gulam multorum malorum esse caussam.

90. *Mecurius & Statuarius.*

MErcurius scire volens quanti apud homines esset, ivit in Statuarii domum, transformatus in hominem, & visa statua Jovis, rogabat, quanti quis ipsam emere posset. Hic autem quum dixisset, drachma, risit; & quanti Junonis, ait, quum dixisset, pluris: visa & sua ipsius statua, ac opinatus quum nuntius sit Deorum & lucrosus, maximam de se apud homines haberi rationem, rogavit de se. Statuarius verò ait, Si hasce emeris, & hanc tibi additamentum do.

Affabulatio.

Fabula in virum gloriosum, qui nullius apud alios est pretii.

91. *Mer-*

91. *Mercurius & Tiresias.*

MErcurius volens Tiresiæ vaticinium an verum esset cognoscere, furatus ipsius boves ex rure venit ad ipsum in urbem similis factus homini, & ad ipsum divertit. Boum autem amissione renunciata Tiresiæ, ille assumpto Mercurio exivit, augurium aliquod de fure consideraturus, & huic jubet dicere sibi, quamnam avem viderit. Mecurius autem primùm vidisse Aquilam à sinistris ad dextram volantem, dixit. Hic non ad se eam attinere quum dixisset: secundò Cornicem super arbore quadam sedentem vidit, & modò superius aspicientem, modò ad terram declinatam, & vati refert. Et is, re cognita, inquit, Sed hæc Cornix jurat & Cœlum & Terram, si tu velis, meas me recepturum boves.

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit adversus virum furacem.

---

92. *Canes.*

HAbens quidam duos Canes, alterum venari docuit alterum domum servare. Cæterum si quando venaticus caperet aliquid, & domus custos particeps unà cum eo dapis erat: ægrè ferente autem venatico, & illi objiciente, quòd ipse quotidie laboraret, ille nihil laborans suis nutriretur laboribus, respondens ipse ait, Non me, sed herum reprehende, qui non laborare me docuit, sed labores alienos comesse.

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, adolescentes qui nihil sciunt, haud esse reprehendendos, quum eos parentes sic educaverint.

93. *Maritus & Uxor.*

HAbens quidam uxorem, quæ domesticis omnibus inimica erat, voluit scire an etiam erga paternos domesticos ita afficeretur: quapropter cum rationabili prætextu ad suum ipsam misit patrem. Paucis verò pòst diebus ea reversa, rogavit quomodo erga illos habuisset. Hæc verò quum dixisset: bubulci & pastores me suspectabant, ad eam ait, Sed ô uxor, si eos odisti, qui manè greges agunt, serò autem revertuntur, quid sperare oportet in iis quibuscum toto conversaris die?

Affabulatio.

Fabula significat, sic sæpe ex parvis magna, & ex manifestis incerta cognosci.

94. *Hædus & Lupus.*

HOedus derelictus à grege persequente Lupo, conversus ad eum dixit, ô Lupe, quoniam credo me tuum cibum futurum, ne injucunde moriar, cane tibia primùm ut saltem. Lupo autem canente tibia, atque Hœdo saltante, canes quum audivissent, Lupum persequuti sunt: hic conversus Hœdo, inquit, Merito hæc mihi fiunt: oportebat enim me, coquus quum sim tibicinem non agere.

Affabulatio.

Fabula significat, qui ea, quibus natura apti sunt, negligunt, quæ verò aliorum sunt exercere conantur, in infortunia incidere.

95. *Cancer & Vulpes.*

CAncer è mari quum ascendisset in loco quodam pascebatur. Vulpes verò esuriens, ut conspexit, accessit, ac eum rapuit. Ille devorandus ait, sed ego justa patior, qui marinus quum sim, terrestris esse volui.

Affabulatio.

Fabula significat, homines etiam, qui propriis derelictis exercitiis, ea quæ nihil conveniunt aggrediuntur, meritò infortunatos esse.

96. *Citharœdus.*

CItharœdus rudis in domo calce incrustata, ut solebat canens, & contrà resonante in se voce, putabat valde canorus esse, itaq; ob id elatus cogitavit etiam theatro sese committere oportere. Profectus verò ad se ostendendum, quum malè admodum caneret, lapidibus ipsum explosum abegerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdam, qui in scho-

li-

lis videntur esse aliqui, quum ad res publicas se conferunt, nullius pretii esse.

97. *Fures.*

FUres in domum quandam ingressi, nihil invenerunt, nisi gallum, atque hoc capto abierunt. Hic ab eis occidendus rogabat, ut se dimitterent, dicens, utilem esse hominibus, ut qui noctu eos ad opera excitet. Hi verò dixerunt, Sed propter hoc te tanto magis occidimus: illos enim excitando, furari nos non sinis.

Affabulatio.

Fabula significat, ea maximè pravis esse adversa, quæ bonis sunt beneficia.

98. *Cornix & Corvus.*

COrnix corvo invidens, quòd is per auguria hominibus vaticinaretur, ob idque crederetur uti futura prædicens, conspicata viatores quosdam prætereuntes ivit super arborem quandam stansque valde crocitavit. Illis verò ad vocem conversis, & stupefactis, re cognita quidam inquit, Abeamus heus vos, Cornix enim est quæ crocitavit, & augurium non habet.

Affabulatio.

Fabula significat, eodem modo & homines cum præstantioribus certantes, præterquam quòd non ad æqua perveniunt, risu quoque dignos esse.

99. *Cornix & Canis.*

Cornix Minervæ ſacrificans, canem invitavit ad epulas. ille verò ad eam dixit, Quid fruſtra ſacrificia abſumis? Dea enim adeò te odit, ut ex peculiaribus quoque tibi auguriis fidem ſuſtulerit. Cui Cornix, Ob id magis ei ſacrifico, ut reconcilietur mihi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, pleroſque ob lucrum non vereri inimicos beneficiis proſequi.

100. *Corvus & Serpens.*

Corvus cibi indigens, ut Serpentem in aprico quodam loco dormientem vidit, hunc devolando rapuit. Hic quum ſe vertiſſet, atque momordiſſet ipſum, Corvus moriturus dixit, Me miſerum, qui tale reperi lucrum ex quo etiam pereo.

Affabulatio.

Fabula in virum qui ob theſaurorum inventionem de ſalute periclitatus ſit.

101. *Monedula & Columbæ.*

Monedula in Columbario quodam Columbas videns bene nutritas, dealbavit ſeſe, ivitque ut & ipſa, eodem cibo impertiretur. Hæ verò, donec tacebat,

bat, ratæ eam esse Columbam admiserunt. Sed quum aliquando oblita vocem emisisset, tunc ejus cognita natura, expulerunt percutiendo, eaque privata eo cibo rediit ad Monedulas rursum. Et illæ ob colorem quum ipsam non nossent, à suo cibo abegerunt, ut duorum appetens, neutro potiretur.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere & nos nostris contentos esse, considerantes habendi cupiditatem præterquam quòd nihil juvat, auferre sæpe & quæ adsunt bona.

---

102. *Monedula.*

MOnedulam quum quis cepisset, & pedem alligasset filo, suo tradidit filio. Hæc non ferendo victum inter homines, ubi parumper libertatem nacta est, fugit, in suumque nidum se contulit. Circumvoluto verò ramis vinculo, evolare haud valens, quum moritura esset, secum loquebatur, Me miseram, quæ apud homines non ferens servitutem, incautè me vita privavi.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnunquam quosdam, dum se à mediocribus student periculis liberare, in majora incidere.

---

103. *Mercurius.*

JUpiter Mercurio jussit, ut artificibus omnibus mendacii medicamentum misceret. Hic eo trito, & ad mensuram facto, æquabiliter singulis miscuit. Quum

verò ſolo relicto ſutore multum ſupereſſet medicamenti, totum acceptum mortarium ei miſcuit. Atque hinc contigit artifices omneis mentiri, maximè verò omnium ſutores.

Affabulatio.

Fabula in mendaces artifices.

---

104. *Jupiter.*

JUpiter formatis hominibus, omneis illis affectus indidit, ſolum indere pudorem oblitus eſt. Quapropter non habens undenam ipſum introduceret, per anum ingredi eum juſſit. Hic verò primum contradicebat, quòd indigna ferret. Vehementiùs verò eo inſtante ait, Sed ego ſanè his ingredior pactis, ſi amor non ingrediatur: ſi ingrediatur, ipſe exibo quamprimum. Ex hoc profecto evenit omnia ſcorta inverecunda eſſe.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, captos amore inverecundos eſſe.

---

105. *Jupiter.*

JUpiter nuptias celebrans, omnia animalia convivio excipiebat. Sola verò teſtudine tardè profecta, admiratus cauſam tarditatis, rogavit eam, quamobrem ipſa ad convivium non acceſſerit. Quum hæc dixiſſet, Domus chara, domus optima, iratus ipſi, damnavit ut domum bajulans circumferret.

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque homines eligere, parcè potius apud se vivere, quàm apud alios lautè.

---

106. *Lupus & Ovis.*

LUpus à canibus morsus, & malè affectus, abjectus jacebat. Cibi verò indigens, visa Ove, rogabat ut potum ex præterfluente flumine sibi afferret. Si enim tu mihi, inquit, dederis potum, ego cibum mihi ipsi inveniam. Illa re cognita, ait. Sed si ego potum do tibi, tu & cibo me uteris.

Affabulatio.

Fabula in virum maleficum per simulationem insidiantem.

---

107. *Lepores.*

LEpores olim belligerantes cum Aquilis invocarunt in auxilium Vulpes: hæ autem dixerunt, Vobis auxiliaremur nisi sciremus, qui vos estis, & cum quibus bellamini.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui cum præstantioribus certant, suam salutem contemnere.

108. *For-*

108. *Formica.*

QUæ nunc Formica, homo olim fuit. Hic agriculturæ assiduè incumbens, non erat propriis laboribus contentus, sed & vicinorum fructus surripiebat. Jupiter autem indignatus hujus habendi cupiditate, transmutavit eum in hoc animal, quæ Formica appellatur. Verum quum mutasset formam, non & affectum mutavit. Nam hucusque arva circumeundo aliorum labores colligit, & sibi recondit.

Affabulatio.

Fabula significat, natura pravos, etsi maximè speciem transmutaverint, mores non mutare.

109. *Verspertilio & Mustela.*

VEspertilio in terram cum cecidisset, à Mustela capta est, & quum occidenda foret, pro salute rogabat. Hac verò dicente, non posse ipsam dimittere, quòd natura volucribus omnibus inimica foret, ait, Non avem, sed murem esse: & sic dimissa est. Postremò autem quum iterum cecidisset, & ab alia capta Mustela, ne voraretur orabat. Hac autem dicente, cunctis inimicam esse muribus, se non Murem, sed Vespertilionem esse dicebat, & rursus dimissa est. Atque ita evenit, bis mutato nomine, salutem consequutam fuisse.

Affabulatio.

Fabula significat, neque nos in eisdem semper esse oportere, considerantes eos qui ad tempus mutantur, plerumque pericula effugere.

110 *Viatores.*

VIatores juxta littus quoddam iter facientes, venerunt in ſpeculam quandam, & illic conſpicati ſarmenta procul natantia, navim eſſe magnam exiſtimarunt: quamobrem expectarunt tanquam appulſura ea eſſet. Quum verò à vento lata ſarmenta propiùs forent, non navim amplius, ſed ſcapham videre videbantur. Advectis autem illis, quum ſarmenta eſſe vidiſſent, inter ſe dixerunt, Ut nos igitur fruſtrà quod nihil eſt expectabamus!

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nonnullos homines qui ex improviſo terribiles eſſe videntur, quum periculum feceris, nullius eſſe pretii inveniri.

111. *Aſinus Sylveſtris.*

ASinus ſylveſtris Aſino viſo domeſtico in loco quodam aprico, profectus ad ipſum, beatum dicebat, & corporis bona habitudine, & cibi perceptione. Deinde verò quum vidiſſet eum ferentem onera, & agaſonem retro ſequentem, & baculis ipſum percutientem ait, Aſt ego non amplius beatum te exiſtimo. Video enim non ſine magnis malis habere te fœlicitatem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non eſſe æmulanda lucra, in quibus inſunt pericula & miſeriæ.

112. *Aſini.*

112. *Asini.*

ASini olim propterea quòd assiduè onera ferrent & fatigarentur, legatos miserunt ad Jovem, solutionem laborum petentes. Hic autem ostendere ipsis volens, id non posse fieri, ait, tunc eos liberatum iri laboribus quum mingendo fluvium fecerint. At illi eum verum dicere existimantes ex illo & nunc usque, ubi aliorum urinam viderint Asinorum, illic & ipsi circumstando mingunt.

Affabulatio.

Fabula significat, unicuique quod fatale est incurabile esse.

113. *Asinus & Vulpes.*

ASinus indutus pelle Leonis, vagabatur reliqua bruta perterrens. Cæterùm visa Vulpe, tentavit & hanc perterrefacere. Hæc autem (casu enim ipsius vocem audiverat) ad ipsum ait, Sed bene nosti, quòd & ego te timuissem, nisi rudentem audivissem.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos indoctos, qui externis aliqui esse videntur, ex sua loquacitate redargui.

114. *Asin*

114. *Asinus & Ranæ.*

ASinus ligna ferens pertransibat paludem quandam. Lapsus autem, ut decidit, nec surgere posset, lamentabatur, ac suspirabat. Ranæ autem, quæ erant in palude, auditis ejus suspiriis, Heus tu, dixerunt, & quid faceres, si tanto hic tempore, quanto nos fuisses, quum quia ad breve tempus cecidisti, sic lamentaris?

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit in virum segnem, qui ob minimos quosque labores tristatur, quum ipse majoribus facilè resistat.

115. *Asinus & Corvus.*

ASinus ulcerato dorso in prato quodam pascebatur. Corvo autem insidente ei, & ulcus percutiente, Asinus rudebat ac saltabat. Sed Agasone procul stante ac ridente. Lupus præteriens ipsum vidit, & dixit, Miseri nos, quos si tantùm viderint, persequuntur, huic autem & arrident.

Affabulatio.

Fabula significat, maleficos homines, si tantùm appareant, dignosci.

116. *Asinus & Vulpes.*

ASinus & Vulpes, inita inter ſe ſocietate exiverunt ad venationem, Leo verò quum occurriſſet ipſis, Vulpes imminens periculum videns, profecta ad Leonem tradituram ei Aſinum pollicita eſt, ſi ſibi impunitatem promiſerit. Qui quum dimiſſurum eam dixiſſet, illa adducto Aſino in caſſes quoſdam ut incideret, fecit, Sed Leo videns illum fugere minimè poſſe, primam Vulpem comprehendit, deinde ſic ad Aſinum verſus eſt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eos qui ſociis inſidiantur, ſæpe & ſeipſos neſcios perdere.

117. *Gallina & Hirundo.*

GAllina Serpentis ovis inventis, diligenter calefacta excluſit. Hirundo autem quum eam vidiſſet, ait, O demens, quid hæc nutris, quæ cum excreverint, à te prima injuriam auſpicabuntur?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, implacabilem eſſe pravitatem, licet afficiatur maximis beneficiis.

118. *Camelus.*

QUum primùm visa est Camelus, homines perterriti, & magnitudinem admirati fugiebant: ubi verò procedente tempore cognoverunt ipsius mansuetudinem, confisi sunt eo usque ut ad eam accederent. At intellecto paulò pòst belluæ non inesse bilem, eo contemptûs iêre, ut & fræna ei imponerent, & pueris agendam traderent.

Affabulatio.

Fabula significat, terribiles res consuetudine contemptibiles fieri.

119. *Serpens.*

SErpens à multis hominibus pessundatus, Jovem postulavit. Jupiter autem ad eum dixit: sed si qui prior conculcavit pupugisses, nequaquam id facere secundus aggressus fuisset.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui priùs invadentibus resistunt, aliis formidolosos fieri.

120. *Columba.*

COlumba siti correpta, ut vidit quodam in loco poculum aquæ depictum, verum rata, atque multo

 elata

elata impetu, imprudens in tabulam offendit, ut & pennis ipsius perfractis in terram decideret, atque à quodam occurrentium caperetur.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines ob vehementes alacritates, inconsultò res aggredientes, injicere sese in perniciem.

121. *Columba & Cornix.*

COlumba in columbario quodam nutrita, fœcunditate superbiebat. Cornix verò ea audita, ait, Sed heus tu, desine hac re gloriari: nam quo plures paris eo plus mœroris accumulas.

Affabulatio.

Fabula significat, ex famulis quoque eos esse infelicissimos qui in servitute multos liberos procreant.

122. *Dives.*

DIves duas habens filias, altera mortua, præficas conduxit: quum verò altera filia dixisset, Ut nos miseræ, ipsæ ad quas pertinet luctus, lamentari nescimus, hæ verò non necessariæ, sic vehementer plangunt: mater ait, Ne mirare filia, si hæ ita lamentantur, nam nummorum gratia id agunt.

Affa-

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines pecuniæ amore non vereri ex alienis calamitatibus quæstum facere.

---

123. *Pastor.*

PAstor actis in quercetum quoddam ovibus, strata sub quercu veste, ascendit, & fructum decutiebat. Oves verò inter edendum glandes nesciæ & vestes unà devorarunt. At quum Pastor descendisset, & quod erat factum vidit, O pessima, ait, animalia, vos cæteris vellera ad vestes præbetis, à me verò, qui vos nutrio, etiam vestem surripuistis.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque homines ob dementiam, eos qui nihil ad se attinet beneficio afficientes, domesticos malè tractare.

---

124. *Piscator & Cerrus.*

PIscator demisso reti in mare, retulit Cerrum: qui parvus quum esset, suppliciter rogabat ipsum, ne tunc se caperet, sed dimitteret, quod parvus esset: at quum crevero, & magnus, inquit, evasero, me capere poteris, quoniam & majori tibi ero utilitati. Tum Piscator ait, Sed ego demens fuerim, si quod in manibus est misso lucro, licet sit parvum, expectando etiam magnum sperem.

Affabulatio.

Fabula significat, inconsideratum esse, qui spe majoris rei, quæ in manibus sunt amittat, quòd parva sint.

125. *Equus & Asinus.*

HOmo quidam habebat equum & asinum. Quum autem iter facerent in via ait Asinus Equo, Tolle à me oneris partem, si vis me esse salvum. Illo non persuaso, Asinus cecidit, atque è labore mortuus est. Ab hero autem omnibus impositis ei, & ipsa Asini pelle; conquerens Equus clamabat, Hei mihi miserrimo, quid mihi obtigit afflicto? quia enim parum oneris nolui accipere, ecce omnia gesto, & pellem.

Affabulatio.

Fabula significat, si magni cum parvis jungantur, utrosque servari in vita.

126. *Homo & Satyrus.*

HOmo quidam cum Satyro inita societate, unà cum eo comedebat. Hyems verò & frigus quum accessisset, homo manus suas admotas ori afflabat. Rogante autem Satyro, quam ob causam hoc faceret, ait, Manus meas calefacio propter frigus. Sed paulò pòst, edulio calido allato, homo admotum ori insufflabat ipsum. Rogante rursus, quare id faceret, ait, Ferculum frigefacio. Suscepto sermone Satyrus, Sed ego ait, posthac

hac renuncio tuam amicitiam: quia ex eodem ore & calidum emittis, & frigidum.

Affabulatio.

Fabula significat, fugere nos amicitias oportere, quarum anceps est affectio.

---

127. *Vulpes & Lignator.*

VUlpes venatores fugiens, & in deserto multa decursa via, virum Lignatorem in eo invenit, cui supplicabat ut se absconderet. A quo ei ostenso suo tugurio, ingressa delituit in angulis. Ac venatoribus profectis, & virum rogantibus, hic voce quidem negabat scire quidquam, sed manu locum ejus demonstrabat. Hi verò quum non advertissent, confestim abiere. Ut igitur vidit eos Vulpes præteriisse, exivit nihil alloquuta. Illo autem ipsam accusante, quòd servata à se gratias sibi non ageret, Vulpes conversa inquit, Heus tu, ego verò egissem tibi gratias, si verbis similes & manuum gestus & mores habuisses.

Affabulatio.

Fabula in eos qui verbis quidem utilia promittunt, sed contrà rebus faciunt.

---

128. *Homo perfractor statuæ.*

HOmo quidam ligneum habens deum, supplicabat ut sibi benefaceret. Quum igitur hæc faceret, & nihilominus in paupertate degeret, iratus elevatum ipsum cru-

cruribus, projecit in pavimentum. Illiſo igitur capite, ac ſtatim diffracto, auri quam plurimum effluxit: quod ille jam quum colligeret, exclamabat, Perverſus es ut puto, & ingratus: colenti enim mihi nequaquam profuiſti, verberanti autem te multa donaſti bona.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non profuturum te tibi, honorando pravum hominem, ſed verberando ipſum profuturum magis.

---

129. *Homo & Canis.*

HOmo quidam parabat cœnam, accepturus amicum quendam ſuum & familiarem. Canis item ipſius alium invitans Canem dicebat, O amice veni, cœna unà mecum. Is quum acceſſiſſet, lætus adſtabat, magnam ſpectans cœnam ſecum loquens, Papæ, quanta mihi lætitia nuper derepente oblata eſt: nam & nutriar, & ad ſatietatem cœnabo, item ut nullo modo cras eſuriam. Hæc ſecum quum diceret Canis, ſimulque moveret caudam, ut qui jam amico fideret, coquus ut vidit ipſum huc & illuc caudam circumagentem, arreptis ipſius cruribus, ejecit ſtatim de feneſtris. At is quum decidiſſet, abibat vehementer exclamans. Sed Canum quidam quum illa in via occurriſſet, percontabatur, ut bellè cœnatus es, amice? Qui reſpondens ei dixit, Multo potu inebriatus ſupra ſatietatem, ne ipſam quidem viam qua egreſſus ſum, novi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non oportere confidere iis qui ex alienis benefacere pollicentur.

120. *Pi-*

130. *Piſcator.*

PIſcator piſcandi rudis, acceptis tibiis ac retibus, perrexit ad mare, & ſtans ſuper petram quandam, primùm quidem ſonabat tibiis, exiſtimans ad vocis ſuavitatem piſces aſſilire. Ut verò multum contendens nihil proficeret, depoſitis tibiis, aſſumit rete, ac jacto in aquam, multum piſcium cepit. Quibus evacuato reti, ut ſalientes vidit, ait, O peſſimæ animantes, quum ſonabam tibia, non ſaltabatis: quum verò ceſſavi, id agitis.

Affabulatio.

Fabula in eos qui præter rationem, & inopportunè aliquid agunt.

131. *Bubulcus.*

BUbulcus armentum taurorum paſcens amiſit vitulum, luſtrandoque omnem ſolitudinem, indagando moram traxit, ubi autem invenire nihil potuit, precatus eſt Jovem, ſi furem qui vitulum cepit oſtenderit, hœdum in ſacrificium oblaturum. Cæterum proficiſcens in quercetum quoddam, invenit à Leone devorari vitulum. Trepidus igitur, & perterrefactus elevatis manibus ſuis in cœlum, ait, ô domine Jupiter, promiſeram tibi hœdum me daturum eſſe, ſi furem invenirem: nunc taurum tibi polliceor ſacrificaturum, ſi hujus manus effugero.

Affa-

Affabulatio.

Fabula in homines infortunatos, qui dum carent, ut inveniant, precantur: quum invenerint, quærunt effugere.

132. *Corvus.*

Corvus ægrotans, ait Matri, Mater precare Deum, nec lamentare. Ea verò respondens, ait, Quis Deus, ô fili, miserebitur tui? cujus enim tu carnes non es furatus?

Affabulatio.

Fabula significat, qui in vita multos inimicos habent, eos amicum in necessitate inventuros neminem.

133. *Aquila.*

Super petram Aquila sedebat, Leporem captura, hanc autem quidam percussit sagitta, quæ inter ipsam ingressa est. Sed crena cum pennis ante oculos stabat: quam quum vidisset, Et hæc, inquit, mihi altera mœstitia, quòd propriis pennis interearn.

Affabulatio.

Fabula significat, durum esse, quum quis à suis periculum patitur.

134. *Cicada & Formica.*

HYemis tempore quum triticum maderet, Formicæ ventilabant. Cicada autem esuriens petebat ab eis cibum. Formicæ verò dixerunt ei, Cur æstate non colligebas alimentum? hæc ait, Non eram otiosa, sed canebam musicè: tum hæ ridentes dixerunt, Si æstate modulabaris, hyeme salta.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere quenquam aliqua in re esse negligentem, ne mæreat, ac periclitetur.

135. *Vermis & Vulpes.*

QUi sub cœno celabatur Vermis, super terram egressus, dicebat omnibus animalibus, Medicus sum medicaminum doctus, qualis est Pæon deorum medicus. Et quomodo, ait Vulpes, alios curans, teipsum claudum non curas?

Affabulatio.

Fabula significat, nisi præstò experientia fuerit, omne verbum inane esse.

136. *Gallina auripara.*

GAllinam quis habens, ova aurea parientem, ratus intra ipsam auri massam inesse, occisam aliis Gallinis

Gallinis ſimilem reperit. Hic multum ſperans ſe inventurum divitiarum, etiam exiguis illis privatus eſt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, oportere contentum eſſe præſentibus & fugere inſatiabilitatem.

137. *Leo & Vulpes.*

LEo ſenio confectus, quum ſuppeditare ſibi cibum non poſſet, decrevit aſtu id facere. Itaque profectus in antrum quoddam, & devolutus ſimulabat ægrotum. Advenientes igitur animantes viſitationis gratia, comprehenſas devorabat. Multis igitur abſumptis animantibus, Vulpes ea arte cognita, acceſſit ad ipſum, & ſtans extra ſpeluncam rogabat, quomodo ſe haberet. Quum autem is dixiſſet, malè, cauſamq; rogaret, quam ob rem non ingrederetur. Vulpes ait, quia me viſtigia terrent, omnia introrſum ſpectantia, nulla retrorſum.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, prudentes homines conjecturis præviſa pericula evitare.

138. *Lupus & Vetula.*

LUpus eſuriens circuibat quærens cibum. Profectus autem ad locum quendam, audivit lugentem puerulum, eique dicentem anum, Deſine plorare: ſin minus hac hora tradam te Lupo. Ratus igitur Lupus seriò loqui aniculam, exſpectabat ad multam horam. Sed

quum

quum advenisset vespera, audit rursus anum blandientem puerulo, ac dicentem. Si venerit Lupus huc, interficiemus eum, fili. His auditis Lupus abiens dicebat, In hoc tugurio aliud dicunt, aliud faciunt.

Affabulatio.

Fabula in homines, quorum facta verbis non respondent.

139. *Hædus & Lupus.*

HOedus super tecto quodam quum staret, viso lupo prætereunte, conviciabatur, & mordebat ipsum. sed Lupus ait, Heus tu, non tu mihi, sed locus conviciatur.

Affabulatio.

Fabula significat, plerumque & locum & tempus præbere audaciam adversus præstantiores.

140. *Mulus.*

MUlus hordeo pinguefactus, lasciviebat clamans ac dicens, Pater meus est equus cursor, & ego ei totus sum similis: atque aliquando quum necesse foret ei currere, ut à cursu cessavit, patris Asini statim recordatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, etsi tempus ad gloriam promoveat aliquem, non suæ tamen ipsius fortunæ obliviscatur: instabilis enim est vita hæc.

147. Ser-

141. *Serpens & Agricola.*

SErpens in Agricolæ veſtibulis deliteſcens, ſuſtulit ejus infantem puerulum. Luctus autem parentibus fuit magnus: at pater præ mœrore accepta ſecuri, egreſſum Serpentem occiſurus erat. Ut verò proſpexit parumper, feſtinans agricola ut ipſum percuteret, erravit, tantùm percuſſo foraminis orificio. Digreſſo autem Serpente, agricola ratus Serpentem non ampliùs injuriæ meminiſſe, accepit panem & ſalem, appoſuitque in foramine. Sed Serpens tenui ſibilo ait, non erit nobis poſthac fides amicitiáve, quamdiu ego lapidem video, tu filii tumulum.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nullum odii aut vindictæ obliviſci quandiu videt monimentum, quo triſtatus eſt.

142. *Tubicen.*

TUbicen exercitum congregans, ac ſuperatus ab hoſtibus clamabat, Ne me temerè & fruſtrà viri, occidite: Non enim veſtrum quemquam occidi: nam præter æs hoc poſſideo aliud nihil, & hi ad ipſum dixere, Ob id magis morieris, qui quum nequeas ipſe pugnare, omneis ad pugnam excitas.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, plus peccare, qui malos ac graveis principes concitant ad malè agendum.

143. *Arun-*

143. *Arundo & Oliva.*

DE tolerantia, & viribus, & quiete, Arundo & Oliva contendebant. Quum autem arundini oliva convicium faceret, utpote imbecillæ, ac facilè cedenti ventis omnibus, arundo tacendo nihil loquuta est; Ac parumper præstolata, ubi acer afflavit ventus, arundo succussa, & declinata ventis, facilè evasit, oliva autem quum ventis restitisset, vi diffracta est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui tempori ac præstantioribus non resistunt, meliores esse iis qui cum potentioribus contendunt.

144. *Lupus & Grus.*

LUpus gutturi osse infixo, mercedem Grui se præbiturum dixit, si capite injecto os ex gutture sibi extraxerit: hæc autem eo extracto, quippe quæ procero esset collo, mercedem efflagitabat. Qui subridendo, dentesque exacuendo, Sufficiat tibi, ait, illa sola merces, quòd ex ore Lupi & dentibus salvum caput & illæsum exemeris.

Affabulatio.

Fabula in viros, qui à periculo servati, bene de se meritis eam gratiam referunt.

145. *Galli.*

Duobus Gallis pugnantibus de Gallinis fœminis alter alterum in fugam vertit, ac victus in locum obscurum profectus delituit. Sed qui vicit, in altum elevatus, stansque super alto pariete, magna voce clamavit: & statim advolans Aquila, eum rapuit. At qui in tenebris delitescebat, ex illo intrepide gallinas conscendit.

Affabulatio.

Fabula significat, Dominum superbis resistere, dare autem humilibus gratiam.

146. *Senex & Mors.*

Senex olim incisa à se ligna quum ferret, multam ibat viam, ac ob multum laborem deposito in loco quodam onere, mortem invocabat. Sed mors quum adesset, causamque peteret, propter quam se vocaret, perterrefactus senex ait, ut meum onus attollas.

Affabulatio.

Fabula significat, omnem hominem esse vitæ studiosum, licet infortunatus sit, & mendicus.

147. *Ranæ.*

DUæ Ranæ siccata palude ubi habitabant circuibant, quærendo ubi manerent: ac profectæ in profundum puteum, & acclinatæ deorsum, visa aqua, altera consulebat, ut saltarent continuò deorsum: altera verò ait, Si & hic aruerit, quomodo poterimus ascendere?

Affabulatio.

Fabula significat, ne quid inconsultò fiat.

148. *Agnus & Lupus.*

AGnus in alto quum staret loco, Lupum inferiùs prætereuntem viam, maledictis insectabatur, & feram malam & crudivorum appellabat. Sed Lupus conversus, ait ad ipsum, Non tu contumeliaris mihi, sed, ubi stas, tutela.

Affabulatio.

Fabula ait eos qui ferunt injurias ab indignis hominibus [illegible]

149. *Culex & Leo.*

CUlex ad Leonem accedens, ait, Neq; timeo te, neque fortior me es. Sin minùs, quod tibi est robur? quòd laceras unguibus, & mordes dentibus, hoc & fe-

mina cum viro pugnans facit. Ego verò longe sum te fortior. Si vero vis, veniamus ad pugnam. Et quum tuba cecinisset, Culex inhæsit mordens circa nares ipsius læves genas. Leo autem propriis unguibus dilaniavit seipsum, donec indignatus est. Culex autem victo Leone quum sonuisset tuba, & epinicium cecinisset, avolavit. Araneæ verò vinculo implicitus, quum devoraretur, lamentabatur, quòd cum maximis pugnans, à vili animali Aranea occideretur.

Affabulatio.

Fabula in eos qui prosternunt magnos, & à parvis prosternuntur.

Errata sic corrigenda.

FAb: 1: l. 10. θανάτῳ. l. 20. ἀλλά. F. 2. l. 15. ἀναστάς. l. 17. διέῤῥηξεν: l. 18. μαθών. l. 25. εἰς καιρόν. F. 8. l. 3. ἐκείνης. F. 13. l. 5. ἀθυμεῖν. F. 16. l. 6. εἰ -- ἄπνυν εἴποι. F. 17. l. 3. εὐθύς. F. 18. l. 4. ἐπειδή. F. 19. l. 2. ἐπεζήτουν. F. 20. l. 2. ἀράμενος ὁδόν. F. 24. l. 1. ἑκάστην. F. 25. l. εὐεργετῶ-- F. 29. l. 3. ὡς. F. 36. l. 5. ἀκίσταινα. l. 9. ἀνοιξ-- F. 40. l. 3. ἀναπ-- F. 43. l. 2. ἐπιπληξά-- 3. προιδών. 4. κλέπτειν. --φόρῳ. 5. ἑπομ-- 7. παιδός. 10. μητέρα. F. 47. l. 4. ἔφαγε. F. 58. l. 5. ἐλαύνων. F. 59. l. 7. θρηνεῖν. 8. τοῦτον. 9. ἀθύρμα. F. 62. l. 3. --ράκλεις. F. 63. l. 3. λοιπόν. F. 65. l. 3. ἐσθίειν. F. 66. l. 6. μηκέτι. l. 9. εἰς. F. 68. l. 8. ἄλλας. F. 78. l. 4. ἐπονείδιστον. F. 82. l. 4. ἑτέρας. F. 86. l. 2. ἀνθ-- F. 87. l. 1. διατείνας. F. 91. l. 3. ἄστυ. 4. ἀπαν-- 8. ἀριστ-- F. 99. l. 3. συντρό-- F. 123. καταβάς. 123. l. 5. ζῷα. 6. λοιποῖς. F. 124. l. 4. ἀνξυνθῶ. F. 127. l. 2. ἄνδρα. l. 11. ᾔδειν. 14. τῆς. F. 128. ἥττων ἐν πενίᾳ διῆγε. F. 133. l. 5. ἰδίοις. F. 140. l. 4. ἐπειδή.

School-

School-Books Sold by Tho. Newborough *at the* Golden-Ball *in* St. Paul's Church-yard.

PHraſeologia Generalis; or, a Full, Large and General Phraſe-Book, comprehending whatſoever is Neceſſary and uſefull in all other Phraſeological Books (hitherto here publiſhed) and methodically digeſted for the more ſpeedy and proſperous progreſs of Students in their Humanity Studies. By *William Robertſon* A. M. *Octavo.*

Phœdri Fabulæ. Interpretatione & notis illuſtravit Petrus Danet in uſum ſereniſſimi Delphini. *Octavo.*

Novum Jeſu Chriſti Teſtamentum à Sebaſtiano Caſtalione Latine reditum in uſum Scholarum. Editio Noviſſima prioribus longe immaculatior. *Octavo.*

Decerpta ex Ovidio, Tibullo, Propertio & Pedone ad Scholarum Grammaticarum uſus. Editio ſecunda. *Octavo.*

Idio-

Idiomatologia Anglo-Latina, ſive Dictionarium Idiomaticum Anglo-Latinum: in quo Phraſes tam Latinæ quam Anglicanæ Linguæ ſibi mutuo reſpondentes, ſub certis quibuſdam Capitibus ſecundum Alphabeti ordinem e regione collocantur. In uſum tam Peregrinorum, qui Sermonem noſtrum Anglicanum, quam Noſtratium, qui Latinum Idioma callere ſtudent. Sexta Editio. Cui acceſſit iſtiuſmodi Phraſium & Idiomatum additio in Utraque Lingua ad minus trium Millium. Opera, Studio, & Induſtria *Gulielmi Walker*, S. T. B. *Octavo.*

Some Improvements to the Art of Teaching, eſpecially in the firſt grounding of a young Scholar in Grammar Learning, being a ſhort, ſure and eaſie way to bring a Scholar to variety and excellency in writing Latin. Written for the help and eaſe of all Uſhers of Schools, and for the uſe and profit of all young Scholars. By *William Walker*, B. D.

English

English Examples of the Latin Syntaxis; or, the Rules of the Latin Syntaxis Exemplify'd in English Sentences, fitted and framed to the Construction of those Rules, *&c.* By *William Walker*, B. D.

L. Annæi Senecæ Philosophi Sententiæ Morales præcipuæ: Ex omnibus ejus, quæ extant, operibus diligenter excerptæ: in certa capita, seu locos communes summâ curâ digestæ: in modum brevium orationum variis argumentis ac rationibus amplificatæ; exemplis preclaris, summam prudentiam, summamque utilitatem largè in lectorem fundentibus, ex ipso Authore totidem verbis illustratæ: omni Christiano homine, tam sene quàm juvene dignissimæ. Nunc primùm in usum Scholarum accommodatæ. Studio & Operâ *Georgii Sylvani* Pannonii Medici. Editio Secunda.